

C:\Users\Plazma\Desktop\Pausanias - Cesta po Řecku 1,2\Thiemeyer
Thomas\Podzemní chrám.pdb

PDB Name: Podzemní chrám
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 12.6.2010
Modification Date: 12.6.2010
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Thiemeyer Thomas

Podzemní chrám

Když zase zahlédl tu na dno zavrženou,
mocnou vod paní, mohutně máchl
pochodní železnou. Paže poslechla
a tepaný meč ženě v týle
nenasytně pěl. Tu návštěvník zjistil,
že pochodeň války pálit nebude,
neohroží žití, ostří pána v nouzi opustilo.

Béowulf
překlad ze staré angličtiny Jan Čermák

1
Čtvrtek, 4. února
V pralese Konga

Bezejmenná věčnost.
Svět z jadeitu.
Zapomenutý svět plný zázraků.

Džungle pokrývá zemi jako hnisavý, pařící se oceán z chlorofylu. Lenivě šplíchá o břehy času, připravená vysát světlo slunce, stoupající za horizontem. Nové ráno se rozlilo po korunách stromů a zahnilo tmu do hlubin pralesa.

Se světlem přišly hlasy. Křik papoušků šedých, tlachání šimpanzů, štěbetání ptáků. Z ochranné listové střechy vzlétly pestré barevné skvrny a zachytily první paprsky světla. Otakárci fenykloví a babočky paví očka kolem sebe kroužili v těžké vůni květů. Tančili opojný, opojený tanec, přerušovaný jen občasnými nálety hladových mandelíků fialovoprsých, kteří se jako blesk objevili a po krátkém zalesknutí svého olověně modrého peří zase zmizeli v temnotě, zobák plný krmení pro neustále hladové potomstvo.

V hloubi pralesa nebylo z příchodu dne ještě mnoho znát. Pršelo celou noc. Ranní mlha visela jako spadlý mrak mezi mocnými kmeny pralesních obrů a polykala každou hlásku.

Egomo běžel lehkou nohou po podloží, pokrytém měkkými, zpola zetlelými rostlinnými vlákny. Země byla načechnutá a pružila při každém kroku. Člověk by si mohl myslet, že pozoruje antilopu, tak rychle se pygmejský válečník pohyboval. Klouzal úsvitem, vyhýbal se trnům a křoví, shýbal se pod vzdušnými kořeny. Kapičky na jeho kůži se v prvním ranním světle třpytily jako krystaly.

Egomo patřil ke kmeni Bajaka. Hned brzy ráno opustil prosté listové chýše své vesnice a vydal se na lov. Jeho cílem byl trpasličí slon, tajemstvím opředené stvoření, které všichni kromě něj považovali za přelud.

Někteří tvrdili, že jde o mladého doli - tak Bajakové říkali plachému pralesnímu slonovi. Ale Egomo je neposlouchal. Věděl, že trpasličí slon není žádný výmysl, a také věděl, kde ho hledat. Pružnými kroky se prodíral džunglí. Někde za obzorem právě vyšlo slunce, avšak tady dole, v říši věčného soumraku, zatím vládlo ticho.

Egomo byl jediný svého kmene, kdo mohl tvrdit, že trpasličího slona spatřil. Už je to tři roky, kdy stál plachému obyvateli bažinných lesů tvář v tvář. Od té doby neuplynul den, kdy by se ho na něj někdo neptal, neuplynul den, kdy by na něj nepomyslel. Skepse, s níž se k jeho příběhu stavěli, byla velká, nicméně zvědavost byla ještě větší. I zkušeni

lovci zaujatě naslouchali jeho slovům, musel o tom osudovém setkání vyprávět znovu a znovu. Malý slon tam před ním stál celý zamazaný bahnem, jen několik metrů od něj, napůl schovaný za vysokou bažinnou trávou, jaká roste kolem jezera Télé. Jistěže si Egoma okamžitě všiml, ale ještě několik vteřin setrval, než s nespokojeným supěním zmizel ve vodě. Hlavním důvodem, proč trpasličího slona zatím viděl jen Egomo, byl nejspíš fakt, že se z jeho národa nikdo neodvážil k onomu prokletému jezeru tak blízko. Jezero Télé leželo v zakázané zóně. Kolovala pověst, že tam žije nestvůra. Hluboko na dně jezera prý čeká, až se neopatrní lidé přiblíží k zrcadlové hladině. Pak je popadne a stáhne do zelené hlubiny. Toho tvora, nazvaného Mokéle m'Bembé, zatím nikdo nespatriřil, ovšem báchorky o zvířeti tak velkém, že dokáže zastavit tok řeky, znají všichni Pygmejové v okolí tisíce kilometrů. Tvrději přezívají pověsti o tom, jak před nějakými třiceti lety jednu z těch příšer zabili. Kdo ji zabil, se neví, ani co se stalo s mrtvolou. Kdybyste se po tom pídili, dověděli byste se, že vyprávěč má informace od přítele jednoho vzdáleného příbuzného, který s největší pravděpodobností už není mezi živými. Tak to s takovými historkami chodívá.

Egomo se na okamžik zastavil a zvedl hlavu, aby se zorientoval. Nevěřil na existenci nestvůry - podle něj tu pohádku vymysleli předkové k postrašení malých dětí v naději, že pak budou lépe poslouchat své rodiče. Ovšem trpasličí slon existuje opravdu, stejně jako jezero Télé. Nakolik je Egomův osud s tím jezerem spjatý, se ukázalo, když jednoho dne do jejich vesnice přišla bílá žena s několika průvodci. Mohlo to být šest nebo sedm měsíců. Od sousedních kmenů slyšela, že je jediný, kdo se do zakázané oblasti odváží. Chválila ho za jeho statečnost a zahrnula ho dárky, jen aby se o jezeře a jeho tajemství dověděla víc. Pak mu její zvědavost začala být nepříjemná, a když si ji začal neskryvaně namlouvat, přestala si ho předcházet. Mezitím však jeho vážnost v očích vesničanů stoupla. Ne že by si vážně dělal na tu ženu naděje - vlastně chtěl jen trochu rozzářit Kalemu, což se mu jak se zdálo, podařilo. Nedala na sobě samozřejmě nic znát, ale při jedné či dvou příležitostech ji přistihl, jak k němu vysílala dlouhé, toužebné pohledy. Tehdy věděl, že je stejně zamilovaná jako on. Teď už k tomu, aby ji získal pro sebe, potřebuje jen něco času a štěstí na lovu. Egomo byl pevně rozhodnutý trpasličího slona skolit a s mrtvým zvířetem se vrátit do vesnice. A kdyby tam nemohl odnést celé zvíře, tak aspoň hlavu, nohu nebo kel. Hlavně nějakou trofej.

Co se stalo s tou bílou ženou, nevěděl. Po několika dnech zmizela. Prý k jezeru Télé. Už nikdy o ní pak neslyšel. Zarazil se. Zaslých hluboké, dunivé zatroubení, rozléhající se pralesem. Něco takového ještě nikdy neslyšel. Zvuky, které vydávají hroši, vodní buvoli nebo jiná velká zvířata, dobře znal, ale tohle bylo něco jiného. Bylo to děsivé. Také hlasy ostatních obyvatel lesa najednou utichly. Jako by se džungle proměnila v obrovské naslouchající ucho. Egomo se přitiskl ke kmeni stromu a nahnatal svou kuši. Zatajil dech.

Krátce nato se ten zvuk ozval znovu. Teď se však spíš podobal vytí. Skučení, jako by se přes vrcholky stromů přehnala vichřice. Trvalo věčnost, než ustalo a zaniklo v dálce.

Egomovi přeběhl mráz po zádech. To zavytí znělo jako něco mezi zlostí a smutkem. Na chvíli zauvažoval, jestli to nebyla jedna z těch potvor, které stále častěji pozoroval, jak se prožírají lesem. Jedna z těch rezavějících, smrdutých nestvůr, které polykají celé stromy, aby vydobýly místo pro silnice. Ne, rozhodl se. Ty znějí jinak. Nemají duši.

Ten nářek pocházel od zvířete. Obrovského zvířete. A přicházel právě ze směru, kterým se chtěl vydat.

2

Pátek, 5. února

Na kalifornském pobřeží

Kapka potu, která mi stékala po spánku, byla jako hmyz, co si razí cestu dovnitř mé lebky.

Pokoušel jsem se ujasnit si myšlenky. Jak dlouho už jsem na cestě? Deset hodin, dvanáct nebo čtrnáct? Odpověď jsem někdy v průběhu letu do San Franciska ztratil. Proč tu vůbec jsem, co mě čeká? Snažil jsem se soustředit, nicméně pohled na svištěcí listy rotoru nad mou hlavou mi v tom úspěšně bránil.

"Vy opravdu nemáte tušení, proč vás lady Palmbridgeová pozvala, Mr. Astbury?" Pilotův hlas z reproduktoru v přílbě plechově přehlušil dunění turbíny vrtulníku. Jen stěží jsem dokázal odpoutat pohled od Pacifiku, dorážejícího padesát metrů pod námi na břeh Big Sur. Ten výhled měl v sobě cosi podivně neskutečného, a já jsem se musel nutit udržet své myšlenky od dalšího odklonu.

"Co bych za to dal, kdybych to věděl," odpověděl jsem a zvedl bradu. "Vážně si myslíte, že bych se cpal do obleku a kožených bot, kdybych tušil, že půjde o nenucený potlach?"

"Očekáváte tedy něco jiného?"

"Abych byl upřímný, nemám tuchy, co bude následovat. Vím jen, že sem letím rovnou z Londýna, a že se mi strašně stýská po tričku a džíněch, co mám v kufru."

Pilot si mě a mé oblečení přeměřil. Soudě podle jeho výrazu, kvitoval je.

"Zvolil jste správně, Mr. Astbury. Jak víte, lady Palmbridgeová pochází ze staré anglické šlechty a dobré oblečení ocení. I když se od té doby, co žije v USA, značně uvolnila. Jen s kravatou budete muset ještě něco udělat. Uzel máte nakřivo. Mimochodem, mé jméno je Benjamin Hiller, jsem osobním asistentem lady Palmbridgeové. Přesně vzato jsem její pilot, šofér a děvče pro všechno. Od smrti jejího muže před pěti lety mě potřebuje víc než dřív. Říkejte mi prostě Ben."

Napřáhl ke mně ruku a já ji stiskl.

"David," odpověděl jsem stručně.

Benova ruka byla teplá a suchá, což se o mě říct nedalo. Zatímco jsem uvažoval, jak trapně moje nervozita určitě působí, rozhlížel jsem se po nějakém lesklém povrchu, který bych použil jako zrcadlo. Na kravátové uzly nejsem talent, a bez zrcadla bývám naprosto bezradný. Ty věci nenosím, pokud to není nevyhnutelné. Nenávídím je, a to přesto, že v

Anglii se člověk s kravatou v podstatě už narodí. Anebo možná právě proto. Kravaty a obleky, všechny tyhle atributy společenského úspěchu, jsou věci, s nimiž jsem se nikdy nechtěl zdržovat. Nejsou nic jiného než ochranný pancíř, jímž se obrňujeme proti všednímu životu, abychom byli nenapadnutelní.

Pokusil jsem se uzel upravit a přemítal, jestli mám vyprávět, že lord a lady Palmbridgeovi se od mládí přátelili s mým otcem, a že jejich dcera Emily byla moje první velká láska. Pak jsem tu myšlenku zavrhl, abych Hillera zbytečně nerozptyloval. Ten zjevně považoval za věc své sportovní cti klouzat co nejniž nad vlnami. Před námi se rozléto hejno racků na všechny světové strany. V odpoledním světle připomínali sněhové vločky. Už jsem se chtěl zeptat, jestli ti ptáci nejsou pro nás nebezpeční, když jsem postřehl, jak se Hiller šklebí. Zjevně moje ustrašené námitky očekával. Ale ten triumf mu já nedopřeju. Zamyslel jsem se, jaký to asi je pocit, když listy rotoru narazí do útesu a velkým obloukem plachtí pryč, zatímco my se řítíme do moře.

Nepěkná představa.

"Jaká vlastně je?" zeptal jsem se, abych sám sebe přivedl na jiné myšlenky.

"Koho myslíte? Lady? Já myslím, že se znáte. Slyšel jsem, že byla dobrou známou vašeho otce."

Zvedl jsem obočí. Hiller zřejmě ví víc, než jsem tušil. "Ano, to je pravda," přisvědčil jsem. "Ale mně bylo teprve deset, když nás tehdy Palmbridgeovi navštívili v našem venkovském sídle. Lord a můj otec dřív často spolupracovali, ale to většinou v Londýně. Já jsem se s oběma setkal osobně jen jednou, protože krátce potom se stěhovali do USA. Pak už kontakty ustaly."

Ben vytáhl mašinu do výšky asi stopadesáti metrů a já si hlasitě oddechl.

"Po manželově smrti Mrs. Palmbridgeová hodně zestárla," řekl. Podle všeho svou šéfovou měl rád. "Řekli vám o tom balíčku?" Zavrtěl jsem hlavou a tážavě se na něj podíval. "Dostala ho před týdnem. Bylo v něm něco, co jí hluboce otřásl. Pocházelo to od její dcery."

"Od Emily?"

"Vy ji znáte? No jistě, vaše usedlosti byly obě v Heveru, že? Nemíval tam sídlo i Winston Churchill?"

Přikývl jsem. "Bydlel hned vedle, v Chatwellu."

"Elegantní sousedství. Emily mi o tom často vyprávěla a ukazovala mi hory fotografií těch vznešených cihlových domů. Dovedete si představit, že ty historky o výletech na venkov, butlerech a banketech zněly pro kluka z Bay Area jako pohádky z Tisíce a jedné noci."

"Jak dlouho už se s Emily znáte?" zeptal jsem se a cítil, jak ve mně zahlodala žárlivost.

"Pracuju na Palmbridge Manor od svých devatenácti. Přivedl mě sem strýc Malcolm, byla to příležitost, jaká se dvakrát nenaskytne. Nikdy jsem toho nelitoval. A Emily byla prostě okouzující."

Přikývl jsem. "To byla. Ale byly jsme ještě děti, tenkrát." Myšlenky mi odletěly do minulosti, uvědomil jsem si, že jsem na ni často mýšlel. Emily se nechtěně stala pevnou součástí mého života - a to navzdory faktu, že jsem neměl tušení, jaká asi je teď. Když o tom tak uvažuji, musely se všechny přítelkyně, které jsem za tu dobu měl, měřit s jejím stínem. Což byla těžko splnitelná úloha, a možná právě to zapříčinilo, že žádný z mých vztahů netrval déle než půl roku. Nejnovější obětí této neuspokojivé neschopnosti se pojit je Sarah, jež nejspíš v těchto okamžicích kypí vztekem a čeká na vysvětlení mého nenadálého zmizení. A to naprosto oprávněně.

"Všechno v pořádku?" Hillerova otázka mě vrátila zpět do současnosti.

"Promiňte," řekl jsem. "Jen jsem se zamyslel. Co bylo v tom balíčku, že to tu starou dámu tak vyvedlo z míry?"

"To já nevím. A i kdybych věděl, nesměl bych o tom s vámi mluvit. To se týká jen vás a Mrs. Palmbridgeové. Proto si vás vyžádala. Můžu prozradit jen tolik: souvisí to s Emilyinou cestou do Konga."

Moje únava se rozplynula. "Co pro pána dělá v Kongu? Vždyť v té oblasti už roky vře občanská válka. Přes pět milionů lidí už tam pobili."

Hiller zavrtěl hlavou. "To si pletete. O čem informuji zprávy, se odehrává v Demokratické republice Kongo, bývalém Zairu. Emily je však v Republice Kongo, západně odtud. Je to podstatně menší země, která dosud platila za klidnou. Podle mých informací to však nebude nadlouho. Všechno je to pěkně zašmodrchané. Ale teď mě prosím omluvte. Před námi je Palmbridge Manor. Musím se připravit na přistání." Počastoval mě rychlým úsměvem a soustředil se na své instrumenty.

Emily v Kongu? Co tam pohledává? Zrovna v nejtemnějším pekle Afriky? Uvědomil jsem si, jak málo o Emily vím. Pro mě zůstala holčičkou s plavými copy. Jenže ona zatím na rozdíl ode mě žije dobrodružným životem.

Zatímco jsem si snažil uspořádat myšlenky, vynořil se před námi poloostrov, vysunutý do moře na kamenných útesech. Korunovala jej stavba, která se překvapivě podobala bývalému panství Palmbridgeových v Heveru, které jen jako by groteskním způsobem vyrostlo - jako by při kreslení plánů zaměnili centimetry za palce. Na druhé straně svými rozměry odpovídalo americkému sklonu k přehánění. Cihlová budova se čtyřmi rohovými věžemi, které se jako prsty tyčily k nebi, v odpoledním slunci ohnivě svítila. Po úzkém poloostrově vedla k usedlosti Palmbridgeových silnice. Ústila na velkorysém parkovišti obehnaném piniemi. Stálo tam několik aut, samé luxusní limuzíny, jak jsem s trochou závisti musel konstatovat. Palmbridgeovy projekty genetického výzkumu se zjevně vyplatily. Pokud mi bylo známo, vedl výzkumné středisko někde v kalifornské poušti.

"Pevně se držte, přistáváme," oznámil mi Hiller a stlačil stroj dolů v elegantním levotočivém oblouku, až měkce dosedl na travnatou plochu vedle parkoviště. Následovalo sotva znatelné škubnutí, pak turbína ztichla.

"Tak jsme tu," rozzářil se na mě, zatímco jsem si sundával přilbu. "Vítejte na Palmbridge Manor."

Vyskočil z vrtulníku, proběhl kolem jeho stříbrného čumáku, otevřel mi dveře a pomohl mi osvobodit se z popruhů. S úlevou, že mám konečně zase pod nohama pevnou zem, jsem vystoupil. Chtěl jsem zpoza sedadla ještě vytáhnout své věci, ale Hiller mávl rukou.

"Jen to nechte na mně, Davide. Já vám zavazadla odnesu na pokoj. Doporučil bych vám jít rovnou dovnitř. Ostatní

hosté už jistě dorazili a lady nenávidí nedochvilnost." Povzbudivě na mě kývl.

Chvilku jsem tam rozpačitě postával, ruce plandavě podél těla jako loutka. Hiller mé rozpaky postřehl a dodával mi odvahy: "Jen žádný strach, jděte prostě tudy k hlavnímu vchodu. Aston vám otevře."

Sebral jsem se a spěchal k tomu nádhernému domu. Oblázky mi skřípaly pod koženými podrážkami. Náramkové hodinky napověděly, že kvůli mlze v San Francisku mám půlhodinové zpoždění.

U vchodu jsem se zmateně rozhlédl. Neobjevil jsem žádný zvonek, jen litinové klepadlo v podobě dračí hlavy, která se na mě vyzývavě šklíbila. Sebral jsem veškerou odvalu a zaklepal drakem o dveře. Klepot zaduněl a zanikl v hlubinách domu. Chvilí jsem čekal. Když už jsem nabylo dojmu, že mě nikdo neslyšel, ozvaly se vevnitř šoupavé kroky. Někdo se potýkal se zámekem, pak se těžké dveře rozevřely.

Stál v nich starý butler v plné livреи, s oním výrazem ve tváři, co vypráví o lesku starých časů. Rozhodně import z Anglie. Tento druh důstojnosti by nedokázal vyzařovat žádný Američan.

"Dovolte, sire, abych se představil. Mé jméno je Aston," pravil vrzavým hlasem. "Koho smím lady Palmbridgeové ohlásit?"

"David Astbury."

"Následujte mě prosím do salonu, sire. Už jste očekáván."

Překročil jsem práh, a bylo to, jako bych nastoupil do stroje času. Do nosu mi stoupla vůně exotických květin, stejně jako před dvaceti lety, kdy jsem do Palmbridgeova domu vstoupil poprvé. Napravo stála dvoumetrová váza, z níž se vinuly cizokrajné orchideje, jaké jsem neviděl ani v botanickém semináři. Vlevo malý les vzácných bonsajů, mezi nimi překrásně rostlý jinan a zakrslý mangrove. Visela tam zlatá voliéra a v ní poskakovala sem a tam rajka. Její cvrlikání naplňovalo vchodovou halu zvláštními melodiemi.

Aston si mě prohlédl shora dolů, jako by mi rád něco odebral. Když se přesvědčil, že nemám kabát, hůl ani klobouk, zklamaně si odkašlal, odvrátil se a šoural se do místnosti na pravé straně. Šel tak pomalu, že jsem měl čas se porozhlédnout. Můj obdiv k Palmbridgeovým rostl s každým pokojem, kterým jsme prošli. Exotické rostliny vystřídaly knihovny až do stropu a vybrané, staré kusy nábytku. Stoly s nákladnými intarziemi, kožená křesla vypadající tak pohodlně, že by je člověk jistě dobrovolně neopustil. Já také pocházím z dobré rodiny, nicméně tváří v tvář téhle nádheře se mi tajil dech. Palmbridgeovi byli už tehdy velmi majetní, ale tady ve Státech museli vydělat jmění.

Zatímco jsme se šnečím tempem ploužili krbovým pokojem, slyšel jsem skrz zavřené dveře hovor z vedlejší místnosti. Hlasy tří lidí, které nemohly být odlišnější. Ženský hlas, rezolutní a suchý, patřil bezpochyby naší hostitelce. Druhý hlas patřil muži s přízvukem, který jsem nedovedl zařadit. Třetí hlas mě zarazil. Byl hrdelní a nepodobal se žádnému jinému hlasu, jaký jsem dosud slyšel.

Butler dospěl ke dveřím a zaklepal.

"Vstupte!" ozvalo se zevnitř. Aston otevřel. S podivným pocitem v oblasti žaludku jsem vstoupil.

3

Hustý tabákový kouř mi šel v ústrety. Lady Palmbridgeová a dva muži seděli kolem nízkého stolku, kouřili a zvědavě se na mě dívali.

"Konečně!" Hostitelka vstala a vyšla mi vstříc. Překvapilo mě, jak je malá. Šedé vlasy měla svinuté do drdolu. Její oči a vrásky kolem úst svědčily o neoblomné vůli. Dalo se tušit, že bývala krasavice.

"Je báječné vás zase vidět, Davide. Jsem ráda, že jste se rozhodl vyslyšet mou prosbu a posadit se do letadla. Pojdte sem, ať se na vás podívám. Vypadáte skvěle! K nevíře, jaký z toho hochy vyrostl statný muž. Navíc se smyslem pro dobré oblečení, dovolíte-li mi tu poznámku." Srdečně mi potřásla rukou. "Pánové, smím vám představit syna mého přítele a druha Ronalda Astburyho? Taková škoda, že ten starý šarmér už není mezi námi. Zemřel před pěti lety, zhruba ve stejnou dobu jako můj milovaný manžel. S těmito dvěma lidmi odešla část mého mládí."

Na okamžik se ponořila do myšlenek, pak zvedla hlavu a obrátila se k oběma mužům, jimž zjevně bylo zatěžko zvednout se z těžkých kožených seslí.

"Prosím, zůstaňte přece sedět," řekl jsem a vykročil jsem k nim. Oba mou nabídku vděčně přijali. První, snad dvoumetrový kolos s ostře řezaným nosem a vysokým čelem, ke mně napřáhl tlapu. Předloktí měl poseté četnými jizvami. "Stewart Maloney," řekl. Jeho hlas byl, stejně jako stisk jeho ruky, překvapivě měkký a příjemný. Přesto se mi zdálo, že v jeho očích čtu jiskření neústupné vůle. Pohledem jsem zavadil o podivně archaicky vypadající amulet, který měl kolem krku. Stylizovaná ještěrka, zasazená do kruhového, bohatě vyřezávaného rámečku ze dřeva. "A to je můj asistent," představil mi svého průvodce.

Překvapeně jsem se na něj podíval. Byl to australský domorodec s úsměvem sahajícím od jednoho ucha k druhému. Když jsem sklopil oči, všiml jsem si, že nemá boty. Vyndal si z úst malou dřevěnou dýmku a podal mi ruku. "Sixpence," řekl tím nezaměnitelným hlasem, který jsem slyšel už přes zavřené dveře. "Těší mě, že vás poznávám."

"Potěšení je na mé straně," odpověděl jsem a stiskl mu ruku..., což byla kapitální chyba. Kdybych tušil, jaký železný stisk ten muž má, byl bych opatrnější.

Když mou ruku pustil, měl jsem pocit, že v ní mám už jen kostní dřev. V tu chvíli mi došlo, proč Maloney mluví tím zvláštním akcentem, a proč se mi jeho amulet zdál tak povědomý. Oba jsou Australané, a ten amulet je kmenový odznak.

Lady Palmbridgeová se na mě usmála, jako by mi četla myšlenky "Mr. Maloney a Mr. Sixpence se vydali na cestu z druhé strany zeměkoule ze stejného důvodu, z jakého jsem sem pozvala vás. Ale o tom bych vám chtěla vyprávět až dnes večer, po večeři. A teď bych byla ráda, kdybyste se všichni cítili jako doma. Co vám mohu nabídnout, Davide? Brandy, whisky nebo raději sherry?" Po krátkém pohledu na sklenky dalších hostů jsem se spontánně rozhodl pro

whisky Ne proto, že bych ji měl nějak zvlášť v oblibě, ale ostatní ji pili také. Mrs. Palmbridgeová kývla na Astona, a ten vratkými kroky zamířil k baru. Jakkoli nádherná tato vila je, bez Emily je to luxusní domov duchodců.

"Skotskou nebo bourbon, sire?" zeptal se butler.

"Skotskou - bez ledu, prosím." Cítil jsem se, jako bych stál půl metru vedle sebe. Kam jsem se to jen dostal? Lady mě dovedla ke křeslu na úzké straně stolu, naproti Maloneymu a Sixpencovi. Klesl jsem do něj. První dojem neklamal, tyhle sesle jsou skutečně božské. Naše hostitelka počkala, až jsem dostal svůj drink, pak zvedla sklenku. "Na vás všechny, že jste na sebe vzali takovou námahu, abyste pomohli staré ženě z nesnází. Ať jsou našemu setkání hvězdy nakloněny." Obrátila do sebe obsah skleničky na jeden hlt a dala si dolít.

Zatímco jsem se podívoval jejímu překvapivému chování, přemítal jsem, co ta temná slova mají znamenat. Whisky byla podle očekávání vynikající. Měkce a olejově mi stékala do krku a v žaludku dělala útulno.

"Nuže Davide, vyprávějte. Jak se vám líbí život na univerzitě? Je to pořád stejný mlýn jako za mých časů?"

Rozpačitě jsem se rozhlédl po ostatních. "Posoudit to mi není možné, madam, ale myslím, že se toho moc nezměnilo od té doby, kdy jste studovala vy. Je to velmi těžkopádná instituce pro někoho, kdo chce dělat dlouhé kroky. Nicméně nedávno jsem směl mít svou první přednášku. Úžasný průlom."

Lady Palmbridgeová se obrátila k Maloneymu, jenž mě pozoroval se směsicí skepse a pobavení.

"Pro vaši informaci, můj milý Stewarte: David usiluje o profesuru na Imperial College v Londýně. Imperial College je druhá nejlepší elitní univerzita Anglie, podotýkám. Ještě před Oxfordem, bohužel však za Cambridge."

"Já ovšem doufám, že tento nedostatek v příštích letech odstraníme," dodal jsem a mrkl na ni.

"Tím jsem si jistá. David mimochodem promoval práci o tématu ze strukturální biologie, slibného nového odvětví výzkumu v oblasti genetiky. Jestli budeme mít víc času, ráda bych si o tom s vámi pohovořila detailněji."

"S radostí," odpověděl jsem a znovu jsem se napil. Mrs. Palmbridgeová zatím pokračovala: "David jde ve stopách svého otce, jednoho z nejskvělejších taxonomů a biologů vůbec. S tím rozdílem, že Ronald byl světoběžník. Táhlo ho to ven, musel být neustále v pohybu. Nikdy jsem nepoznala jiného tak neposedného člověka. S mým mužem byli kolegové. Ti dva, tolik smím bez falešné skromnosti dodat, provozovali důležitý základní výzkum. Ale teď už dost o minulosti a zpátky k vám, Davide. Vypadalo to, že vy jste založený docela jinak."

"To je pravda," přisvědčil jsem upřímně. "Otec mě dost dlouho vlácel kolem půlky zeměkoule, abych si uvědomil, že to není život pro mě. Já jsem nejradši v laboratoři, zavřu za sebou dveře a v klidu si bádám."

Lady Palmbridgeová se chápavě usmála, pak se obrátila k Maloneymu. "Nedovedete si představit, jak trnitá cesta leží mezi místem asistenta a profesurou. Muži jako vy, který se zabývá polním výzkumem, smím-li to tak formulovat, musí univerzita připadat jako jiná planeta."

"Pro mě by to nebylo," zabručel Maloney do své skleničky. "Při vši úctě, já bych se spíš přidal k vašemu otci, Mr. Astbury. Já potřebuju čerstvý vzduch v plicích a adrenalin v krvi. Knihy a přednáškové sály nejsou nic pro mě."

"Zajímavé," podotkl jsem s lehce kousavým přídechem. "Jaký polní výzkum to vlastně provozujete?"

"Mr. Maloney a jeho asistent jsou dva z nejlepších lovců divoké zvěře na této planetě," vložila se do toho lady Palmbridgeová a s mrknutím dodala: "Zodpovídají, abych tak řekla, za to, že univerzitám nedojdou výzkumné objekty. Patří k těm nemnoha lidem, kteří viděli živého okapi ve volné přírodě a ulovili ho. Co byl vlastně ten nejtěžší úlovek vašeho života, Mr. Maloney?"

Maloney zapřemýšlel, bylo vidět, jak mu pod perfektně oholenou kůží pracuje žvýkáci svalstvo. Vypadal nerozhodně. Nakonec řekl: "To bylo před třemi lety na Borneu, nedaleko Ketapangu. Šestimetrový krokodýl mořský, neuvěřitelné monstrum. Za živý exemplář takových rozměrů by na volném trhu zaplatili v přepočtu tak půl milionu dolarů. Vypadal jako bůh krokodýlů."

"Ta zranění jsou od něj?" ukázal jsem na jeho předloktí.

"Ne," řekl. Na okamžik se mi zdálo, že zase vidím v jeho očích to jiskření. Pak pokračoval: "Napálil jsem té potvoře do břicha tři narkotizační střely. Spal jako dítě, aspoň jsme si to mysleli. Když jsme ho chtěli složitým zvedacím mechanismem vytáhnout z vody do dřevěné bedny, probudil se, vymanil se nám a s divokým mácháním kolem sebe spadl mezi pomocníky. Nemáte tušení, jak rychlý krokodýl může být. Ještě jsem si ani nestihl odjít zbraň, a už zabil tři z mých mužů. Pak zmizel v rozvířené řece, za ním zbyla krvavá stopa." Maloney dopil poslední doušek a dal si od Astona dolít.

"A chytili jste ho nakonec?" zeptal jsem se.

"Trvalo to čtyři dny," řekl. "Každou noc vylezla ta mrcha z vody a ulovila si jednoho z nás. Druhou noc dokonce vlezl do jednoho stanu a sežral kuchaře." Suše se zasmál.

"Proč jste nepřenesli tábor jinam nebo to nevzdali?"

Maloney se na mě podíval, jako by nechápal, o čem mluvím. "Třetí den nás zbylí pomocníci opustili," pokračoval.

"Tvrdili, že jsme rozzlobili Mowuatu, boha vody, a že už nás nemůžou podporovat. Tak jsme se Sixpencem zaujali místa na břehu a čekali. Ten krokodýl taky čekal, takových čtyřicet metrů od nás, ve vodě. Viděli jsme jeho oči, jak na nás zle šilhají, ve dne v noci. Díval jste se už někdo do očí krokodýlovi, který vás chce ulovit, Mr. Astbury? Má naprosto nehybné oči, jako oči mrtvého. Já vám říkám, na světě není nic srovnatelného. Ani Sixpence, ani já jsme nespali. Nebezpečí, že by jeden z nás mohl být chvilku nepozorný, zatímco by ten druhý spal, bylo příliš velké. Šestatřicet hodin jsme tam seděli a čekali. Byla to ta nejsurovější nervová válka, jakou jsem kdy vybojoval. Ráno čtvrtého dne od našeho příchodu to monstrum konečně vylezlo z vody. Pomalu a klidně. Nesnažilo se na nás zaútočit ani prchnout. Jen tam tak stálo, hlavu skloněnou, a nechalo nás, abychom ho pozorovali. Celé jeho vzezření svědčilo o tom, že s námi chce uzavřít mír. Respektovalo nás, protože jsme před ním neměli strach."

"Pro krokodýla poněkud netypické chování, nezdá se vám?" namítl jsem a v tom okamžiku jsem proklínal svou unáhlenost.

"Proč?" Maloney se posunul na svém křesle dopředu a najednou působil jako šelma, připravená ke skoku. Všichni se na mě v očekávání dívali. To jsem si to nadrobil.

"Já jsem ještě nikdy neslyšel o tom, že by krokodýl mohl být schopný takového řekněme lidského pocitu. Krokodýlové jsou docela hloupí. Pojmy jako mír nebo respekt nemají v životě krokodýla žádný význam," dodal jsem.

"Když to říkáte..." Maloney mě počastoval studeným úsměvem.

"Ať je to, jak chce," řekl jsem, abych tě lovecké latině udělal konec a vybruslil z nepříjemné situace, "vy jste pak to zvíře uspali, chytili a kasírovali půl milionu."

"Ne." Maloneyho oči mě zasáhly s takovou tvrdostí, že mi přeběhl mráz po zádech. "Zastřelil jsem ho. Jednou ranou do hlavy z bezprostřední blízkosti. Jeho lebka visí v mém domě v Leigh Creek. Můžete se na ni přijít podívat, když pojedete kolem."

Stojací hodiny v pokoji odbily tři čtvrtě na sedm. Zmobilizoval jsem všechny síly a pokusil se před večerí trochu osvěžit. Cesta mi dala do těla víc, než jsem si myslel, a cítil jsem v kostech, že potrvá ještě pár dní, než se z toho časového posunu vzpamatuju. Ta návštěva mě navíc vnitřně dost rozrušila. Pořád jsem si nedovedl spočítat, proč tu vlastně jsem. Hillerovy stručné informace o Emily, tajemné náznaky lady Palmbridgeové, a k tomu přítomnost Maloneyho a Sixpence... Jedno bylo jasné: s Maloneym se nesnášíme, to bylo jasné od první vteřiny. Jeho přátelská skořápka skrývá tvrdého zabijáka. Doufám, že lady nechová naděje, že se s tímhle řezníkem spřátelím. Všechno se ve mě ježí, když si vzpomenu na tu historku s krokodýlem. Co je to za chlapa, který mávne rukou nad půlmilionovou prémie, jen aby utišil svoje pomstychtivé choutky? Ne zrovna profesionální přístup.

Šel jsem se do koupelny oholit, umyl jsem si vlasy a oblékl se. Když jsem před zrcadlem po kolikáté kontroloval uzal na kravatě, uvědomil jsem si, jak napnutý jsem, co se s Emily stalo. Lady Palmbridgeová nám slíbila prozradit tajemství svého pozvání po večeři, a já doufal, že se při té příležitosti něco dovím, kde je Emily. Jak teď asi vypadá? Možná, že za těch dvacet let, co jsem ji neviděl, zošklivěla... Ne, to je nepravděpodobné. Hiller o ní mluvil s obdivem. Určitě je pořád stejně okouzující jako dřív.

Otevřel jsem okno. Mírný večerní vánek vnesl do pokoje vůni moře. Pod okny se až k útesu, za nímž bylo slyšet hučení příboje, zelenaly pinie a pěstěný trávník. Z dálky sem doléhalo štěkání lvounů.

Zavřel jsem okno. Je čas jít. Aston mě uvítal pod schody a uvedl mě do jídelny. Nalevo od nás řinčely hrnce a pánve, do nosu stoupala úžasná vůně pečeného masa. Páni, takový mám hlad.

Butler otevřel dveře, a já okamžitě vystřízlivěl. Byl jsem první. "Musím vás bohužel na okamžik nechat o samotě, abych mohl přijmout ostatní hosty," řekl. "Prosím, poslužte si aperitivem, pokud chcete." Zmizel, ve tváři výraz jako by se obával, že bych mohl ukrást rodinné stříbro. Mizerně sis to načasoval, pomyslel jsem si, typické. Na druhé straně jsem tak měl příležitost lépe se porozhlédnout po tom nádherném sále. Jak bývá zvykem v anglických šlechtických domech, byl i tento sál plný loveckých trofejí. Mezi vycpaným tetřevem a hlavou kance jsem objevil dřevěný luk s toulcem a šípy opatřenými dravčím peřím. Krásná práce, dozajista velmi cenná. Různé lovecké oštěpy, rapíry a exotické meče střídaly umělecky zdobené předovky. Vlastně to byla toulka zbrojnicemi historie, jak to Angličané mají rádi. Jen s tím rozdílem, že tyto exponáty by sloužily ke cti londýnskému Toweru. Co mě ovšem zaujalo víc než všechny zbraně, byl obraz nad krbem. Právý Turner, jak jsem poznal i z pětimetrového odstupu. Překrásná bílá plachetnice, tažená tmavým vlečným člunem do doku. Scéna se koupala v typicky turnerovských mlžných večerních červáncích. Když jsem přišel blíž, všiml jsem si malé mosazné tabulky na rámu. Fighting Téméraire, stálo tu, Joseph William Turner 1838. Na krbové římse pod ním stálo několik zarámovaných fotografií Palmbridge a jeho rodiny. Srdce mi poskočilo, když jsem objevil portrét Emily, vesele mávající do objektivu. Muselo ji tehdy být tak pětadvacet, a vypadala docela jinak, než jsem si ji představoval. Světlé vlasy měla krátce zastřižené. Přiblížil jsem se o obrázku natolik, že jsem se nosem téměř dotýkal skla. Její kulatý obličej se protáhl, a především nos, který býval takový malý pršáček, teď dominoval. Ústa plná a pěkně tvarovaná, oči zářící čínorodostí. V nich jsem znovu poznal Emily mého mládí. Celý její zjev čísel energii a touhou po dobrodružství. Najednou jako by někdo odhrnul magickou clonu, tu zase byly všechny vzpomínky. Slyšel jsem její hlas, její zvonivý smích a její zpěv. Vzpomněl jsem si na den, kdy nám Mrs. Vonnegutová, učitelka hudby, vynadala za nedostatečnou píli, a my jsme se schovali na zahradě za velký bezinkový keř, v němž si Emily postavila chýšku. Prostě jsme utekli a nechali hartusící učitelku učitelkou. Byl to ten den, kdy se Emily poprvé zmínila o své touze zmizet.

Kamkoli, jen pryč z domova. Velikost toho domu ji stísnuje, tak to pojmenovala. Je tam tak osamělo a prázdno, hlavně v noci. Když jsem tam já, je to prý jiné, ale jakmile za sebou zavřu dveře, ten pocit se zase vrátil. Bylo jí, jako by se zdi od sebe oddalovaly a zanechávaly vakuum, stále chladnější a chladnější. Pokusil jsem se ji utěšit, ovšem bez znatelného úspěchu. Vzpomněl jsem si, že se mi tehdy dlouho a intenzivně dívala do očí. Co tam viděla, ji zřejmě uspokojovalo.

"Libal ses už někdy s holkou?" Ta otázka mě zasáhla jako blesk. Přišla jen tak, zčistajasna. Pamatuju, jaké mě tehdy polilo horko, a to ne zásluhou květnového sluníčka. Jistěže jsem ještě nikdy žádnou dívku nelíbal, jak také. Ale přiznat to se mi zrovna nechťelo. Místo odpovědi jsem jen němě zavrtěl hlavou.

"A chtěl bys?"

Nevzpomínám si, jestli jsem řekl ano nebo ne. Nejspíš jsem tam jen seděl, dočista zcepenělý, jako myš před kočkou, a vyčkával. Emily se na mě zkoumavě podívala, a pak, ještě než jsem mohl vstát a vzít nohy na ramena, mi přitiskla své rty na ústa. Pamatuju si tenhle první polibek, jako bych ho dostal teprve včera. Byl to pocit, jako by na mě přišlo tisíc hvězd. Nikdy, ani za tisíc let, bych na ten okamžik nemohl zapomenout.

Vzdychl jsem.

"Není úžasná?" ozval se hlas lady Palmbridgeové hned vedle mého ucha. Trhl jsem sebou. Vůbec jsem ji neslyšel přicházet.

"Odpusťte, nechtěla jsem vás vyděsit. Byl jste tak zaujatý těmi obrázky, že jste si mě asi nevšiml."

"Byl jsem zrovna na malé cestě časem do minulosti," přiznal jsem upřímně.

"Ach, ten pocit já znám," usmála se moje hostitelka. "Buďte bez obav, až dospějete do mého věku, budete v minulosti brouzdat mnohem častěji. Smím vám jako omluvu nabídnout amontillado, ročník 69?"

"Bude mi potěšením," odpověděl jsem.

"Jak se vám líbí ten pokoj?"

"Je fantastický, madam. Stejně jako celá usedlost... Tolik se podobá vašemu starému domu v Heveru. Vzpomínka na něj se mi nevymazatelně vryla do paměti."

"Ano, starý Hever. Vrátil jste se tam ještě po Ronaldově smrti?"

"Ne. Ten dům jsem prodal. Byl tolik plný vzpomínek, že to na mě leželo jako závaží. A řekněte sama, co bych si počal s takovým majetkem? Jsem městský člověk. Koupil jsem si za ty peníze pěkný byt, v němž jsem velmi šťastný."

"Odpusťte mi mou otevřenost, ale považuju za chybu, že jste ten dům prodal," řekla lady Palmbridgeová a podala mi sklenku. "Věřte mi, čím je člověk starší, tím víc ho to táhne ke kořenům jeho dětství. Uvidíte. Proč myslíte, že jsme s mým mužem dali postavit tuto budovu podle starých plánů? Doufali jsme, že tu znovu zapustíme kořeny - jenže já vám něco povím: Nejde to! Nic a nikdo vám nevrátí místa vašeho mládí."

S tím pozvedla sklenici, připili jsme si. V té chvíli se ve foyeru ozvaly hlasy. Zjevně ti dva další hosté. Dveře se otevřely, a oba Australané vešli. Měli na sobě dokonale padnoucí obleky, ovšem přinejmenším Sixpence se ve svém cítil stejně nesvůj jako já v mém. Při pohledu na ně jsem se musel usmát. Trochu mi připomněli povídku od Henryho Ridera Haggarda. Ačkoli moje skepse vůči Maloneymu neopadla, nemohl jsem se dočkat, až se dovím, co dalo dva tak rozdílné lidi dohromady.

"Jen pojdte dál," pozvala je lady obvyklým pevným hlasem, a já jsem přemítal, jak asi její hlas zněl, když ještě byla při všech silách. "Astone, nalijte pánům, cokoliv budou chtít. Doufám, že máte zdravou chuť k jídlu, protože Miranda, moje kuchařka, si dnes opravdu dala záležet."

"Mám hlad jako vlk," zasmál se Maloney a zavrtěl hlavou, když mu Aston nabízel sherry. "Pro mě ne, příteli, děkuju," řekl butlerovi, jenž mezitím naplnil sklenku a překvapen odmítnutím povytáhl obočí. "Až se dovíme důvod našeho pozvání, byl bych rád střizlivý. Má poklona, lady Palmbridgeová, pokoje jsou fantastické. Nedovedl jsem si představit, že bych se v bezprostřední blízkosti moře mohl cítit tak dobře. Vždyť jsem stará suchozemská krysa."

"Kde vlastně leží Leigh Creek?" zeptal jsem se.

"Na jihu, na úpatí North Flinders Range." Když zaznamenal můj bezvýrazný obličej, dodal: "Víte, kde je Adelaide?"

"Tak zhruba."

"Leigh Creek je asi tři sta mil na sever od Adelaidu. Divoká, nedotčená oblast. Lehce zvlňená, hustě zalesněná, v řekách je plno ryb. Za ním začíná Outback, ta velká nekonečná prázdnota..."

"Vám se možná zdá prázdná," podotkl Sixpence, "ale pro nás je plná snů a vzpomínek."

"Takže vy znáte ty staré příběhy?" zeptal jsem se a na vysvětlenou dodal: "Četl jsem Cesty písní od Bruce Chatwina a musím přiznat, že mě to od té doby fascinuje."

Sixpence blýskl bílými zuby. "Každý abo zná tyhle příběhy. Nosíme je v sobě."

"Odkud vlastně pochází vaše jméno?" zeptal jsem se. "Zdá se mi takové neobvyklé."

Sixpence se usmál, ale cosi v jeho výrazu mi řeklo, že ho to téma tíží. "Šest pencí a láhev whisky, to bylo všechno, co měl Stewartův otec v autě u sebe, ale to stačilo, aby si pláclí. Nejspíš by byla stačila i jen ta lahev, ale já jsem rád, že měl u sebe i mince, protože jinak bych se jmenoval Whisky. Byl jsem tehdy novorozeně a moje matka byla alkoholička. Jako mnozí z mého národa," dodal a pokrčil rameny.

"Smutná historka," podotkl Maloney a položil příteli ruku na rameno. "Já byl tehdy sotva osmiletý preek. Otec mi ho přinesl z polí," řekl. "Býval jsem v rodině takový outsider. Chov ovcí mě nezajímal, tak jsem se rodičů a sourozenců stranil. Ale v Sixpencovi jsem objevil spřízněnou duši. Staral jsem se o něj jako o bratra. Stal se z něj můj nejlepší přítel a neustálý průvodce. Dnes nevím, co bych si bez něho počal." Přátelsky se na něj usmál. Divil jsem se, jak otevřeně Maloney mluví o své minulosti. Ta upřímnost a jeho hluboká spřízněnost s aboriginem ho najednou postavily do jiného světa.

Sixpence vzal Astonovi z ruky sklenku sherry - butler ji dosud bezradně držel v prostoru, a Maloney ukázal na zbraně na stěně. "Pěknou sbírku tu máte, mylady," konstatoval tónem odborníka. "Především tahle mušketa mě zaujala. Pravá enfieldka, kalibr 16,5 mm, nemám pravdu? Lovila jste s tím někdy?"

"Ale kde!" odpověděla lady. "Zamlada jsem se sice podílela na několika liščích honech, ale to bylo všechno. S mým mužem jsme se vždycky spíš snažili život tvořit, než jej ničit. Přesto mě k těmto zbraním poutá jistý sentiment. Připomínají mi, jako tolik věcí v tomto domě, mou vlast."

"Pak není třeba se vás ptát, jestli bych od vás tu enfieldku mohl odkoupit."

V té chvíli zazvonil Aston k večeři.

"Je prostřeno."

4

Večeře byla výtečná. Na Mirandě bylo vidět, že sama má velmi ráda to, co u plotny vykouzlí. Sestavila skvělé menu. Po husích játrech s lanýži a ledové polévce z okurek následoval mladý platýz na čínské zelenině a plněná jehněčí kýta se zeleným chřestem. Tyto delikatesy provázela výtečná francouzská bílá a červená vína, která jsem dosud znal jen z vyprávění. Když jsem měl pocit, že už nedokážu sníst ani soustíčko, přinesla Miranda čokoládové větrníčky v pomerančovém rosolu. K tomu se podávalo plné tokajské.

Už je to moc let, co jsem se naposledy takhle báječně najedl. Maloney se Sixpencem na tom zjevně nebyli jinak. Oba se s uspokojeným úsměvem opřeli, natáhli si nohy, a s výrazem dokonalého blaha pozorovali, jak Miranda sklízí ze stolu a podává kávu.

"To se musí nechat, lady Palmbridgeová," řekl Maloney, když za ní zapadly dveře, "s touhle kuchařkou jste udělala terno. Kdyby tak bylo možné někoho takových kvalit najít i u nás..." Rozepnul si knoflík své lovecké vesty a vyšpulil břicho. "To by ovšem byla smrt pro mou figuru."

"To mě těší. Musím ovšem říct, že si Miranda dnes dala zvlášť záležet. Možná proto, že míváme hosty jen zřídka."

Maloney vytáhl z vesty stříbrnou krabičku, otevřel ji a nabídl nám voňavé doutníky. Když jsme s díky odmítli, pokrčil rameny, sám jeden vzal a zapálil si. "Lady Palmbridgeová, myslím, že byste nás už měla přestat napínat. Nechcete nám už konečně prozradit, proč jste nás pozvala?" Vyfoukl kouř do vzduchu, a místnost okamžitě zaplnilo jemné aroma vanilky. Oči všech se upíraly na hostitelku. Pomalu vstala, a já měl dojem, že jí to je zatěžko. Její věk byl najednou závaží mnohem těžší než předtím. Pomocí gongu zavolala Astona, který čekal za dveřmi. Po pokynutí své paní přešel ke skříním, otevřel dvojité dveře a vytáhl projektor. Pak ztlumil světlo a přístroj zapnul. Na protější stěně se objevil bílý obdélník s logem firmy.

"Děkuju, Astone, to je vše," řekla lady. Počkala, až sluha opustí sál a pak se sama vydala k projektoru.

"Než vám přesněji vysvětlím, proč jsem vás požádala, abyste přijeli, chtěla bych vám zprostředkovat přehled o Palmbridge Genetic Engineering, krátce PGE." Spustila projektor a my jsme viděli několik plochých bílých budov z ptačí perspektivy uprostřed strohé, skalnaté pouštní krajiny. Plochu kolem ohraničoval vysoký dvojitý drátěný plot, takže to působilo jako maximálně zabezpečený trakt nějakého vězení.

"Komplex postavili už v sedmdesátých letech," vysvětlila lady Palmbridgeová. "Tehdy sloužil nukleárnímu výzkumu - proto leží daleko od obydlených oblastí v Calveras, u paty pohoří Sierra Nevada. Když se ukázalo, že atomová energie se neprosadí tak, jak se čekalo, zastavili tu provoz. Pro mého muže, jenž experimentoval s viry a jinými agresivními formami života, byl tento areál ideální, pokud šlo o jeho polohu i o bezpečnostní standardy. Co na těchto obrázcích nevidíte, jsou čtyři patra v podzemí. Jsou tam laboratoře nejvyšší bezpečnostní úrovně, v nichž pracujeme na skutečně zajímavých objektech." Kamera se přiblížila k povrchu země, projela kolem strážní věže, vrátnice, a pronikla do hlavní budovy. Teprve teď jsem si uvědomil, že jde o počítačovou simulaci. Ta poušť, keře, dokonce i juky - všechno umělé. Vysoká míra realismu na mne udělala dojem a vtáhla mě hlouběji do svého virtuálního světa.

"Na levé straně jste právě viděli ubytovny a malou elektrárnu, která komplex zásobuje energií," vysvětlila lady, v jejímž hlase bylo znát, jak ráda mluví o životním díle svého muže. Všechna únava jako by z ní spadla, a najednou tu stála taková, jaká bývala dřív - žena plná síly a činorodosti.

"Teď projíždíme správním traktem s jeho kanceláři a blížíme se do míst, kde pracujeme s mikrobi a dalšími miniaturními živočichy." Virtuální kamera proběhla kolem šaten se žlutými ochrannými overaly, titulky nás informovaly o chemických sprchách, kterými vědci musí projít, aby se dostali do hlouběji položených, nebezpečnějších prostorů. Viděli jsme laboratoře pro sekvencování DNA, vybavené rastrovacími elektronovými mikroskopy, hmotovými spektrometry, autoklávy, inkubátory a další vědeckou aparaturou. Neuvěřitelné. To představuje investice v hodnotě stovek milionů dolarů.

Lady Palmbridgeová se usmála, když si všimla, že mi klesla spodní čelist.

"Jak víte, můj muž se od šedesátých let vytrvale zabýval genetickým výzkumem," pokračovala. "Inspirovaly ho senzační výsledky výzkumů, jichž o stavbě a struktuře molekuly DNA docílili Rosalind Franklinová a Maurice Wilkins na Kings College v Londýně v letech 1950 až 1960. Zrození pojmu double helix, dvojité šroubovice molekuly, jejíž forma je nám dnes už tak důvěrná. Když jsem poznala svého muže, studovala jsem chemii. Byli jsme při tom, když Wilkins společně s Crickem a Watsonem v roce 1962 obdrželi Nobelovu cenu za medicínu. Byla to doba pokroku, opakovalo se vzrušení srovnatelné s Einsteinovou teorií relativity. Nedovedete si představit, jaký rozruch nastal od přírodních věd až po filozofii, když se ukázalo, že veškerý život na naší planetě určují čtyři zásady. Skutečně otřesné bylo ovšem poznání, že to, co označujeme jako duši, se skrývá někde mezi jednoduchými chemickými molekulami. To si až do té doby nikdo neuvedomil."

"Za předpokladu, že něco jako duše skutečně existuje," podotkl jsem. "Důkaz pro to dodnes chybí."

"Pochybujete o tom snad?" zeptal se mě Maloney s povytaženým obočím.

"Já věřím jen v to, co vidím. Veškerý život na Zemi se sestává z buněk, které k sobě pojí chemické procesy. Lze je vidět a jejich funkce rozluštit. Něco jako duši jsem ještě nenašel."

"Možná jsou tu i věci, které našemu vnímání unikají," odpověděl lovec. "Věci, které nejsou prozkoumatelné."

"Kdybych si to myslel, těžko bych se stal vědcem."

"Pánové," vložila se do toho lady Palmbridgeová. "Tato diskuse bude muset počkat. Jestli dovolíte, ráda bych pokračovala." Vrhla po mně ostrý pohled a já jsem provinile přikývl.

"Samozřejmě. Omlouvám se."

"Když objevili, jak se informace zdvojuje a předává dál," navázala lady, "dostala celá věc teprve ty správné obrátky. Dodnes máme mnoho nevyjasněných otázek: jak se exprimují geny, tj., jak vznikají tělesné znaky jako barva očí, velikost orgánů, barva kůže? Jak uzpůsobený musí být genom, tedy celek všech genetických informací, aby vznikla například ovce? Jak lze tento genom změnit, abychom vyloučili dědičné choroby, a tak dál. Najednou byly pro výzkum k dispozici enormní rozpočty, protože se o to začal zajímat i průmysl. Věda otevřela novou bránu, a svět, který se za ní nacházel, byl nepředstavitelně velký. My jsme si tehdy uvědomili, že Velká Británie je příliš malá na to, aby se tak fundamentálními otázkám dalo přijít na kloub. Proto jsme se s dcerou přestěhovali do USA. Po smrti mého muže jsem laboratoře převzala a vedu jeho práci dál." Ukázala na projekci. "V tomto komplexu je klíč k tajemství života a budoucnosti lidstva. Jak možná víte, jsme součástí takzvaného Human Genome Project. V této laboratoři se nachází

celý lidský genom. Analyzovaný, rozluštěný a připravení k optimalizaci."

V té chvíli jsem zpozorněl ještě víc. Všechno, co lady dosud vykládala, mi bylo známé. Při slovu optimalizace mi však přejel mráz po zádech. Ať jsem se od otce lišil sebevíc, jeho názor, že není nic zhoubnějšího, než všemocná fantazie kontrole se vymknuvší vědy jsem si dobře zapsal za uši.

"Co tím chcete říct?" zeptal jsem se. Lady Palmbridgeová zastavila prezentaci a s úsměvem se ke mně obrátila. Paprsek světla jí ve tváři vytvořil podivné stíny

"Vyděsil jste se, Davide?" Světlo jako by jí prozařovalo pokožku. "Máte strach, že bych mohla propadnout rasovému bludu a představit o nadčlověku, jako kdysi nacisté?"

Nevěděl jsem, jestli mám odpovědět kladně nebo záporně, tak jsem radši držel ústa.

"Ráda bych vás uklidnila. Nic mi není vzdálenější než touha hrát si na stvořitele. Nechci produkovat klony, superválečníky ani jiná monstra. Na jiných institutech se možná o takových věcech uvažuje, ale u nás byste na nic podobného nenarazil. My provozujeme solidní základní výzkum s cílem objevit způsob, který odrůdě homo sapiens zajistí dlouhodobé přežití."

"Proč by se to nemělo podařit bez pomoci genetiky?" namítl Maloney, jenž byl v poslední čtvrthodince nápadně potichu.

Lady Palmbridgeová se napřímila. "Je mnohonásobně vyjádřená hypotéze, že člověk nese vinu na svém hrozícím zániku. Scénáře sahají od válek přes ekologické katastrofy až k plíživé otravě vlastního těla. Možná, že na tom je něco pravdy, ale já jsem nepolepšitelná optimistka: člověk je nesmírně vynalézavý, a když mu jde o krk, najde pro tyto problémy řešení. Ne, já mluvím o něčem, co vědu sužuje už dlouhou dobu. O kletbě, kterou si stvořila sama, a které se říká medicína. Snad to zní absurdně, ale schopnost léčit choroby a nedostatky dlouhodobě oslabuje dědičný materiál člověka. A to tak fatálním způsobem, že za pár set nebo tisíc let povede k jeho vyhynutí."

Maloney zavrtěl hlavou. "Při vši účtě, mylady, tomu nerozumím. Jak jste přišla k takovým závěrům?"

"To, co jsem právě řekla, je mezi střízlivými, vědecky uvažujícími lidmi, všeobecně uznávaná skutečnost, která zůstává nevyslovená jen proto, že naprosto odporuje naší filozofii o humánním životě, o životě plném milosrdenství a soucitu," řekla lady Palmbridgeová. "Vezměte si například fenomén vrozené vady zraku. Před deseti tisíci let, ve starší době kamenné, vedla vada zraku, jaká se tu a tam objevuje po genetické mutaci, k předčasné smrti postiženého jedince. Ten chudák prostě nic netrefil, tudíž se ani nemohl pářit a množit. Konečná stanice pro defektní gen. Dnes není problém špatný zrak napravit, s tím efektem, že se genetická informace vada zraku předává dál. Jiný příklad je vrozená cukrovka. Diabetes mellitus prvního typu. Nezaměňovat s druhým typem, který se vyvíjí na základě chybné stravy. Mluvím o dědičné cukrovce. Dnes ji bez potíží léčíme inzulinem s tím efektem, že procento nemocných se v posledních letech ztrojnásobilo. Nebo si vezměte stoupající výskyt vrozených srdečních vad. Další výčet by byl nekonečný."

"No a?"

"Stejný princip oslabuje i náš imunitní systém. Viry a bakterie tu byly vždycky. Ti, kdo vůči nim byli imunní, přežili a předali svou genetickou informaci další generaci, a tak se kolotoč točil dál. Začarovaný kruh. A teď si vzpomeňte na zprávy v novinách, kterými se v posledních letech neustále zabýváme. Neuplyne den, aby se neobjevil nový virus, který ohrožuje člověka. Sotva zažijeme den, kdy se nedočteme o AIDS, eboli, SARS nebo epidemii chřipky - na všechny tyto nemoci se zdá moderní medicína krátká. Víte, že chřipka, to neškodné nachlazení, je nemoc, které ročně padne za oběť milion lidí? Že je zodpovědná za to, že každoročně přijde na svět 200 000 postižených dětí? Chřipková epidemie roku 1918 zahubila padesátinu světové populace a byla tím horší než kterákoli jiná epidemie, která kdy obletěla zeměkouli."

"Panebože, to jsem si neuvědomil," mumlal Maloney. Nejspíš se mu ani trochu nezamlouvalo doslechnout se o nepříteli, proti němuž nemohl vytáhnout se svou kulovnicí. I já jsem cítil znepokojení, ačkoli z jiných důvodů. Přestože jsem obdivoval střízlivou argumentaci lady Palmbridgeové, tušil jsem už, kam míří.

"Omyl," pokračovala naše hostitelka neomylně, "jemuž podléhají mnozí vědci a většina obyvatelstva, je předpoklad, že se viry najednou, jakoby zčistajasna vyvíjejí ve stále nebezpečnější, zhoubnější původce nákazy. Ale to je nesmysl. Viry, v té či oné podobě, tu byly odedávna, některé neškodné, jiné zhoubné jako hantavirus. Jsou součástí našeho okolí a součástí celé evoluce. Nezměnily se ony, ale my. Tím, že jsme se za pomoci medicíny vymanili z koloběhu přirozené evoluce, jsme napadnutelní. Z pohledu evoluce pochoduujeme na místě, a to bude naše záhuba, pokud proti tomu nic nepodnikneme. K tomu rapidně stoupá počet obyvatelstva a přenos virů na přelidněných předměstích probíhá exponenciálně, zvláště u nemocí s krátkou inkubační dobou. Vidíte tedy, že si musíme pospíšet hned ze dvou důvodů."

"To je všechno pěkné," řekl jsem a vyskočil. Samotného mě vlastní prudká reakce překvapila, ale už jsem nedokázal tiše sedět. "Vyjděme z toho, že máte pravdu, přesto nemůžete jen tak začít kutit na lidském genomu. Teprve jsme přece začali se zkoumáním funkcí jednotlivých sekvencí. Bylo by příliš brzo zatím vůbec jen pomyslet na provádění změn."

"Mluvíte jako někdo, kdo dosud neutrpěl osobní ztrátu, Davide," odpověděla lady Palmbridgeová. "Nezažil jste, jaké to je, když vám nějaký člověk umírá pod rukama a vy proti tomu nemůžete nic udělat."

Chtěl jsem protestovat, ale ona zvedla ruku a řekla: "Prosím, nerozčilujte se. Jste opatrný a rozvážlivý člověk. Vaše obavy naprosto chápu, koneckonců to není ani tak dávno, co se mnozí seriózní vědci upsali té příšerné teorii eugeniky. Máte pravdu, v žádném případě nesmíme zkoušet provádět tyto změny zbůhdarma. Ne bez vhodného stavebního plánu, říkejme mu blueprint, podle kterého se budeme moct řídit. Ale jak to vypadá, budeme takový blueprint držet v rukou už brzy."

Vyrazilo mi to dech. Stavební plán? Blueprint? Myšlenky se mi najednou rozeběhly různými směry, a ne a ne se dobrat k nějakému výsledku. Maloney zmateně přejížděl očima z Mrs. Palmbridgeové na mě a zpět, zřejmě čekal na pokračování disputace. Když se nic nekonalo, ujal se slova sám. "Jaký stavební plán? O čem to mluvíte, Mrs. Palmbridgeová? Nerozumím ani slovu."

"Mluvím o modelu. O genetickém kódu, který by nám mohl být vodítkem k tomu, jak vypadá intaktní imunitní systém nějakého vysoce vyvinutého druhu. Imunitní systém, který je schopný flexibilně se přizpůsobit nájezdům stále nových virových mutací," vysvětlila. "Přitom by nešlo o to, aby tento systém měl moderní úroveň, tedy že by se dokázal úspěšně bránit dnes žijícím virovým kmenům. Takové doladění bychom mohli snadno pomocí imunizace provést na živém objektu. Ne, mluvím o fundamentálně novém zaměření našeho veškerého biochemického ochranného aparátu." Dal jsem si ruku na srdce a ne beze stopy ironie jsem se zeptal: "A odkud chcete takový model vzít? Od šimpanzů?" Lady Palmbridgeová zavrtěla hlavou. "To rozhodně ne. I když imunitní systém šimpanze je našemu velmi podobný. Dokonce příliš podobný, abych tak řekla. Konstatovali jsme v něm stejné náchylnosti a slabé stránky. To mimochodem platí pro všechny savce. Ne, muselo by jít o druh, který se nám podobá, ale ne příliš. Druh, který má vyvinuté skupinové chování, je vysoce inteligentní a má schopnost k diferencované komunikaci."

"Delfini?"

Znovu zavrtěla hlavou. "Mořští živočichové se pro naše cíle nehodí. Bylo by příliš zavádějící vám to teď vysvětlovat, nicméně u nich je to, co hledáme, naprosto jinak strukturované."

Vzdychl jsem a pokrčil rameny. "Vzdávám to. Už mě nic nenapadá, co by se mohlo na váš popis hodit."

Ušklíbala se a řekla jediné slovo.

"Dinosauři."

Nemohl jsem se zbavit nepříjemné myšlenky, že se ta dáma pomátla. Buď to, anebo si z nás dělá legraci. Třeba nás chce nachytat, třeba je to zkouška. Dinosauři! To je ale mizerný vtip. Ostatním šlo hlavou nejspíš něco podobného, ale protože vůči lady nikdo nechtěl být nezdvořilý, rozhostilo se rozpačité mlčení.

Částečně z úcty, částečně abych si udělal odstup, jsem přikývl a něco zamumlal, aby si naše hostitelka myslela, že souhlasím.

"Zajímavé."

Zaměřila mě šedýma očima a kolem úst jí hrál ironický úsměv.

"Davide, vy nejste jen rozvázný člověk, vy jste ještě ke všemu pokrytec," řekla.

"Mylady?"

"Ve skutečnosti mi nevěříte ani slovo." Její úsměv zmizel. "Ruku na srdce, na co jste právě myslel? Napadlo vás, že jsem se zbláznila? Nebo že jsem senilní? Anebo vás napadlo, že vám dávám nějaký test. Jen se klidně rozhlédněte."

Možná, že tu někde objevíte skrytou kameru."

"Musím přiznat, že mi skutečně hlavou táhlo cosi takového. Prosím za odpuštění." Byl jsem totálně zmatený.

"Není zač se omlouvat, vždyť máte pravdu. Bez potřebných informací vám ta historie musí připadat jako špatná kopie Jurského parku. I když ten originál špatný nebyl. Vzpomínáte si na tu knihu, anebo na film, Mr. Maloney?"

Lovec zavrtěl hlavou, jeho průvodce taktéž. Chování naší hostitelky je zmatlo podle všeho stejně jako mě.

"Šlo tam vlastně o klonování dinosaurů z fosilizovaných kapek krve, které se našly v komárech, zavřených v jantaru."

Experimenty, z nichž vycházela jak kniha, tak i film, skutečně byly provedeny, jenže se brzy ukázalo, že tam byly jen zlomky dinosauří DNA. Rozestupy mezi genovými sekvencemi byly příliš velké, aby se daly zavřít. Autor i filmaři si toho problému byli vědomi, a tak ve svém příběhu zavřeli ty mezery žabí DNA, což je z vědeckého hlediska samozřejmě humbuk. Čistá fantazie. Nicméně v zájmu napínavého příběhu smíme přivřít oko.

Ten nápad však zůstal. To by ale bylo dobrodružství, naklonovat živočicha, který vládl světu přes dvě stě padesát milionů let! Nemyslím tím, že bychom takové velkolepé poznatky měli zneužít ve prospěch zařízení zábavního parku. To, co vzrušovalo mého muže, mne i spoustu dalších vědců, byla otázka: jak mohl tak specializovaný zvířecí druh dokázat tak dlouho přežít? Dvě stě padesát milionů let! Nepředstavitelně dlouhá doba. My lidé existujeme zhruba tak tři miliony let."

"Zato jsme už napáchali dost škod," zabručel Maloney

"Já tomu nerozumím," ozval se Sixpence. "Proč se nezabýváte genetickou výbavou nějakého žijícího druhu? Existuje přece spousta živočichů, kteří nejsou tak náchylní podléhat virovým onemocněním jako my lidé."

Lady Palmbridgeová trpělivě vysvětlovala. "To souvisí se stupněm genetické specializace, která je úzce spjatá s evolučním vývojovým stádiem. Což je dokonce důležitější než skutečnost, že dinosauři byli reptilie, tedy plazi. Čím podobnější evoluční úroveň, tím snadnější je přenos. Reptilie nereptilie, představte si prostě, že dinosauři, podobně jako my, žili ve velkých skupinách. Byli teplotekvní, někteří měli kožешinu. Mohli spolu komunikovat velmi komplexním způsobem a byli navíc velmi inteligentní. My teprve začínáme chápat, jak moc inteligentní opravdu byli. Některé výzkumy dokonce tvrdí, že hadrosauři se mohli vyvinout v jistý druh ještěro-člověka, kdyby je před pětadesáti miliony let nevyhubil gigantický meteorit."

"Dinosauři a ještěro-lidé. Mám dojem, že potřebuju ještě něco vysokoprocentního," řekl Maloney a vstal.

"Já se připojím." Doufal jsem, že to nebude vypadat nezdvořile, a následoval ho k baru. Vyměnili jsme si mnohoznačné pohledy. Maloney si nalil whisky jako obvykle, já jsem se tentokrát rozhodl pro brandy. Vyzbrojení sklenkami jsme se vrátili na svá místa.

"Co mi pořád není jasné...", rozhodl jsem se navázat, "je otázka, odkud chcete tu DNA brát, když s tím jantarem a fosilním genetickým materiálem to nefungovalo."

"To je mi otázka. DNA pochopitelně odebereme živému exempláři."

Měl jsem co dělat, abych se nezakuckal. Bylo by škoda skvělé brandy. Ta historie nabírá stále absurdnější obrátky.

"Živému exempláři?"

"Jistěže."

Takže ona opravdu zešílela. Snažil jsem se nedat své úvahy najevo a hrát tu hru s ní. "A kde si myslíte, že najdete živého dinosaura? V Loch Nessu?"

V tom okamžiku jsem pohledem zavadil o fotografii Emily nad krbem. Kéž by tu byla! Jenže ona je daleko..., v Kongu!

Najednou jsem měl pocit, že se zdi pokoje pohnuly. Ne, to není možné! Nikdo přece nemůže být tak bláznivý!

Lady Palmbridgeová se na nás obrátila s triumfálním pohledem. "Vážení, říká vám něco jméno Mokéle m'Bembé?"

Maloney zavrtěl hlavou. "To jsem nikdy neslyšel. Co to má být? Zní to tak nějak africky."

Mrs. Palmbridgeová se sotva znatelně usmála. "Výraz kryptozoologie znáte?"

Maloney se na ni překvapeně podíval. "Krypto... co?"

"Kryptozoologie je pojem z řečtiny," vysvětlovala. "Učení o skrytých zvířatech. Jde o živočichy, kteří existují v legendách, a jejichž skutečná existence ještě nebyla dokázána. Tato relativně mladá věda už poskytla mnohé zajímavé ideje. Vnáší do zaprášených archivů a studoven čerstvý vzduch. Vzpomeňte si na objev latimérie, považované za druh vyhynulý před pětadesáti miliony lety."

"To byla náhoda," opáčil jsem. V té materii jsem se sice nijak nevyznal, ale čas od času jsem si o ní něco přečetl v časopisech. "Ve většině případů působí kryptozoologie neskutečný zmatek. Je to neproniknutelná džungle z mýtů a legend, kde se fikce a realita neoddělitelně promísily. Yeti, lesní muž Sasquatch nebo obluda z Loch Nessu - samé fantazírování. Nic, čím by se měl zabývat seriózní vědec. Většinou pro to, co prý viděli pověřiví domorodci nebo cestovatelé, trpící malarickou horečkou, existuje nějaké prosté vysvětlení," doplnil jsem v pevném přesvědčení.

"Kdo nebo co je ten Mokéle m'Bembé?" přerušil mě Sixpence.

"Ten výraz je z řeči bantu a znamená asi tolik jako velké zvíře nebo zvíře, které umí zastavit řeku," vysvětlila lady Palmbridgeová, pak vstala a z knihovny vytáhla knihu v kožené vazbě. "Tedy zvíře takových rozměrů, že dovede zadržet tok celých řek." Došla s knihou až k nám. Stálo na ní In Search of Prehistoric Survivors, autorem byl dr. Karl P. N. Shuker. Lady ji otevřela na předem označené stránce. "Tady ho máte."

Přisunuli jsme se blíž. Viděli jsme neostrou fotografii, nejspíš z letadla, ukazující jezero uprostřed pralesa, z něhož čouhá úzký, chobotu podobný krk. Vedle fotografie pak byla neohrabaná skica celého zvířete. Vypadalo trochu jako plesiosaurus, který žil v mořích jury před sto padesáti miliony lety.

"Dost špatný záběr," zabručel Maloney a vyfoukl nad papír doutníkový kouř. "Jak velký má ten chlapík být? Na té fotografii není nic, z čeho by se dalo o jeho rozměrech soudit."

"Domorodci mluví o tvoru dlouhém tak čtyři metry, který vydává burácivé zvuky," řekla lady Palmbridgeová. "Ale podle mých informací se jedná o zvíře mnohem větší."

"Podle čeho tak usuzujete?" zeptal jsem se. Byl jsem zvědavý, co ještě vytáhne z klobouku, aby se postavila naší skepsi. Přečetli a slyšeli jsme toho všichni už moc na to, aby na nás udělala dojem jedna neostrá fotografie.

"Teď vám ukážu videozáznam, který natočila moje dcera krátce před svým zmizením. Spolu s dalšími věcmi jej vylovili dál po proudu řeky Likoualy." Hlas se jí třásl. Tak o tom tedy mluvil Benjamin Hiller. V onom balíčku, který lady před časem dostala, jistě byly právě tyto kazety.

"Nemusím vám zdůrazňovat, že všechno, co tu vidíte a slyšíte, podléhá naprostému mlčení," pokračovala stará dáma.

"Pokud byste se pokusili na té historii vydělat kapitál, seznámíte se s mými právníky. To je zkušenost, které bych vás ráda ušetřila." Mrkla na nás. "Navíc by vám stejně nikdo nevěřil. A teď prosím dávejte pozor."

Světlo zhaslo, a projektor na stěnu vysílal rozmazané obrazy. Chvilí mi trvalo, než jsem se zorientoval, ale pak jsem rozeznal měsícem osvětlenou vodní hladinu, obehnanou mocnými stromy, stojícími v pozadí jako temní strážcové. Ticho noci rušil jen cvrkot a šustot pár nočních tvorů. Hladina byla hladká jako zrcadlo.

Vtom se v dále objevilo několik vzduchových bublinek a zrcadlo zvlhnily malé vlnky v koncentrických kruzích. Slyšel jsem šepot vzrušených hlasů za kamerou, ten však hned zase ustal. Bubliny rostly a rostly, měnily se v podivný přívál, uprostřed ticha džungle jaksi nepatřičný. Ticho? Všechny ostatní zvuky, které předtím naplňovaly vzduch, totiž utichly. Bylo slyšet jen to bubláni a pění, a pak zvuk, který jsem nedovedl zařadit. Temné dunění, něco jako potopený zaoceánský parník.

Vtom cosi prorazilo hladinu. Dlouhý, zakřivený krk, zakončený malou hlavou.

Přestože jsem to už viděl na fotografii, fascinovaně jsem ztuhl. Je rozdíl mít před sebou fotku nebo film v pohybu, provázený příslušnou zvukovou kulisou. Prsty jsem zaťal do kožené sesle a pozoroval, jak ta nestvůra natáčí krk zleva doprava, klouže pár metrů vodou. Pak se ponořila. Vlny se zase uklidnily.

Zakryl jsem si rukou otevřená ústa. Ten film je naprostá senzace. Zvíře, které jsme právě viděli, ještě nikdo nespátřil.

Nikdo ho nepopsal. Navíc ty záběry byly ostré a jasné, což se u záběrů kryptidů, jak se těmto neznámým živočichům říká, nestává. Zrovna jsem chtěl lady Palmbridgeovou požádat, aby film pustila znovu, ale Maloney mě předběhl.

"Nic mimořádného," zabručel. "Ten krk nemá ani dva metry. Slíbila jste nám přece něco vel..."

Slova mu zmrzla na rtech, protože se ten krk vynořil znovu. A tentokrát stoupal.

Výš a výš.

Zadržel jsem dech, když jsem si uvědomil, že jsme se při těch prvních záběrech zmýlili. To není krk, a to silnější zakončení není hlava. Skutečná hlava se vynořila právě v tom okamžiku. To, co jsme viděli dosud, byl jen dlouhý, zahnutý roh, korunující lebku jako přílba, jako přílbovitý výrůstek.

Páni!

Ještě přehlížel jezero očima velkýma jako talíře a pak vydal zatroubení, které mi potvrdilo, co jsem tušil: ten roh je

zřejmě orgán sloužící k zesílení zvuku, podobně jako u hadrosaurů v pozdní křídě. Ta podivná hlava ještě chvíli strnula v té pozici, pak se tvor zvedl. Nejspíš se ujistil, že nehrozí nebezpečí - i když jsem pochyboval, že by takový titán mohl mít z něčeho strach. Zvíře se sunulo z vody metr po metru. Viděli jsme dlouhé tělo, tlapy s drápy a lesklou kůži se zelenavými skvrnami. Vtom se vedle něj z vody vynořil další, menší roh. Mládě. Byl jsem bez sebe. Co se tady před našima očima odehrává, musí být nanejvýš fascinující i pro nebiologa. Pro mě se však otevřel nový svět. Byl jsem jako Alenka v říši divů, a pronikal jsem hlouběji a hlouběji do králičí nory.

"Co je to, Mr. Astbury?" špitl vedle mě Sixpence. "Už jste něco takového někdy viděl?"

Zavrtěl jsem hlavou. "Neviděl, ani jsem o ničem takovém neslyšel. Mohlo by jít o samostatný druh. V hlubinách džungle existují ty nejlepší podmínky, aby se po dlouhou dobu vyvíjel v naprosté odloučenosti, aniž by jej někdo objevil."

"To je ale monstrum. Podívejte se na ty drápy."

V tu chvíli se ve filmu stalo něco, co jsem nedovedl zařadit. Džungli prořzl vysoký hvizd. Pak bylo slyšet slova a útržky hovoru.

"Jsi s těmi sluchátky moc blízko, jo, moc blízko, povídám. Vypni tu zpropadenou pásku," ozval se ženský hlas. "Ty idiote, vypni to, copak jsi mě neslyšel? Sakra, už je pozdě. Všimnul si nás."

Oči obrovského tvora se skutečně dívaly přímo do kamery. Vypadalo to, že navzdory tmě vidí dobře. Roztáhl nozdry, vycenil zuby, několik řad ostrých řezáků. Mládě se pokoušelo uklidit do bezpečí za jeho mocnými zády a ustrašeně přitom kvičelo.

"Chce nás napadnout!" zvolala žena. "Dej mi pušku, zkusím ho zadržet. Třeba ho tak zaženu. Vraťte se co nejrychleji do tábora!" Slyšel jsem tlumený náraz a zaskučení, pak klapla zbraň, jak ji někdo nabil. "Sbal ty krámy a fofrem k táboru, já zkusím tu potvora držet v šachu."

Ozvala se rána. Mládě se vzepjalo. Pak sebou bezvládně pláclo do vody. Džungli otrásl příšerný nářek. Velké zvíře jako by se teprve teď doopravdy rozčílilo. Bylo slyšet kletbu, pak se obraz rozhoupal a zvuk ustal. Po tom, co jsem viděl v následujících minutách, mi ztuhla krev v žilách. Vypadalo to, že tábor padl za obětí strašlivému útoku. Na posledních záběrech bylo vidět rozdrásaný člun a kus obrovského, zeleně skvrnitého ocasu, pak film skončil.

V pokoji se rozhostila tma.

6

Vzplál plamínek zapalovače, pak jsem viděl žhnout cigaretu. Rozsvítlo se světlo a bolestivým jasem mě oslnilo.

"Tak co říkáte teď?" Lady Palmbridgeová zhluboka vdechla kouř a vyfoukla jej směrem k nám. Ruce se jí třáslly. Z nás tři mužů žádný nevěděl, co říct. Rozpačitě jsme mlčeli a snažili se srovnat si to v hlavě, což nebyl snadný úkol. Každička myšlenka vyvolávala nové otázky, které na sebe vázaly další - koloběh z neznalosti a spekulace se rozjel.

"Či to byl hlas?" zeptal jsem se po chvíli. Přestože jsem tušil, kdo to mluvil, chtěl jsem mít jistotu.

"To byla moje dcera." Lady Palmbridgeová nervózně potáhla z cigarety "Byl to její nápad. Přesněji řečeno byla celá ta expedice její projekt. Strávila tím dva roky svého života. Společně se svými pomocníky dokázala nadlidské věci. Byla tak blízko. Tak blízko..."

Stewart Maloney, jenž tu dosud seděl mlčky a zamyšleně, se naklonil dopředu. "Co se stalo?"

Lady Palmbridgeová zamáčkla cigaretu a sedla si k nám. "Ten film je z 15. září loňského roku. O necelé tři měsíce poté, 8. října, vyplavila voda kusy zničeného tábora a rozdrásaný nafukovací člun v Kinami, vesnici na břehu řeky Likouala aux Herbes. Mezi zbytky oblečení, rozbitými hrnci a pánvemi a cáry stanů našli digitální kameru s těmihle záběry. Věděla jsem od dcery, že točí - telefonovaly jsme spolu téměř každý den. Bylo nesmírně obtížné ten aparát uchránit, dovedete si představit, že v těch končinách taková věc má astronomickou hodnotu. Dokonce když je, jako to bylo v našem případě, poškozený. Nicméně...", přejela si hřbetem ruky přes ústa, "všechno pátrání po mé dceři zůstalo bezvýsledné. Záchranný tým, který na místo neštěstí poslal prezident Sassou-Nguesso, zmizel beze stopy. Poslední rádiová zpráva byla z 3. prosince a zněla tak, že vojáci chtějí bezvýsledné hledání ukončit. Veškeré moje snahy nechat vypravit další tým ztroskotaly. Pro vládu je ten případ ukončený. Proto jsem se obrátila na vás, Mr. Maloney. Vás a vašeho asistenta mi doporučili, protože máte zkušenost s honem na vzácná a nebezpečná zvířata. Dosud jste se, pokud mám správné informace, nikdy nevrátil s prázdnou."

"To je pravda," přikývl Sixpence. "Když sledujeme nějakou stopu, nevzdáváme se, dokud to zvíře nemáme."

"Vaše spisy na mě udělaly dojem," odvětila Mrs. Palmbridgeová. "Abyste byl v obraze, Davide," obrátila se ke mně, "snad všechny zoologické zahrady světa už dostaly nějakou dodávku od těchto pánů. Slyšela jsem, že dokonce objevili několik nových druhů, mezi nimi tři nové druhy hadů a jednoho dosud neznámého klokana."

"To proto, že my se Sixem se odvážíme do oblastí, kam nikdo před námi nevstročil," doplnil Maloney "Vlastně to nejsou žádné čáry. Prostě jdeme dál než ostatní a zůstaneme tam déle. Naše tajemství se jmenuje tvrdošíjnost."

"Přesně to je důvod, proč vás potřebuju. A vás také, Davide."

"Mě?" zeptal jsem se zmateně.

Lady kývla.

"Ale proč?"

"Protože vy, abych to řekla slovy Mr. Maloneyho, byste šel dál a zůstal tam déle než ostatní." Zkoumavě se na mě podívala. "Jste znamenitý genetik, jeden z nejlepších té oblasti. Potřebuju tam dole někoho s vašimi schopnostmi, rozumíte? Kromě toho máte mou dceru dosud rád, nemám pravdu?"

Docela jsem oněměl. Cítil jsem se trochu jako kluk, kterého přistihli, jak krade bonbony. "Odkud..., totiž, chci říct..., jak jste na to přišla?" koktal jsem. Jak mohla vědět o mých citech vůči Emily? Mám se na to zeptat? Radši ne. Lady

nevypadá na to, že by mi označila své prameny. Nakonec je to vlastně jedno, prostě to ví. Cítil jsem, jak se na mě stočily všechny pohledy, a ten pocit mi byl nanejvýš nepříjemný.

"Nemusíte se ospravedlňovat, k tomu není důvod. Emily o vás často mluvila, a já si myslím, že se do vás tehdy, když jste spolu chodili do školy, zamilovala. Nevím, jestli vás to potěší, ale všichni její nápadníci, které za posledních dvacet let přivedla domů, se vám nějak podobali."

"Ale vždyť jsme tehdy byly děti," ujelo mi, "v nejlepším případě teenageři. Jistě, byl jsem zamilovaný až po uši, ale to už je věčnost. Emily je dnes dospělá žena. Vůbec nic o ní nevím."

Lady Palmbridgeová se na mě upřeně podívala. "Ale rád byste věděl víc, jinak byste si tu fotografii z krbové římsy neprohlížel tak pozorně." Její tvář dostala vážný výraz. "Přiveďte mi mou dceru zpátky, Davide. Anebo aspoň zjistěte, co se s ní stalo. Prosím vás! Nevím, na koho se jinak obrátit."

Zvedl jsem ruce v bezmocném gestu. "Nevím, co mám říct. Celá ta historie je tak..., tak tragická. Je mi to strašně líto, ale obávám se, že nejsem pro takový podnik ten pravý."

"Pokud by vám šlo o peníze, mohu vás uklidnit," řekla lady Palmbridgeová, a já v jejích očích zahlédl chladný záblesk.

"Můžete po mně chtít cokoli. To mimochodem platí pro všechny přítomné."

"Ne, ne," máchal jsem rukama. "S penězi to nemá nic společného. Jde jen o to, že se pro takový úkol necítím být způsobilý. Jsem člověk, který si nejraději zaleze s knihou do kouta, který se cítí nejlíp, když může sedět ve své laboratoři a bádát si tam."

"To váš otec měl ale docela jiné názory."

"Můj... otec? Co s tím má Ronald společného?"

"Vkládal do vás veliké naděje. V dopisech mi líčil, jak se báječně vyvíjíte a jak moc se těší na den, kdy se vydáte v jeho stopách a povedete dál jeho dílo. Stránka co stránka plná chvály. Mám je nahoře, dám vám je přinést do pokoje, když je budete chtít číst..."

Měl jsem v krku knedlík. V tomto prostředí stačila pouhá zmínka o mém tátovi, aby se moje vzpomínky na něho probudily s takovou intenzitou, že jsem se jí téměř mohl rukama dotknout. Můj otec. Byl klidným pólem mého života, skálou, o níž jsem se mohl opírat, když zemřela matka. Byly mi čtyři, přišla o život při strašné autonehodě. Táta se potom změnil. Musel prchat před prázdnotou našeho domu, říkal, že to nevydrží, protože mu všechno připomíná ji. Táhlo ho to ven, na cesty. Vzal mě ze školy, sehnal soukromé učitele, kteří nás doprovázeli na jeho dlouhých výzkumných cestách. Tehdy jsem pocítil, jak děsivě veliký je svět. Dobře si pamatuju, jak jsem poprvé viděl zasněžený vrchol Kilimandžára, bíle se třpytící proti nebi Tanzanie. Nebo zelené, světlem zalité hory Usambara s jejich stinnými údolími. Tak uběhly téměř dva roky. Ta tragédie nás dala tolik dohromady, že by se mezi nás nevešel ani list papíru. Jenže na rozdíl od táty jsem se já nikdy s tím prostorem a světlem Afriky nespřátelil. Možná právě to je důvod, proč se nejraději zdržuju v uzavřených místnostech.

"Davide?"

"Nechte prosím mého otce na pokoji. To není fér," řekl jsem.

Lady Palmbridgeová se na mě podívala svýma neproniknutelnýma očima. "A co je fér? Je fér, že statisíce lidí každý rok umírají na následky těžkých virových onemocnění? Je fér, že moje dcera, která se vždycky zasazovala o dobro druhých, teď nejspíš leží mrtvá na dně jezera Tété? Já vás snažně prosím, pomozte mi. A když už byste to neudělal pro mě, udělejte to aspoň ve jménu památky vašeho otce. Ronald by si to tak přál."

Cítil jsem, jak se má předsevzetí zachvěla v základech, a současně jsem sám sebou za to pohrdal. Jenže bojovat proti takové přesile pocitů je těžké. Tváře lorda a lady Palmbridgeových, Emily i mého otce se mi v myšlenkách spojily a mísily se s obrazy z mého dětství v neodolatelný vír vzpomínek, snů a nadějí. Cítil jsem, že existuje jen jediná cesta, jak tyto duchy spoutat a nechat minulost za sebou.

"Tak dobrá," slyšel jsem se říkat hlasem, sotva silnějším než šepot. "Já vám Emily přivedu zpátky, pokud ještě žije. Anebo vám aspoň budu moct říct, co se s ní stalo."

V tichu, které nastalo, jsem slyšel bít těžkých hodin z vedlejšího pokoje. Dvanáct. Půlnoc. Cítil jsem se nesmírně unavený a ubitý, byl bych mohl na místě usnout. Dlouhá cesta, odhalení posledních hodin a nedobrovolný výlet do minulosti žádaly svou daň.

"Nevěšte hlavu, Davide," slyšel jsem naši hostitelku. "Nežádala bych vás o tuto službu, kdybych si nemyslela, že jste takovému úkolu nedorostl. Navíc nejste sám. Na vaší straně jsou ti nejlepší lidé, které lze v této oblasti najít. Kromě Mr. Maloneyho a Sixpence vás bude doprovázet jedna vědkyně. Elieshi n'Garong je Konžanka, což vám usnadní kontakty s domácím obyvatelstvem. Očekává vás za tři dny v Brazzavillu."

"Za tři dny?" vyhrkl jsem. "To je nemožné. Já mám ve čtvrtek přednášku a..."

"To už je všechno zařízené. Spojila jsem se s profesorem Ambrosem, a ten vám povolil dovolenou na celou dobu expedice. Nebudou s tím souviset žádné nevýhody, naopak. A pokud bude vaše mise úspěšná, nestojí vám nic v cestě o jejích výsledcích informovat," dodala lady.

"A co Mokéle m'Bembé?"

"O toho se postarají vaši průvodci. Vás jen prosím, užijte svých vědomostí k záchraně mé dcery."

Vtom jsem si vzpomněl na ten strašný řev, který jsme slyšeli ve filmu. Podezíravě jsem zvedl hlavu. "Chcete ho chytit nebo zabít?"

"Ani to, ani ono," řekla stará dáma. "Po Emilyinu zmizení jsem změnila plány. Obě alternativy jsou příliš nebezpečné. Viděli jste, co ta nestvůra dokáže. Proto chci jen pár neporušených buněk, které pak u nás v laboratořích nakultivujeme. Může to být krev, kůže nebo jiná tkáň. Důležité je jen, aby se ty buňky sem dostaly živé. K tomuto účelu vás vybavím speciálním zařízením. Bude se vám líbit." Přes tvář jí přelétl úsměv, zmizel však stejně rychle, jako se objevil. Ruce jí klesly do klína. "Dost jsem toho namluvila. Teď, když už všechno víte, stojím před těžkým okamžikem,

kdy se vás zeptám, jestli ten úkol přijímáte. Upřímně v to doufám, protože pokud odmítnete, nevím, co budu dělat." Stewart Maloney vymanil svou dvoumetrovou postavu z měkkého čalounění a všem se nám podíval do očí. Co tam viděl, ho zřejmě v jeho rozhodnutí utvrdilo. "Madam, věřím tomu, že mluvím za nás všechny, když vám řeknu, že je nám ctí pro vás pracovat. Co se mě týče, přesvědčila jste mě. Neodpustil bych si nechat takovou příležitost nevyužitou." "Moje řeč," řekl Sixpence. "Krucí, vždyť já se nemůžu dočkat, až tu potvoru uvidím na vlastní oči." Cítil jsem se přinucen říct také něco pozitivního, i když jsem euforii těch dvou nesdílel ani v nejmenším. "Dal jsem vám své slovo, a za tím stojím," řekl jsem. "Doufám, že vám přineseme dobré zprávy." Tvář naší hostitelky se rozzářila. "Tak bych si s vámi ráda připila na dobré pořízení - a přirozeně na to, abyste se všichni v pořádku vrátili. Budou vás provázet mé modlitby. Ať nad vaší misí září dobrá hvězda." Zvedla sklenku. "Cheers!"

7

Pondělí, 8. února
Imperial College, Londýn

Lilo jako z konve. Bylo krátce před osmou. Taxík zabočil do Queens Way a s kvílením pneumatik zastavil před modře natřenou bránou biologicko-zoologické fakulty v londýnské čtvrti South Kensington. Vtiskl jsem řidiči do ruky čtyřicet liber, nečekal jsem, až mi vrátí zpátky, a spěchal jsem do Flower Building, s cestovní taškou nad hlavou místo deštníku. Šofér za mnou ještě cosi křičel, ale to mě nezajímalo. Mohl jsem jen doufat, že to je poděkování, vzhledem k úctyhodnému spopitnému, kterého se mu právě dostalo. Zalovil jsem v kapse saka a vytáhl magnetickou kartu, abych otevřel skleněné vchodové dveře, v tuto denní dobu ještě zamčené. Čtecí zařízení bylo přímo vedle cedule s nápisem: Imperial College - Center for Structural Biology.

Vstoupil jsem celý šťastný, že jsem konečně unikl ledovému dešti. Hlavní schodiště bylo kvůli rozsáhlým renovacím v celém areálu nepřístupné, tak jsem se dal oklikou přes sklepní prostory. Cestou ke své kanceláři jsem si všiml, že u kryoelektronového mikroskopu se už pracuje. Lépe řečeno: ještě pracuje. Tak brzo ráno to mohl být jedině Michael Cheng, který u té velké mašiny rád trávil celé noci.

"Už zase vy, Mr. Cheng!" zavolal jsem tónem našeho děkana, profesora Ambrose. Zaslechl jsem tupý náraz, jako by se někdo uhodil hlavou o něco, pak čínskou kletbu, vzápětí se objevil Michaelův zarudlý obličej. "Promiňte, doktore Am... Ale to jsi ty, Davide! No počkej, já ti to oplatím!" Otřel si ruce o triko a spěchal za mnou. "Co to je za historky, co tu o tobě koluje? Slyšel jsem něco o Kongu, co je na tom pravdy?"

Páni, pomyslel jsem si, na univerzitě se šíří drby rychleji než oheň. Sotva jsem přistál, a Cheng už o tom ví. To si určitě někdo z okolí profesora Ambrose pustil pusu na špacír. Možná jeho sekretářka? Od Elizabeth by mě to ani nepřekvapilo, a pokud vím, občas si s Chengem vyrazí.

"Kongo?" zeptal jsem se udýchaně a zabočil za roh. "Co to povídáš? Nerozumím ani slovo."

"Liz něco naznačovala."

Bingo. Na svou intuici se můžu spolehnout. Zastavil jsem se před výtahem a zadíval se Chengovi do očí. "Podívej, já nevím, o čem to mluvíš. Vyrážím na pár dní do slunečné Kalifornie, trochu se porozhlédnout v Palmbridge Enterprises - to je výzkumné genetické centrum, které patří dávnému kolegovi mého otce. Jinak nic. Dostal jsem pozvání, a mám dojem, že to je příležitost, která se neodmítá."

"Palmbridge, senzace," řekl Cheng. "Slyšel jsem o tom. Ve virové imunizaci prý vedou. Vezmeš mě s sebou?"

"Chengu," řekl jsem tím nejsrdečnějším hlasem, jaký jsem svedl. "Zrovna jdu z letiště, moc jsem toho nenaspal, smrdím jak dveře od chlíva a musím hned zase pádit dál. Vlastně tady vůbec nejsem. Tudiž tě ani nikam nemůžu vzít. Pozvání je navíc jen pro jednu osobu. A teď bych ti byl zauzlovaný, kdybys mě nechal pár hodin v klidu vyřizovat a zařizovat."

"No jasně. Pohoda. Však já mám taky co dělat, než mi Ambrose zase utne přívod." Po očku se na mě podíval. "A fakt nejedeš do Konga?"

"Měj se, Chengu." Otevřel jsem dveře výtahu, nechal Chenga Chengem a vyjel do pátého patra. V kanceláři jsem hodil tašku do kouta a s úlevným výdechem jsem padl do křesla. Po těle mi bylo, jako by mě právě vyplivla gravitační odstředivka. Jak to někteří lidé mohou vydržet, že neustále cestují kolem zeměkoule, aniž by se z toho zbláznili, to je mi záhadou. Já jsem tedy z představy, že zítra už zase budu sedět v letadle, nebyl zrovna nakřivo. Musím toho tolik zařídit. A také si potřebuju dát dvacet. Vyčerpaně jsem zůstal sedět, založil si ruce za hlavou a zavřel oči. Konečně klid.

Než jsem je zase otevřel a podíval se na hodiny, posunula se ručička o třicet minut. Na chodbách se to začalo hemžit.

"Krucí!" Vyskočil jsem a promnul si oči. Ještě že jsem nespal déle. Kdyby byla moje pracovní židle jen o trochu pohodlnější, nejspíš bych v Morfeově náručí strávil celý den. Jenže to teď nemůžu. Sáhl jsem po telefonu a vytočil číslo. Nemá smysl se tomuto telefonátu dál vyhýbat. S nedobrym pocitem jsem čekal. Netrvalo dlouho a ozval se ženský hlas.

"Sarah Hatfieldová, prosím?"

V krku jsem měl knedlík. "To jsem já, David." Pauza. "Haló, Sarah, slyšíš mě?"

Hlas na druhé straně nezněl zrovna vlídně. "Ty máš ale drzost, jen tak sem zavolat."

"Musím tě vidět. Máš čas?"

"Kdy?"

"Teď hned."

Sarah se na okamžik zarazila. "Co se stalo?"

"To ti nemůžu vykládat po telefonu, ale je to důležité. Zvu tě do kavárny."

"Jak romantické! Náhodou se nehodláš omluvit, co?" Podle způsobu, jakým to vyslovila, jsem pochopil, že právě to

ode mě očekává.

"Prosím, Sarah, o tom jsme už přece mluvili."

"To teda nemluvili. Pokud tvé paměti smím trochu pomoci, řekl jsi ty, že se ozveš, pozveš mě na večeři nebo že spolu prostě něco podnikneme. Slibils mi to, vzpomínáš? A co se stalo? Nic. Ani ťuk. Já nevím, co sis představoval, ale takhle to s námi rozhodně nejde."

"Já bych s tebou opravdu rád trávil víc času," pokusil jsem se vymluvit, "ale mám toho zrovna tak strašně moc, nevím, kde mi hlava stojí."

"Lžeš - a moc dobře to víš." Její hlas zněl ledově. To není dobré znamení. "Zrovna před týdnem tě moje kamarádka Ellen viděla na nějakém koncertě."

"...Red Hot Chili Peppers."

"To je mi šumafuk, kdo to byl," řekla. "Pár dní předtím ses potloukal po bůhvíjakých hospodách, a tak dále. Fakt je, že mi utíkáš."

"To není pravda, Sarah, já..."

"Měj se, Davide."

"Moment, prosím, nezavěšuj. Udělám všechno, co chceš. Vysvětlím ti to a omluvím se, jen když přijdeš."

Hlas na druhém konci zaváhal. "Vážně?"

"Vždyť to povídám."

"Počkej chvíli." Slyšel jsem šustění papíru, a pak zase ji. "Tak dobře. Mám ve druhé hodině Stanforda, ale toho můžu nechat plavat. Jestli chceš, můžu tam být za deset minut. Ale koukej si to pořádně rozmyslet, nebo budu stejně rychle zase pryč."

"Dík, Sarah. Tak čau za chvíli." Položil jsem sluchátko a zhluboka se nadechl. Nejtěžší část jsem přežil. Uvažoval jsem, jestli mám zasvětit ještě někoho dalšího, ale nikdo mě nenapadl. V tu chvíli se otevřely dveře a v nich se objevil profesor J. N. Ambrose. Mr. Am, jak jsme mu v legraci říkali, protože si neustále odkašlával, byl velký, mírně obézní muž s poloviční pleší a nepochopitelnou láskou k manšestrovým oblekům. Pokradmu se podíval přes rameno, jako by měl strach, že ho někdo sleduje. Pak se vkolébál dovnitř, zavřel dveře a zaměřil mě přes okraj svých niklových brýlíček.

"Davide, Davide," řekl, a ve způsobu, jakým to řekl, zněla současně výtka i respekt. "Přivádíte mě do pěkných těžkostí."

"Sire?"

Přitáhl si k sobě stoličku a zvučně na ni dosedl. Já jsem vzdechl. To bude na dlouho. Šilhal jsem na hodinky - setkání se Sarah jsem rozhodně nechtěl propást. "Jste u nás šťastný?" Ambrose ke mně vyslal úsměv, jehož výklad byl nejasný.

"Tedy, sire, ... ano..., v zásadě jsem," řekl jsem pomalu. "Proč?"

Ambrose se nejprve podíval na svůj snubní prsten a pak na mou cestovní tašku v rohu. "Už tři roky pracujete jako můj asistent a za tu dobu jste odvedl pěkný kus výtečné práce. Nevím, co bych bez vás dělal. Archivace, korespondence, všechno bez chybičky. Opravdu." Zadrhl se a obřadně si odkašlal. Přemítal jsem, kam asi míří. Kroužit kolem horké kaše není jeho zvykem. "Vaše práce v oboru proteinové krystalografie na mě taktéž udělaly dojem," pokračoval. "Velmi moderní."

Kecáš, pomyslel jsem si. Všechno, co na to téma dosud řekl, se omezovalo na komentáře typu zbytečnost a ztracený čas. Jelikož jsem tyto výzkumy prováděl mimo regulérní pracovní dobu, nemohl proti nim nic namítat.

Ambrose si otřel čelo. "Nový úhel pohledu, to se musí nechat. Velmi nekonvenční, ale člověk nikdy neví, co se z toho vyklube, což? Každopádně je to obor, který bude naše studenty velmi zajímat. Co byste řekl tomu, kdybych se zasadil o to, aby toto výzkumné odvětví bylo přijato do našeho oficiálního studijního programu? Pod vaším vedením, pochopitelně. Líbilo by se vám to? Ó ano, já myslím, že líbilo." Donutil se k smíchu, ten však zněl spíš zoufale než vesele. Mně se do ucha nepříjemně dralo tikání hodinek, a Ambrose ne a ne říct, oč jde.

Konečně si plácl rukama do stehů a řekl: "Nemá smysl vám to dál zamlčovat, Davide. Jsem v úzkých. Předevčirem jsem měl telefonát z Kalifornie."

Tak odtud vane vítr. Teď mi je všechno jasné.

"Volala mi lady Palmbridgeová, předsedkyně představenstva Palmbridge Enterprises. Vedli jsme spolu dlouhý a intenzivní rozhovor, v jehož průběhu mi oznámila, že hodlá ve prospěch naší fakulty založit nadaci na památku jejího zemřelého manžela, a dotovat ji ročně dvěma miliony dolarů. Nadace má sloužit finanční podpoře institutu a také pomoci mladým vědcům."

"No to je skvělé."

"Ano, to je. Jenže tato velkolepá nabídka závisí na dvou podmínkách. A obě se týkají vás." Podíval se na mě velkýma očima.

"Mě? Jaké podmínky?"

"První jsem vám už jmenoval, totiž založení katedry proteinové krystalografie, kterou povedete vy. V zásadě jde jen o to, abychom výzkumy, které stejně provádíte, nechali běžet přes centrální účetnictví a integrovali nějaké přednášky do všeobecného rozvrhu hodin. Takže nic vzrušujícího."

"A ta druhá?"

"No..., mám vás propustit ze svých služeb a nabídnout vám profesuru. Pokud o to ovšem stojíte," dodal spěšně.

"Jestli o to stojím?" Sotva jsem dokázal zůstat sedět. Moje křeslo jako by najednou mělo péra, která mě chtěla katapultovat do vzduchu. Profesura. Na katedře proteinové krystalografie. To je víc, než o čem jsem kdy snil.

Ambrose si znovu osušil čelo a utrápeně se usmál. "Ano, to jsem si myslel. Dokonce už jsem se začal poohlížet po novém vhodném asistentovi, ale není to snadné. Vůbec to není snadné. Samí nekompetentní lidé tam venku. No, ale to není váš problém..."

Jeho slova se mi honila hlavou. Nadace - katedra - profesura. Příliš lákavé, než aby to byla pravda. Někde v hlubinách mého mozku zvonil poplašný zvoneček. Proč si lady Palmbridgeová dělá takovou námahu? Copak si mnou není jistá? Rozhodl jsem se touto myšlenkou intenzivněji zabývat ve vhodnější dobu. Dr. Ambrose vypadal zničeně, protože jsem ho vůbec nepolitoval, tak jsem ho chtěl povzbudit: "Cheng."

"Co prosím?"

"Michael Cheng. Mluvil jste už o tom místě s ním? Je přesný, spolehlivý, a je dobrý student. Myslím, že by to byl džob pro něj."

"Cheng." Ambrose si to jméno poválel po jazyku jako bonbon. "To není špatný nápad."

"Taky byste proti němu měl dobrý nátlakový prostředek."

"Co jako?"

"Když bude dobře pracovat, bude mít delší dobu přístup k elektronovému mikroskopu, a když bude lajdat, omezíte mu jej. Cukr a bič. Uvidíte, že to bude fungovat."

Profesor Ambrose roztáhl ústa do uznalého šklebu. "Jak jste to mohl vydržet po mém boku tak dlouho? Začínám si myslet, že z vás bude proklatě dobrý profesor."

Podíval jsem se na hodinky a zděšeně zjistil, že deset minut už uplynulo. Vyskočil jsem popadl kabát a oblékl se. Pak jsem Ambroseovi stiskl ruce a řekl: "Děkuju. Děkuju za všechno. Bohužel teď musím pryč."

"Musíte... pryč?" Jeho tvář byla jedno veliké zklamání. "Já jsem doufal, že tu šťastnou zprávu oslavíme velkolepou snídaní u mého nejmilejšího Itala."

"Bohužel ne. Ale nechci se s vámi rozloučit, aniž bych vám řekl, jak vděčný jsem, že jste se o mě tak zasadil. To vám nikdy nezapomenu." Poslední stisk ruky, a už jsem spěchal ke dveřím.

"Takže mám nabídku lady Palmbridgeové přijmout?" volal za mnou, aniž by se pozastavil nad ironickým podtónem mého hlasu.

"Rozhodně!"

"Dobrá. A ještě, Davide..."

"Ano, pane?"

"Nenadělejte nám v Kongu ostudu. Předved'te se ze své nejlepší stránky, a hlavně se v pořádku vraťte!"

8

Pršelo snad ještě víc, takže jsem do kavárny v knihovně vstoupil úplně promočený. V tuhle denní dobu se tu ještě moc nedělo. Kromě skupiny japonsky štetbetajících výměnných studentů a tří dalších mladíků, kteří začtení do knih čekali na další přednášku, tu bylo prázdno. U posledního stolku u okna seděla Sarah a vysílala ke mně vyčítavé pohledy. Když jsem ji spatřil, poskočilo mi srdce. Sarah není krasavice, tedy ne v klasickém smyslu. Leckomu by mohl její nos připadat příliš špičatý a ústa příliš velká, ale její nádherné oči, které všechno a každého prokouknou, její světlá pleť s pihami, prozrazující irský původ, všechno vynahradí. Nejvíc ze všeho mě však fascinuje její nevyčerpatelný optimismus. Jako by žila v hlubokém souzvuku se sebou samou a se světem, což je vlastnost, která mně naprosto chybí. Příroda pro ni je plná nevyřešených otázek. Pevně věří v to, že mezi nebem a zemí je víc věcí, než si v našich studovnách vůbec můžeme nechat zdát. Kupodivu ji to naplňuje obrovskou radostí a důvěrou.

Vyčesala si vlasy nahoru a na sobě měla bílý rolák, který podtrhával její křivky. Jak tam tak seděla, dalo by se tušit, že očekává romantické t?te-?-t?te. Jenže na to jsem nebyl ten správný kandidát, a ani kavárna k tomu neskýtala to správné prostředí. Možná mi jen chtěla dát na srozuměnou, o co bych přišel, kdybych ji opustil.

"Ahoj, Sarah," řekl jsem a shodil promočený kabát. "Děkuju, že tak rychle přišla. Já jsem s tím upřímně řečeno nepočítal."

"Já bych jen chtěla vědět, proč se mi v poslední době neustále vyhýbáš. Neozval ses mi, i když jsem ti párkrát namluvila zprávu, na maily jsi mi neodpověděl. Na univerzitě jsem tě sotva zahlédla. Jako by ses do země propadl."

Vzdychl jsem. Sarah na mě byla našťavaná oprávněně. Já jsem ji měl sice moc rád, ale jakýsi vnitřní mechanismus nechtěl, abychom spolu byli šťastní. Jakmile se mi trochu přiblížila, už jsem ustupoval. Když se pokusila znovu, snažil jsem se o odstup ještě větší. Jak jsem naivní, doufal jsem, že si toho nevšimne, a že bychom mohli být přáteli a tak dál. Plán, odsouzený od samého začátku k nezdaru. Ovšem na to, že jsme teď spolu mluvili poprvé po nějakých třech týdnech, jsme se docela drželi.

"Já vím, že jsem se choval jako idiot," přiznal jsem. "Jestli chceš, můžeš mi jednu vrazit."

"To nemám zapotřebí," na to ona. "Trestáš sám sebe už dost."

"Cože?"

"Vidíš, to je náš problém. Ty mě pořádně neposloucháš. Já tě miluju, Davide, ale ty se schováváš před světem. A přede mnou. Pokaždé, když se tě pokusím vytáhnout z tvého poustevničení, zahrabeš se ještě hlouběji. Proč máš před světem proboha takový strach?"

"Já nejsem jako ty," řekl jsem vlažně. "Možná to souvisí s tím, že jsem nikdy nedokázal naplnit očekávání svého otce. Bůh ví. Já sám nevím, co se mnou je. Mám to v sobě všechno nějak pomotané. Nemám tušení, jak s těmi pocity zacházet."

"Miluješ mě?"

Zvedl jsem hlavu. "Cítím vůči tobě hodně, jestli máš na mysli to."

"Prostě odpověz na mou otázku."

Začal jsem se potit. Nemá to cenu. Musím jí říct pravdu.

"Ano, miluju tě, a ne, nemůžu s tebou být." Utrápeně jsem se usmál. "Zní to paradoxně," řekl jsem, "a je to naprosto

moje chyba, pokud tě to potěší. Pokud vůbec v mém životě byla nějaká žena, pak ty. Jenže se ještě necítím na dlouhodobý vztah. Ještě ne, zdůrazňuju. Víc k tomu v tuhle chvíli říct nemůžu." Donutil jsem se pousmát. "A teď jsem se ještě ke všemu opozdil." Chtěl jsem ji vzít za ruku, ale ona ji odtáhla.

"Já už myslela, že se na mě zase vykašleš," odpověděla smutně.

"Zdržel mě Mr. Ambrose. Bohužel jsem mu nemohl uniknout."

"Ale nepovídej." Myšlenkami byla bůhví kde.

"Vážně. Nabídl mi profesuru."

Podívala se na mě. Její oči jako by ještě více zezelenaly.

"Cože?"

"Slyšelas dobře, profesuru a katedru. V mém oboru."

"V proteinové krystalografii?"

Kývl jsem. "Co tomu říkáš?"

Zamyšleně upila trochu cappuccina. Pak řekla: "Nejdřív beze stopy zmizíš, pak se člověk doslechne o nějaké expedici do Konga a teď přijdeš s tím, že ti nabídl katedru. Co se tu kruci vlastně děje?"

"Udalo se toho spousta," přisvědčil jsem. "Já taky nevím, co to všechno má znamenat, je to jako sen. Upřímně řečeno každou minutu čekám, že se probudím."

"Co kdybys mě trochu informoval?"

"Proto jsem tě chtěl vidět. Jsi jediná, komu můžu důvěřovat. Jediná, kdo z celé té historie bude vůbec pár slovům věřit."

"Tím bych si nebyla tak jistá. Ale co kdybys už začal."

Příští půlhodinu jsem podrobně vyprávěl, co jsem za poslední dny zažil, od přiletu na Palmbridge Manor po rozhovor s profesorem Ambrosem. Sarah mě jen tu a tam přerušila, když jsem něco přeskočil nebo se nejasně vyjádřil. Zvláště ji zajímalo moje spojení s rodinou Palmbridgeových a vztah k Emily. Musel jsem rozsáhle vyložit, že jsme půl roku měli společné soukromé vyučování, protože Emilyin domácí učitel dostal mrtvici. Trochu provinile jsem líčil, jak jsme si v té době rozuměli, jak jsme si přísahali věčnou věrnost a jak jsme se poprvé políbili. Rozčilovalo mě, že Sarah tolik zajímala zrovna tahle část celé té historie, ale cítil jsem povinnost povědět jí celou pravdu. Když jsem byl hotov, cítil jsem naprosté vyčerpání, jako bych uběhl maratón. V žaludku mi kručelo. Před čtyřmi hodinami jsem v letadle snědl tenký toust a pak už nic. "Skočím si pro kafe a koláč. Dáš si taky něco?"

Zavrtěla hlavou a nepřítomně zírala na desku stolu. Pokrčil jsem rameny a šel jsem k pultu. Když jsem se vrátil, byla jako proměněná. Na čele se jí objevily hluboké, ustarané vrásky.

"No tak ven s tím. Na co myslíš?" zeptal jsem se a pustil se do snídani.

"Že bys měl být opatrný."

"Jak to myslíš?"

Podívala se mi do očí. "S tou kreaturou z filmu je to skoro moc krásné, než aby to byla pravda. Pokud se ukáže, že ty záběry jsou pravé, a že se skutečně jedná o živoucího Mokéle m'Bembé, byla by to ta největší senzace od objevu latimérie. Ale ta další věc, o kterou tam jde, vypadá, jako by Palmbridgeová měla prsty v něčem, co není tak úplně košer."

"Jaks na to přišla?"

"Zkus se soustředit na ty zdánlivé podružnosti. Napřed ta historie se skvělou, šlechetnou Emily, která se tolik zasazuje o dobro lidstva. To podle mě vůbec nepasuje k jejímu vystupování a k tomu hlasu, co jsi slyšel. Pak ta jednotka, kterou lady poslala po Emilyiných stopách. Myslíš, že by domorodci v Kinami tu videokameru vydali dobrovolně?"

"Třeba jim nabídli peníze..."

"Nebud' tak naivní. Takové věci se v těch končinách zařizují jinak. Já ti povídám, že tu něco smrdí, a ty teď máš z ohně tahat horké kaštany. Abys na to skočil, nakukají ti ten praštěný pocit viny vůči tvému otci a současně ti dělají naděje na Emily. Aby tomu nasadili korunu, chtějí tě navnadit - nebo spíš koupit - profesurou. Já ti povídám, tady něco neštymuje."

"Miluju tvůj analytický rozum."

Usmála se. "Trochu pozdě, nemyslíš?"

"Ne, vážně. Máš pravdu. Nedovedl bych to shrnout výstižněji."

"A co bude teď? Přece se nechceš do toho podniku opravdu pustit?"

"Ale jo. Musím. Zaprvé jsem dal slovo..."

Sarah protočila panenky.

"...zadruhé mám pocit, že to dlužím svému otci."

"Pro pána krále, Davide, tvůj otec je po smrti! Tím, že budeš riskovat svůj život, mu jeho nevrátíš."

"To já vím. Ale tak nějak chci dokázat sám sobě, že jeho naděje ve mě nebyly neoprávněné."

Sarah vzdychla. "A Emily s tím nic společného nemá?"

Schlíple jsem se díval do talíře. "Ale ano, ovšemže má. Já vím, zní to divně, ale ještě pořád k ní něco cítím. Musím zjistit, co se s ní stalo, a konečně tu historii uzavřít."

Tentokrát vzala za ruku Sarah mě. "Věř mi nebo ne, ale tenhle důvod je pro mě ten nejpravděpodobnější. Cítím, že Emily je důvod, proč to mezi námi neklaplo. A kdo ví, třeba budeme mít ještě druhou šanci, až se od ní konečně odpoutáš."

Kdy to vypukne?"

"Zítra ráno, krátce před sedmou."

"Cože?"

"Slyšelas dobře."

"Jak si to představuju? Expedice takového rozsahu se musí pořádně připravit! Vždyť přece nemůžou jen tak..."

"O to si nemusíš dělat starosti," přerušil jsem ji. "Pokud vím, dokončili přípravy už před pár týdny. Všechno je v nejlepšímu pořádku."

"Tomu říkáš pořádek?" vyjela na mě. "Někdy dokážeš být tak naivní, že se o mě pokoušejí mrákovy."

"Jak to?"

"Když jsou přípravy už dokončené, znamená to, že jsi vlastně neměl žádnou volbu. Protože ta expedice bez tebe nemá smysl, jak jsem z tvého vyprávění pochopila. Ve skutečnosti jsi tedy vůbec neměl možnost říct ne. Co by se asi stalo, kdybys to přesto udělal?" Pronikavě se na mě zadívala.

Na to jsem neznal odpověď.

"Hlavně se měj na pozoru."

Když jsem dál mlčel, napřímila se. "No co, nemá smysl si tím dál lámat hlavu. Rozhodl ses, tak musíš dělat to, co považuješ za správné."

Byl jsem tak vyděšený vlastní hloupostí, že jsem jen stěží dokázal otevřít ústa. Sarah měla samozřejmě ve všem pravdu.

"A co dál? Co mám dělat já?"

Chvilku jsem přemýšlel. "Podívej se do naší databáze, najdi všechny informace, které o Kongu máme, třeba tam bude i něco o Mokéle m'Bembé," zamumlal jsem. "Jestli tam nic nenajdeš, zavolej profesorovi Michelu Sartorim do Lausanne."

Lady Palmbridgeová říkala, abych se s ním spojil. Je kurátor tamějšího přírodovědeckého muzea a správce pozůstalosti Bernarda Heuvelmanse, což byl nejvýznamnější kryptozoolog všech dob. Třeba tam najdeš něco použitelného.

Musíme prozkoumat všechny stopy."

"A co budeš dělat ty?"

"Já musím napřed vyrazit do tropického ústavu pro potřebná očkování. Taky potřebuju léky proti malárii a nějaká séra proti nejrozšířenějším jedovatým hadům. Až to všechno zařídím, ponořím se do internetu a zkusím najít nějaké informace o událostech na jezeru Télé."

"I kdybys tam něco našel, změní to něco na tvém rozhodnutí?"

Zavrtěl jsem hlavou. "Na to už v tom vězím moc hluboko. Skočil jsem do vody, a teď musím plavat. Krom toho nejsem sám. Co se týče volby ostatních účastníků expedice, mám plnou důvěru v soud Mrs. Palmbridgeové. Maloney a Sixpence se mi zdají být přesně ti praví pro nebezpečné situace. A taky s sebou máme jednu místní ženu. Ono to nějak půjde." Nuceně jsem se usmál.

"Jen aby." Sarah odsunula hrneček od kávy stranou a vstala. "Tak já vyrazím. Kdy se znovu sejdem?"

"Co říkáš té indické restauraci na rohu Gloucesterské a Cromwellovy? V devět? Pochopitelně tě zvu."

"Můžu s sebou přivést svého nového přítele?"

"Ty máš...?"

V očích se jí zablsklo. Přehodila si přes sebe bundu a dlouhými kroky opustila kavárnu.

Zamyšleně jsem se za ní díval, až zmizela za větrem se ohýbajícími platany. Dopil jsem poslední doušek kávy a znechuceně se podíval na nebe.

Začalo sněžit.

9

Pondělí, 8. února

Jezero Télé, Kongo

Egomo se probudil ve větvích stromu, rozpínajícího své mocné větve nad jezerem. Vzduch vyplňovalo cvrlikání ptáků, vítajících teplo vycházejícího slunce měnlivými akordy. V noci se snesl krátký déšť, poslední dozvuk těžké bouře předchozího dne.

Egomo protáhl obličej. Nad ním se skupina kočkodanů rozhodla pořádat sněm. Štěbetání opic bylo příliš hlasité, už je nedokázal dál ignorovat. Protřel si oči a vyhlédl přes listy ven. Hladina jezera se mu hladce zrcadlila pod nohama, jako by byla stvořená z jednoho obrovského vážčího křídla, v němž se láme světlo oblohy. Jeho noční tábor byl sice nepohodlný, ale skýtal ochranu před šelmami, které každou noc pod pláštěm tmy číhají na kraji jezera na kořist. Navíc doufal, že spát vysoko nad povrchem vody by mohlo napomoci snu, který by mu napověděl, kde hledat trpasličího slona. Namísto toho však vyvolal jen obraz nekonečné vodní plochy, nad níž se válely strašidelné cáry mlhy. Neustále měnily tvar, chvíli vypadaly jako zvířata, pak zase jako pokroucená lidská těla. Egomovy napjaté nervy dokonce předstíraly, že vidí tváře dávno zemřelých předků. Ti ho nabádali, aby se jezeru už rozhodně nepřiblížil víc.

Egomo odsunul stranou velký list, pod nímž spal, a narovnal se. Po stehnech mu lezlo několik mravenců a blížilo se k jeho genitáliím. Egomo centimetrové tvory jednoho po druhém pochytil a strčil si je do úst. Byla to vítaná obměna jídelničky. Dával sice přednost vajíčkům, ale tak daleko od důvěrně známého okolí si člověk nesmí vybírat.

Rozkošnický zavřel oči. Miloval tu nahořklou příchut', i když ho vždycky rozbolelo břicho, pokud těch lechtavých obyvatel stromů snědl moc.

Když posnídal, vzal své zbraně a slezl po hladké kůře stromu dolů. Dnes je dobrý den pro lov. Měl lehkou kuši a toulec s patnácti ostrými a dobře vyváženými šípů. Egomo byl dobrý lovec. První zvíře, antilopu, skolil v pěti letech, zaklesla se do větví. Později ho muži jeho kmene naučili všem technikám potřebným, aby vesnice získala dostatek potravy. Učil se rychle, i když na rozdíl od ostatních raději vyrazel na lov sám. Nebezpečí, kterému se tak vystavoval, nevěnoval pozornost. Sám byl rychlejší a tišší. A co se rizika týče - dosud přece také všechno vyšlo.

Opatrně procházel rákosím, lemujícím vodu. Je teď na území Bohaů, kmene, s nímž Bajakové v minulosti už měli spoustu nesvárů. Většinou šlo o respektování lovných hranic, někdy však i o nároky na ženy. Každopádně mezi kmeny vládla tak nepřátelská atmosféra, že se Egomo netoužil s nimi setkat.

Po chvíli našel místo, kde před třemi lety viděl trpasličího slona. Když vystoupil z rákosu na volnou plochu, zarazil se. To místo bylo k nepoznání. Na planině dlouhé několik set metrů musel před časem řídit strašlivý požár. Tráva původně vysoká jako dospělý muž byla spálená a zbyla z ní černočerná vrstva sazí, z níž už vyrážely první zelené klíčky. Je to opravdu stejné místo? Egomo si prohlédl okolní stromy a ujistil se, že se nemýlí. Jenže co ten oheň způsobilo? Lovci, napadlo ho. Bílí lovci. Jen ti dokážou být tak neopatrní a při hledání kořisti spálit půlku pralesa. Že by to snad byla ta bílá žena, která prošla jeho vesnicí? Copak se ho tolikrát nevyptávala na jezero? Možné to je, chtěla o něm totiž všechno vědět. Jak dlouhé je, jak široké a jak hluboké. A hlavně se pořád pídila, co že v tom jezeře je. Jenže o tom on mluvit nesměl. A už vůbec ne s bělochy. Přináší to neštěstí.

Když pak v popelu objevil zbytky tábora, uvědomil si, že neštěstí už začalo.

Koncem kuše rýpal do černé země. Všude samé střepy a zuhelnatělé kousky umělé hmoty, mezi nimi pokřivené železné tyče a cáry látek. Egomo nikdy nic takového neviděl. Muselo se tu odehrát něco příšerného. Po chvíli narazil na něco, co mu připadalo podivné. Objevil několik míst, kde donedávna cosi leželo. Ty otisky naplavená zemina dosud nezaplnila.

Někdo tu byl. Ten někdo něco hledal a vzal to s sebou. Co to mohlo být, Egomo netušil. Zdálo se mu, že vidí stopy. Staré, ale dobře rozeznatelné pro toho, kdo cíleně pátrá. Prstem přešel po jejich okrajích. Takové otisky zanechávají jen těžké holínky. Po zádech mu přešel mráz, když si uvědomil, odkud tyto boty zná. Čas od času se u nich ve vesnici objevují muži. Zlí muži. Kradou jim potravu a znásilňují jejich ženy. Tihle muži nosí přesně takové holínky. Vojenské holínky.

Egomo se napřímil a rozhlížel se kolem. Změnil plány. Trpasličí slon bude muset počkat. Musí zjistit, co se tady stalo. Po zádech mu lezl nevysvětlitelný strach - otočil se k jezeru a díval se na hladinu vody, hladkou jako zrcadlo. Voda byla pod modrou oblohou tichá a klidná. Ale něco tam je a pozoruje ho, cítí to.

10

Pondělí, 8. února
Ganesha's Temple

Před restaurací už čekalo několik lidí, až je uvedou dovnitř. Jako obvykle byl lokál plný, ale já jsem si nedělal starosti, protože jsem pro jistotu zamluvil stůl. Když chcete jíst v Ganesha's Templu, musíte počítat s tím, že se nedostanete dovnitř, protože ta restaurace je svou vynikající indickou kuchyní známá daleko za South Kensingtonem.

Protlačil jsem se kolem čekajících ke vchodu, kde mě uvítal Sahir, korpulentní majitel podniku. Sahir je Sikh, nosí tradiční turban a pěstěný plnovous. Bouřlivě mě objal a potřásl mi rukou. Jako privilegovaného štamgasta mě osobně doprovodil ke stolu. Musím přiznat, že jsem si závistivých pohledů ostatních hostů užíval.

"Davide, příteli, už je to dlouho, cos byl mým hostem. Pojď, posad' se. Připravil jsem ti obzvlášť pěkné místo. Budeš jíst sám?"

"Ne, přijde taky Sarah."

"Ahááá, Sarah!" pobaveně mrkl. "Už jste u mě dlouho nebyli. Odkdy jste zase spolu?" Zvonečky ve vlasech mu vesele zvonily, a já přemítal, odkud je Sahir tak dobře informovaný. Copak tohle město nemá nic lepšího na práci než šířit drby?

"My vůbec nejsme...", začal jsem, ale on už mě vůbec neposlouchal, protože v tom okamžiku se otevřely dveře a vešla Sarah. Sahir se k ní rozeběhl, a jeho zájem o mě naprosto pohasl. Když přistoupila ke stolu a odložila si kabát, proběhlo restaurací uznané zabručení. Měla na sobě červené šaty s dech beroucím dekolté, ty nejodvážnější vysoké podpatky Londýna a černé saténové rukavičky, sahající až k lokti. S povzdychnutím jsem klesl zpátky do židle. Plánoval jsem pohodový večer a nenucený rozhovor s vyloučením veřejnosti. Ale se Sarah v tomhle ohozu to bude dost nemožné. Podle všeho mi hodlá dát zase jednou najevo, jaký jsem pitomec.

Sahir se předváděl jako dokonalý gentleman. Flirtujíc a poklonkujíc ji obletoval jako tlustý čmelák květinou. Přidržel jí židli, odebral kabát a zapálil na našem stole svíčku. Pak se naklonil a se spikleneckým výrazem nám vykládal o pokladech, které schovával v kuchyni.

"Jestli vám mohu něco doporučit... Máme výborné tandoori chicken masala, ale není to ledajaké tandoori, ó ne. Ta kuřátka jsou tak křehoučká, že se rozplývají na jazyku." Zakoulel očima. "Jedna báseň."

"To zní dobře," souhlasil jsem, a protože i Sarah blýskla v očích chuť, řekl jsem: "To si dáme. Dvakrát."

"A předtím trochu brinjal bhaji?"

"Rozhodně. A k tomu čapáti." Sahir byl slavný pro své fantastické předkrmy, platilo jako smrtelný hřích se jich vzdát. Spokojeně kývl. "Aperitiv?"

"Šampaňské," usmála se Sarah. "To nejlepší. Dnes platí můj přítel."

"Takže si pak k jídlu budu moct dát už jenom ředěný ležák," dodal jsem se skřípěním zubů.

Sahir se smíchem odšustil a já pro jistotu nahmatl peněženku. Sarah si zřejmě předsevzala oškubat mě jako vánoční husu. V pořádku, koneckonců jí něco dlužím, a toto pozvání navíc mělo trochu vyrovnat naše vztahové konto.

"Tak povídej," řekla a stáhla si rukavičky. "S tím očkováním všechno klaplo?"

Přikývl jsem. "Napumpovali toho do mě kvanta. Když jsem těm v Tropickém institutu řekl, kam vyrážím, jako by mi chtěli od všeho dát dvojitou porci. Krom toho se mě ptali, jestli jsem se nezbláznil.

Kongo? šílel primář. Copak vás život omrzelo? Co pro pána živýho chcete pohledávat v Kongu?"

Jedu tam pracovně, odpověděl jsem.

Tak si najděte práci tady, obořil se na mě. Jde to s naším hospodářstvím od desíti k pěti, ale tak mizerně na tom ještě nejsme, aby si lidi museli hledat práci v Kongu... A tak dál. Dovedeš si představit, jak to probíhalo."

"Nenudil ses," usmála se a vzala sklenku šampaňského, kterou před ní právě postavil Sahr. "Na tvé zdraví."

"Na tvoje." Víno bylo vynikající a zahalo temné myšlenky, které mě celé odpoledne pronásledovaly.

Sarah odložila skleničku a rozkošnický mlaskla. "To jsem potřebovala. A teď povídej, co jsi o Kongu zjistil."

"Nic moc. Počet obyvatel, rozloha, hospodářství. Všechno nezajímavé. I v knihkupectví jako by tuhle část Afriky kompletně škrtili z programu. Žádný průvodce, žádné obrazové publikace, ani mapy nic. Jako by tahle země vůbec neexistovala."

"Nejspíš proto, že pro turisty není zajímavá," odpověděla. "Žádní turisté, žádné průvodce. Ptal ses i v ústřední knihovně?"

"Ano, ale tam mají leda zprávy staré přes dvacet let." Pokrčil jsem rameny "Doufám, že Maloney se dobře připravil.

Nenávidím to, když někam letím a nemám tušení, co na mě čeká."

"Vyzvěděl jsi něco o tom záchranném týmu?"

"Jen fragmenty. Podle některých zpráv se v té oblasti odehrály vzpoury. Doba se s tou domnělou záchrannou akcí shoduje, ale já musím přiznat, že pomalu začínám sdílet tvoje obavy."

"Jak dalece?"

"Zjevně tam došlo k něčemu, co všichni zúčastnění hodlají ututlat. Ale ať to vezmu z kteréhokoli konce, nedovím se víc, pokud se tam nevydám."

"To máš asi pravdu, nicméně můj názor na ten podnik znáš. Já to pořád považuju za šílenství."

"Co jsi zjistila ty?" zeptal jsem se, abych co nejrychleji změnil téma.

Sarah otevřela kabelku a vytáhla tlustý štos, co vytiskla z počítače. Pracovala vždycky perfektně. "Měl bys vědět, že Likoualské bažiny, kde prý žije Mokéle, jsou oblast velká jako Velká Británie. Osmdesát procent z nich je neprozkoumaná - podle oficiálního vládního prohlášení," vysvětlovala a listovala papíry. "Je to jedno z posledních bílých míst na našich mapách. Legenda o Mokélem sahá až zpět k počátkům průzkumu Konga. Poprvé se o něm zmínil ve svých zprávách francouzský misionář abbé Proyart v roce 1776. Pak ještě několik vědců, především německých, jako Hans Schomburg, Carl Hagenbeck a Joseph Menges, kteří oblastí procházeli. Vytiskla jsem ti všechno, aby ses v letadle nenudil. Ve dvacátých letech vypravili několik expedic, sloužících výhradně jednomu cíli - najít Mokéleho. Ale na vlastní oči ho neviděl nikdo. Veškeré zprávy se opírají o vyprávění místních Pygmejů. Ukázali jim obrázky různých velkých zvířat, a oni o nich živě diskutovali. Ale teprve obrazová kniha o dinosaurech je skutečně rozrušila. U obrázku parasaurolopha se všichni shodli. To prý je Mokéle m'Bembé. Znovu a znovu ho popisovali jako obrovské monstrum, napůl nosorožec, napůl drak, s délkou těla pět až deset metrů."

Přikývl jsem. "Nejspíš viděli jen hlavu nebo části trupu a roh považovali za část lebky nosorožce. To zvíře zřejmě opouští vodu jen zřídka, takže nikdo neviděl celé jeho tělo. Anebo pozorovali mláďata."

"Tak to budou stopy, které našli, nejspíš od mladých. Otisky o průměru devadesáti centimetrů, v rozestupu dvou metrů, což by ukazovalo na relativně malé zvíře. Ale ať je to jakkoliv, o legendárního kongosaura se pak dlouho nikdo nezajímal, až donedávna, kdy Američané a Japonci zorganizovali další expedice. Mezi lety 1972 a 1992 do té oblasti vyrazilo nejméně deset týmů. Nevyneslo to však víc než několik podivných fotografií a jeden rozhrýbaný film. Toť vše. Mám dojem, že se tu probendilo spousta peněz i času."

Přejížděl jsem si rukou po bradě a probíral papíry. "Možná. Možná taky ne. Všechny prameny souhlasně uvádějí, že bylo slyšet podivné zvuky. Zvuky, které nemohli přisoudit jinému velkému zvířeti té oblasti. Našly se stopy a polomy v džungli, které muselo způsobit jen nějaké obrovské stvoření. Všechno dohromady je to mysteriózní. Kdybych neviděl ten film u Mrs. Palmbridgeové, byl bych nejspíš přesvědčený, že jsem na stopě nějakého velikánského podvodu. Jenže já ho viděl, a ty záběry ve mně nenechaly ani špetku pochybnosti. Snažil jsem se, věř mi. Zjistila jsi ještě něco?"

"O Mokélem už nic."

Zklamaně jsem dopil poslední doušek šampaňského. "Škoda."

"Ale to jezero samo o sobě je nesmírně zajímavé." Podívala se na mě zelenýma očima.

"Povídej."

"Tady ne."

Překvapeně jsem se na ni podíval a objevil šelmovský úšklebek. "Co to má znamenat - tady ne? Copak to jsou tak moc top secret informace? Pozorují nás snad nějakí pánové v černých brýlích?"

"To zrovna ne."

"Tak co se děje? Nechápu..."

"Nepotřebuješ. Nech se prostě překvapit. Podívej, tamhle se nese náš předkrm."

11

Kolem půl jedenácté jsem zaplatil. Před restaurací jsme si vzali taxi. Cesta k Sarah do bytu v londýnské čtvrti Bethnal Green, nedaleko Victoria Parku, trvala nějakých dvacet minut. Měl jsem dojem, že mě Sarah nehodlá zahrnout toliko informacemi. Stále znova docházelo k něžným, jakoby náhodným dotekům, které by samy o sobě zase tolik neznamenal. Ale způsob, jakým přitom přehodila nohu přes nohu, jak se na mě dívala, mluvil jednoznačnou řečí. Bylo jasné, jak si průběh dalšího večera představuje, a já nevěděl, co si o tom myslet. Za normálních okolností bych byl s takovou ženou po boku ten nejšťastnější muž světa. Ale dnes večer to pro mě bylo doslova utrpení. Když jsme zastavili a já zaplatil řidiči, byl jsem rád, že se konečně dostanu z těsného auta a budu s to mezi sebe a Sarah vnést trochu prostoru.

Protáhl jsem se a podíval nad sebe. Mraky plné sněhu ustoupily jasnému hvězdnému nebi. Bylo bezvětrí. Ve vzduchu visel mráz. Vtom jsem si uvědomil, jak divné je, že zítra vystoupím z letadla a ucítím na kůži vlhký, třicet stupňů teplý

vzduch. Jako bych letěl na jinou planetu.

"Tak co, přepadly tě chmury?" poklepala mi Sarah lehce na rameno.

"Je mi zima," řekl jsem.

"Tak pojď nahoru. Však já tě zahřeju," usmála se a odemkla. Jak přede mnou stoupala po schodech, nemohl jsem odtrhnout oči od jejích křívek. Její vláčné pohyby mají doslova magickou přitažlivost. Ušklíbl jsem se nad sebou samým. Tisícileté genetické naprogramování funguje bezchybně. A nejpřekvapivější na tom je, že je to tak skvělý pocit. Není to poprvé, co se cítím jako loutka, kterou na neviditelných provázcích vlečou životem. Spoutaná, ale s úsměvem na tváři.

Když jsme dospěli k jejím dveřím v nejvyšším patře viktoriánského měšťánského domu, rozhodl jsem se ještě chvíli předstírat, že ty provázky neexistují. Aspoň na chvíli tak můžu mít pocit, že jsem pánem situace.

"Trochu nám tu zatopím," řekla Sarah a proběhla bytem, aby všude zapnula plynové topení. Já zatím nerozhodně postával ve dveřích.

"Copak je? Pojď dál a udělej si pohodlí," zavolala na mě přes rameno. "Já jen musím rychle všude otevřít ventily. Znáš tahle stará etážová topení. Složitá obsluha, ale zato se rychle roztopí."

"Hm," pokýval jsem hlavou.

Loudal jsem se do obývacího pokoje. Jak jsem se kolem sebe rozhlížel, uvědomil jsem si, že Sarah na všechno, co se v těchto čtyřech stěnách nachází, musela tvrdě pracovat. Nenarodila se se zlatou lžičkou v puse jako já, musela od začátku makat. O to překvapivější je, že má být zařízený mnohem útulněji a stylověji než já. Má tu čalouněný nábytek, který koupila v nějakém bazaru na Portobello Road, a knihovny a šatníky z Notting Hillu - výhodné koupě od místních návrhářů. Indické svícny, tibetský modlitební mlýnek, reprodukce Kandinského a Chagalla. Vlastně páté přes deváté, ale všechno dohromady tvoří harmonický celek, vyzařující život a teplo.

"Tak," slyšel jsem Sarah, která se mezitím vrátila do obývacího pokoje a třela si studené ruce, "jen ještě pár minut, a bude tu teploučko. Hrůza, jak to tu za pár hodin rychle vystydne. Nepředpovídali v rádiu oteplení?"

"Taky jsem slyšel. Ale vždyť víš, jak to bývá," přisvědčil jsem. "Máme čím dál víc satelitů, co krouží kolem zeměkoule jako hejno sršňů, ale počasí si stejně dělá, co chce." Pokrčil jsem rameny. "Vlastně je v tom i něco uklidňujícího - některé věci poslouchají dosud vůli přírody."

Sarah se usmála, a já v jejím hlase zaslechl ještě cosi skrytého. "Co ti můžu nabídnout pro zahřátí, svačák, portské nebo absint?"

"Absint?"

"Jasně. Obsahuje nervový jed thujon. Ten dovede jednomu pěkně zatočit hlavu, a to ty rád, ne?"

"To zní dobře," řekl jsem a sedl si do křesla. "Jak si jen dokážeš všechny tyhle detaily zapamatovat? Já mám potíže pamatovat si obyčejný seznam na nákup."

"Já jen čas od času čtu věci, které nemají s univerzitou nic společného." Postavila na stůl dvě buclaté sklenky a na ně položila speciálně perforované lžičky. Pak na každou položila kostku cukru a konstrukci přelila olejově zelenou tekutinou. Do nosu mi stoupala vůně anýzu. Sarah zředila obsah sklenek trochou vody, až byl světlezelený a mléčný, a zapálila kostky cukru. Ty vzplály modrým plamenem. Oheň se jí leskl v očích, jako by měly stejnou barvu jako ten absint. Když se kostka cukru z poloviny roztavila a prokapala do skleničky, vzala lžičku a míchala tak dlouho, až se všechn cukr rozpustil.

"Na tvé zdraví," řekla. "Na šťastnou cestu a hlavně na zdravý návrat."

Když skleničku položila, leskly se jí vlhce oči. Nevěděl jsem, jestli to je ostrostí nápoje nebo náhlým závanem smutku. Radši jsem se na to neptal, protože jsem neměl náladu na trudnomyslný rozhovor. Jisté je, že absint, ať si chutnal jakkoli jemně, v břiše páli jako láva. Během chvíličky mi z údů vyhnal chlad.

"Dábel'ský vynález," řekl jsem uznale. "Nejen že zahřeje, ale také povzbudí. Ale zpět k tématu. Chtěla's mi ještě něco povědět o jezeru Télé?"

Sarah přikývla, vstala a zapnula počítač. "Obstál jsi ve zkoušce trpělivosti," zakřenila se. "Ale nebylo to lehké, což? Já ti totiž nechci jen něco povědět, ale hlavně ukázat."

Tak jsem vstal a šel k ní. Sotva se rozsvítila obrazovka a browser zaktivněl, naťukala Sarah internetovou adresu Wildlife Conservation Society. Pak klikla na bod Kongo. Netrvalo dlouho, a stránka se ukázala.

"Konžská organizace pro ochranu přírody?"

Sarah zavrtěla hlavou. "WCS je jedna z největších světových organizací pro ochranu životního prostředí, založili ji roku 1895, a sídlí v New Yorku. Konžské oddělení je jen taková podorganizace, zato však dost aktivní. Měli byste se mít na pozoru, aby vám na vašem lovu nezkřížili cestu. V Republice Kongo mají asi deset rezervací, které spadají pod WCS, z nich je nejznámější Národní park Ndoki. Ale chráněná je i Rezervace jezera Télé, a jestli tam půjdete bez povolení v podstatě pytláčit, budou z toho na beton opletačky."

"Já jen doufám, že se lady Palmbridgeová postarala o všechno potřebné, jinak to bude krátký výlet," sdílel jsem její obavy. "Tohle jsi mi chtěla ukázat?"

"Ne, to nejlepší teprve přijde. Podívej, tady." Klikla na menu Jezero Télé, a hned se objevil článek o ságami opředeném jezeře. Byl jsem napnutý jak struna.

Tak tady je. Vypadá jako obrovská stříbrná mísa uprostřed nekonečné spleti stromů, keřů a vodních rostlin. Teprve teď, při pohledu na to zelené peklo, mi došlo, do jak bláznivého podniku se tu pouštím. Touhle divočinou neprojde žádný člověk, a už vůbec ne já.

Sarah jako by mi četla myšlenky "To je ale bláznivá představa, že se tam kolem těch nesčetných vodních ramen brzy budeš toulat. Trochu mi to připomíná Srdce temnoty od Josepha Conrada. Jestli tu knihu neznáš, můžu ti ji půjčit. Měl by sis ji přečíst. Ale varuju tě, není to nic pro slabé nervy. Vem si ji s sebou, pokud chceš. Leží tamhle. Ale chci ji

zpátky, slibuješ?" Teple se na mě usmála.

"Děkuju," zamumlal jsem, ačkoli jsem poslouchal jen na půl ucha. Fotografie na obrazovce mě do sebe doslova vtáhla. Něco na něm bylo zvláštního, ale nemohl jsem přijít na to, co. To jezero vypadalo jako gigantické oko, zírající do nebe. V panence se mu zračilo celé universum. Jeho okraje byly podivně ostře ohraničené a působily jako vystřižené nůžkami.

Cítil jsem, jak mě Sarah pozoruje. Ten pocit mi byl nepříjemný. "Vzdávám se," přiznal jsem. "Na tom jezeře je něco zvláštního, ale já si to nedovedu vysvětlit."

Sarah přejela prstem po monitoru. "Je to jeho tvar. Kruh."

No jasně! To je ono. To jezero jako by narýsoval kružítkem. Předklonil jsem se. "Existuje nějaká mapa té oblasti? Rád bych se na ni podíval shora."

Sarah rychle natukala něco do klávesnice a vykouzlila na obrazovku topografickou mapu oblasti. Jezero bylo přesně kruhové.

"Jak je to možné?" uvažoval jsem nahlas. "Vypadá to skoro jako vyhaslý vulkán. Jako kráter sopky zalitý vodou. Ale to nemůže být vulkán. Celé okolí je placka."

Sarah zavrtěla hlavou. "Není to vulkán, máš pravdu. Je to impakt."

"Cože to je?"

"Kráter po meteoritu."

Po zádech se mi rozeběhlo podivné brnění. "Jsi si jistá?"

"Aspoň to tvrdí odborné časopisy. Odhadují, že spadl zhruba před osmdesáti miliony lety."

"To by znamenalo ve svrchní křídě."

Zamyšleně jsem si jen tak pro sebe mumlal: "Období křídý, období dinosaurů."

"Cos říkal?"

Zavrtěl jsem hlavou. "Nic důležitého. Jen mě něco napadlo. Svrchní křída byla doba rozkvětu dinosaurů, než před pětašedesáti miliony let, na konci křídý, vymřeli. Nejnovější výzkumy vycházejí z toho, že přišli o život následkem kosmické katastrofy. Dopadem asteroidu o rozměrech velkoměsta. Dopadl na poloostrov Yucatan v Mexiku takovou silou, že vznikl kráter s průměrem dvou set kilometrů. Jeho okraje lze rozeznat dodnes. Náraz zvířil do atmosféry tolik prachu, že to zastířelo sluneční záření a globální teplota klesla o několik stupňů. Pro dinosaury a další vysoce specializované druhy to znamenalo konec. Nemohli se dost rychle přizpůsobit. Nastal čas savců."

Sarah se jakoby mimochodem dotkla mého kolene. "Naše doba."

Usrkával jsem svůj absint a usmíval se. "Existují teorie, že nejméně jeden druh dinosaurů katastrofu přežil. Malí, masožraví, teplokrevní dinosaury, kteří vyvinuli opeření."

Sarah se na mě překvapeně podívala. "Já ti nerozumím. . ."

"Ptáci. Naši roztomilí, čírkající obyvatelé zahrad nejsou nic jiného než další stupeň vývoje malých dinosaurů šelem."

Jestli jsi někdy viděla pštrosa v běhu, bude ti jasné, jak je to myšlené."

Ušklíbala se. "Odkud to všechno víš, když si nedovedeš zapamatovat ani seznam na nákup?"

"To všechno se píše v Playboyi - mám předplatné," zazubil jsem se. "Znáš to, ty články, které člověk čte, když už pečlivě prošel všechny ty umělecké obrázky a povídání o rychlých autech."

Zamávala rukama v obranné póze a smála se. "Kdybych se radši neptala. Ale co mají ty dva meteority společného?"

Tebe předtím napadlo něco, co jsi nevyslovil."

"Protože je to příliš zcestné. Nevědecké. Jen takový nápad: když dopad meteoritu dokázal způsobit, že dinosaury zmizeli, mohl jiný naopak umožnit malé skupině přežít. Rozumíš?"

"Moc ne."

Vzdychl jsem a podíval se na hodinky. Bylo už po půlnoci. "Já vlastně taky ne. Zato jsem strašně unavený a ráno ve tři čtvrtě na sedm mám sedět v letadle. Když teď pojedu domů, zbývají mi asi tak čtyři hodiny spánku."

"Tak zůstaň tady." Vypla počítač a zahleděla se mi hluboko do očí. Vydržel jsem ten pohled, a najednou zase zahlédl ten zelený záblesk.

"Já nevím, jestli to je dobrý nápad."

"Stejně bys teď nemohl spát. Absint působí jako stimulační droga."

"Taky jsem si všiml."

"Spát můžeš až v letadle." S těmi slovy si začala rozepínat zip šatů. Pomalu. Ramínka jí sklouzla z dolů a obnažila jí prsa. Cítil jsem, jak mi mizí síla odporovat. A když mě políbila a položila si mou ruku na svou nahou kůži, cítil jsem, že jsem ten boj prohrál.

12

Úterý, 9. února

Rezervace jezera Tlé

Bouřka, které rozervala oblohu, byla horší než všechno, co Egom dosud zažil. Bušící déšť, inferno ze světla a stínu. Měl strach. Tiskl se ke kmeni fíkovníku a nevěřil, že ta bouřka pronásleduje zrovna jeho a zrovna na tomto místě. Další blesk zalil džungli jasným světlem. Vzápětí ohlušujcně zahřmělo. Takovou ránu Egom ještě nikdy neslyšel. Les burácení mnohokrát odrazil. Egomovi lezl mráz po zádech. Zažil už spoustu bouřek, ale tohle nebyl obyčejný hrom. Znělo to, jako by se ve vzduchu něco roztrhlo.

Naráz si vzpomněl na všechny ty neblahé zvěsti, které dostal v uplynulých pěti dnech, kdy byl na cestě. Na ten strašlivý řev, na sen o duších předků a na zničený tábor u jezera. Celá jeho cesta byla pod špatným znamením. Ty

znaky byly všude, on je jen nechtěl vidět, ve svém zaslepení nechtěl pochopit, že mu bohové nejsou nakloněni. Kdyby nebylo ostudy a výsměchu, s nímž by ho přivítali, už by se dávno vrátil. Ale pokaždé, když už se obracel na cestu zpátky, pomyslel na obličej vesničanů. Zvlášť zklamání v očích Kalemby by nedovedl snést. Jen pomýšlení na její krásu ho dosud vždycky stačilo pobídnout k výdrži, ale teď je konec. Tahle bouře je prostě příliš. Neexistuje potupa, ostuda ani škodolibost, která by mohla být horší než tohle. Později se vždycky ještě může pustit do druhého pokusu, jednou, až se bohové zase uklidní.

Pak si uvědomil, že obelhává sám sebe. Žádné "později" nebude. Jednou zklamal, zklame vždycky. Nebo snad někdy dokáže sebrat odvalu a vyrazit znovu? Egomo se zadíval nahoru do temnoty listové střechy, odkud na něj shlížely koruny stromů jako zlověstné kreatury ze světa stínů. Přitiskl si zbraň k hrudi a dal se do pláče, tolik se styděl. Co je za bídného bojovníka. Nadával si do zbabělců. Jak by se kdy mohl se vztyčenou hlavou vrátit ke své rodině? V tom okamžiku tmu lesa opět zalil strašidelným světlem blesk. A on to uviděl. Hned před sebou, vzdálený jen pár kroků. Stopa. Voda, která se v ní nahromadila, se na jedno mžnutí řas rozsvítila odrazem jasného nebe. Ránu, která následovala, už Egomo téměř neslyšel, tak překvapený a zděšený byl velikostí té stopy. Byla obrovská. Dlouhá plocha, z níž dopředu trčely tři drápy a dozadu jeden. To celé delší, než kdyby si natažený lehl na zem. Egomovi se v hlavě začala rýsovat strašlivá myšlenka. Ne nějaké tušení, ale nevyvratitelná jistota.

Mokéle mBembé.

Žádné jiné zvíře nemůže zanechat takovou stopu. Pořádně si otisk prohlédl. Nebyl ještě ani čtyři hodiny starý, jinak by ho déšť rozmočil. Podloží tu bylo jílovité, takže se na něm stopa zřetelně rýsovala.

Egomo se opřel o strom. Takže ona opravdu existuje - ta ságami opředená, tajemná příšera. Všechny ty příběhy a legendy tedy nelhaly. Egomo těžce dýchal a snažil se uspořádat si myšlenky. Ten tvor tudy prošel. Tady, jen několik kroků od místa, kde teď stojí. Už jen představa, že tu byl, a možná ještě je, Egoma přiměla k nejvyšší pohotovosti. Veškeré pochyby a strachy jako by odfoukl. Zůstal jen prastarý instinkt lovce a vůle přežít.

Přikrčil se, splynul se zemí pralesa a pro oči nepřítel se stal neviditelným. Dvěma, třemi rychlými hmaty nabil kuši a vydal se po stopě. Nebylo to snadné, protože ji déšť z velké části zničil. Ale Egomo byl příliš dobrý stopař, než aby se vzdal. Měl se na pozoru, aby po stopách jen tak nehamtal, jak to dělají bílí, ale propracovával se kupředu v patřičném odstupu od nich. Od keře ke keři, ode stromu ke stromu, tak jak se to učil odmalička. Přitom se nezapomínal jistit na všechny strany. Některé šelmy, například leopardi, mají ve zvyku opustit vlastní stopu a číhat stranou od ní. Tato stopa vedla stále dál od jezera, podél potoka širokého asi jako člověk. Potok se klikatil k jihu, do oblasti, kde Egomo dosud byl jen jednou. Strašidelná krajina. Z nepochopitelných důvodů tu nerostou žádné stromy. V té zóně je jen tráva, a ta jemu, obyvateli lesa, neskýtá žádnou ochranu.

Egomo se krátce podíval nahoru. Bouřka táhla dál, déšť polevoval. Blýskalo se už jen kdesi v dálce, jak tu a tam zahlédl skrz listovou střechu, a i hrom už k jeho uším doléhal jen jako slabá ozvěna. Bude si muset pospíšet, aby stopu neztratil. Bobtnající půda už otisky začala deformovat. Brzy zmizí docela. Utíkal změtí orvaného listí a polámaných větví, které vichřice smetla z korun stromů, ale nepřestával být obezřetný a dál se skrýval. Po chvíli mu však bylo jasné, že si nemusí dělat starosti. Bouřka vydělala snad všechny obyvatele lesa. Veškeré zvířectvo, které za normálních okolností lesní svět obývalo, jako by oněmělo. Egomovi se to hodilo, protože se nemusel obávat, že vběhne něčemu přímo do spárů. Postupoval teď mnohem rychleji.

Asi o půlhodinu později si všiml, že les začíná řádnout. Nejprve ojediněle, pak stále častěji se objevovaly v listové střeše mezery, jimiž bylo vidět matně šedé nebe. Už jen pár kroků a dosáhne hranice lesa. Zastavil se a vydechl si. Před ním se rozprostírala nekonečná travnatá plocha. Lem lesa, působící jako zelená palisáda, se ztrácel kdesi v zamlžené a vlhkosti nasycené dáli.

Egomo si zastínil oči. Náhlé ostré světlo ho oslepovalo. Ne, rozhodl se v duchu, tuhle končinu nemá rád. Je divná a plná nebezpečí. Ne jako lesní mýtiny, malá, přehledná planina, kde se rádi shlukují sloni nebo gorily. Ani jako jezero. Těle, to je přece jen vodní plocha. Tohle je jiné. Není žádný důvod, proč tu les najednou končí.

Egomo si povzdychl. Stopa, lépe řečeno to, co z ní zbylo, mířila přímo do trávy, pryč od ochranné temnoty lesa. Nemohl a nechtěl ji tam sledovat. Bylo by to příliš nebezpečné, protože tady loví hyeny, divocí psi a leopardi, kteří se ve vysoké trávě schovají a napadnou všechno, co je tak hloupé a do toho labyrintu se vydá.

Udělal si na zemi pohodlí a otevřel vak s proviantem. Kromě kožené lahve s pitím v ní měl pár fiků, datlí, muškátových květů a trochu sušeného opičího masa. Pak ještě pár dalších věcí, které potřeboval: kus železa, pazourek a trochu houby troudnatce.

Jenže co má jíst teď? Rozhodl se pro fiky a tuhé maso odsunul na později. Stejně je nemá rád, chutná zatuchle. Upřímně řečeno, maso má rád jen čerstvě upečené na ohni. Jen při tom pomýšlení se mu seběhly sliny. Jak okusoval sladký fik, předsevzal si na večer obstarat čerstvé maso. Mokéle mBembé sem nebo tam, už se dost dlouho živil sušenou potravou. Kromě toho se hodlal odměnit za svou odvalu. Takže to musí být opravdová pochoutka. Kočkodan nebo prase štetkoun například. S myšlenkou na takovou delikatesu ukončil přestávku, ještě se napil a vstal. Půjde podél kraje lesa a uvidí, kam ho dovede. Když bude mít štěstí, snad tu nestvůru někde objeví. Velká na to je dost. Co udělá potom, rozhodne, až na to přijde. Skolit ji rozhodně nezamýšlel, ale třeba najde dráp nebo šupinu, něco, co by s sebou mohl vzít domů jako trofej. To by byl skvělý zasnubní dar!

Povzbuzený se vydal na cestu a sledoval kraj lesa směrem doprava. Krajina tu byla přehlednější a ne tak zarostlá.

Nedostal se daleko, když nosem zachytil podivný zápach.

Kouř!

Nasál nosem vzduch a snažil se zjistit, odkud vane vítr. Oheň zřejmě hořel přesně tím směrem, kudy se ubírá. Egomo si zkontroloval kuši, v níž byl pořád napnutý šíp, a vyrazil. Tiše, krok za krokem, všechny smysly napjaté. Čím víc se blížil tomu místu, tím jasnější mu bylo, že tohle není obyčejný oheň. Spálené dřevo je cítit jinak, stejně tak listí a tráva. I

spálené maso má jiný pach. Tohle páchlo jako... jako...

Egomo se vyděsil. Páchlo to stejně jako ten zničený tábor u jezera. Jenže tentokrát to byl zápach čerstvý a kousavý. Vzpomněl si na zuhelnatělé kusy plastu, na kabely, trčící z pobřežního bahna, na rozbité sklo. Čelo se mu orosilo potem. Cítil, že se cíli velmi přiblížil.

Nohy ho dál nesly jen nedobrovolně. Každický sval v těle měl napnutý, připravený dát se při sebemenším ohrožení okamžitě na útěk. Už rozeznal úzké sloupky kouře, stoupající z vysoké trávy asi třicet metrů od něj. Kdyby jen byl trochu větší, mohl by vidět, co tam před ním leží. Takto byl však prakticky slepý. Jako dítě se zavázanýma očima tápal kupředu, přímo do středu něčeho, co by ho mohlo stát život. Přesto teď nechtěl zůstat stát. Musí vidět, co tam je, musí se konečně dovědět, co se stalo. Jen ještě pár metrů..., pomalu..., pomaličku.

A pak to uviděl. Chvilí trvalo, než pochopil. Vykulil oči úděsem, a rozeznával další a další strašlivé podrobnosti. Dal si ruku před ústa a padl na kolena. Kuše mu sklouzla z ramene na zem a vak s proviantem mu vypadl z roztřesených rukou. Egomo ještě nikdy předtím neviděl něco tak otřesného. Proklínal svou zvědavost. Proč toho nenechal? Proč se nevrátil domů ke své rodině a přátelům?

Ačkoli se mu žaludek při pohledu na všechny ty mrtvé obracel, začal jeho zmatený mozek přemýšlet, co se tu mohlo stát. Jsou to snad mrtvolky té bílé ženy a jejích mužů? Ne, rozhodně ne. Tohle jsou těla vojáků, jak poznal podle rozcupovaných uniforem, zkřivených zbraní a nápadných kožených holínek. Jejich profil přesně odpovídal otisku, který našel na břehu jezera. Aby se ujistil, jednu botu zvedl, ale hned ji zase upustil, když si všiml nohy, která v ní dosud vězela. Neskutečně příšerné místo. Byl to snad Mokéle m'Bembe? Jestli ano - jaká nemilosrdná šelma to žije ve vodních hlubinách? Jako by byla ještě mnohem strašlivější než ve vyprávění.

Vtom si všiml kus dál od sebe pohybu. Jedna z těch rozdrásaných mrtvol se pohnula. Egomo tomu nejprve nemohl uvěřit. Pak však zaslechl nárek. Někdo přežil. Egomo, téměř ochrnutý hrůzou, se přiblížil k onomu tělu. Naslédly pach čerstvé krve a spáleného masa už skoro nevnímal. Jak překračoval ty rozházené kusy těla, musel soustředit veškerou sílu vůle, aby se nepozvracel. Až uviděl, co se to pohybovalo. Žlutavá hlava, dvě světlé oči s kolmými panenkami a děsivě bílý chrup.

Leopard s půli paže v zakrvavené tlamě krátce zavrčel, pak se plyně otočil a zmizel ve vysoké trávě. Egomo proklínal vlastní hloupost. Jak na to mohl zapomenout? Čerstvý pach mrtvol dřív nebo později přiláká veškeré šelmy z celého okolí. Vlastně je divné, že se jich tu nesešlo už mnohem víc. Sám je tedy v nanejvýš nebezpečné situaci a měl by odsud co nejrychleji zmizet.

V tom okamžiku se ozvalo zamručení. Hluboký, temný zvuk, při němž jako by se země zachvěla. Zvuk, při němž mu ztuhla krev v žilách. Hned za ním Egomo měl pocit, že v týle ucítil horký dech. Zavřel oči v jistotě, že tu jeho život končí. Jeho vnitřnosti budou zanedlouho ležet hned vedle těch nešťastných vojáků. Pomaličku se zvedl a otočil. Funění se teď ozývalo už v bezprostřední blízkosti. Vzduch, vycházející z nozder toho obrovitého zvířete, mu projížděl vlasy. Byl teplý a páchl po zkažené vodě.

Egomo zvedl hlavu a díval se na hromotluckého tvora, který se za ním objevil zničehonic a zíral na něj očima velkýma jako talíře.

13

Úterý, 9. února

Let Air France č. 896

Vážené dámy, vážení pánové, hovoří k vám váš kapitán. Opouštíme teď cestovní letovou výšku jedenácti tisíc metrů a blížíme se k Brazzavillu. Předpokládaný čas přistání je 17.15, máme jasno, slunečno a dvaatřicet stupňů Celsia."

Nosový hlas z kokpitu mě probudil z blaženého polospánku. Otevřel jsem oči a překvapeně se podíval na hodinky. Spal jsem skutečně deset hodin, bez jídla, bez pití, dokonce ani na toaletu jsem nešel. Nemohl jsem si už vzpomenout ani na start, jen na to, jak mě Sarah s kvílením pneumatik vezla na Heathrow, a jak jsem se doslova v posledním okamžiku přihlásil k odbavení, jak jsme se políbili na rozloučenou a jak jsem proklouzl celní kontrolou. Dosud jsem měl před očima obraz, jak Sarah stojí za páskou a celá usazená mi mává. Pak jsem padl do velkého, temného nic.

Vzpomínka na včerejší den a noc působila v klimatizovaném ocelovém pouzdře letadla podivně neskutečně. Protáhl jsem se a řekl si, že jsem propásl asi tak všechno, co můj let činilo zajímavým. Prospal jsem přelet Alp, Středozevního moře, Sahary i rovníku. Nebudu moct doma vyprávět, jak dobrodružná je cesta přes šedesát stupňů šířky, jaké barvy má poušť a jakou strukturu mělo moře. Jenže upřímně řečeno bylo mi to dost jedno.

Udiveně jsem se podíval na sebe. Kolem krku jsem měl nafukovací polštářek, ale tušení, jak se tam dostal, jsem neměl.

Výfoukl jsem z něj vzduch a vyhlédl z okna. Ten pohled mi vyrazil dech. Tenoučký bílý proužek tvořil přechod mezi dvěma nekonečnými barevnými plochami, modrou a zelenou. Byli jsme příliš vysoko, aby se daly rozeznat podrobnosti, ale mohlo se jednat jediné o moře a džungli. Nekonečnou, dech beroucí džungli.

Neviděl jsem silnice, pole ani vesnice, jen stromy. Tisíce a tisíce stromů, kam oko dohlédlo.

"C'est formidable, n'est-ce pas?" řekl hluboký hlas vedle mě. Překvapeně jsem vzhlédl a spatřil tvář dobře vypadajícího černocha, natahujícího krk, aby také zahlédl kus toho zeleného nekonečna.

"To je můj domov," pokračoval ten muž. "Tam jsem se narodil." Zamumlal jméno a napřáhl ke mně ruku. Zdvorele jsem se usmál a pozdrav opětoval. Marně jsem se přitom snažil rozpomenout, jak jsem v Paříži přestoupil z jednoho letadla do druhého. Je možné, aby zdravý člověk měl takové výpadky paměti? Má amnézie nejspíš souvisela s únavou a zvýšenou dávkou thujonu. Díval jsem se přes hlavy ostatních pasažérů. Kromě mě byli na palubě ještě dva další běloši. Kabinu naplňovalo napjaté mumlání a nade vším visel teplý, naslédly pach potu.

"Co vás zavedlo do Paříže?" navázal jsem nit, protože ten muž vedle mě zjevně doufal v pokračování konverzace.

"Obchody," vystřelil. "Obchoduju s uměním," dodal a zvedl ruku, aby mě přesvědčil o pravdivosti svých slov. Na zápěstí měl četné umělecky spletené náramky, na nichž se houpaly kovové destičky, vypadající jako zlato, dřevěné přívěsky a kuličky ze slonoviny. Všechno ozdobené nádhernými, abstraktními rytinami, jež ve světle slunce působily překvapivě živě.

"Nádherné," ocenil jsem je. "Africké řemeslné umění jsem vždycky obdivoval, ale tohle je skutečně kromobyčejné. Od kterého kmene?" zeptal jsem se a doufal, že se neprojevuji jako naprostý laik.

Tomu muži se moje nevědomost dokonce velmi zamlouvala. Se spikleneckým úsměvem se ke mně naklonil. "Na to byste nepřišel. Je to od Pygmejů. No řekněte, napadlo by vás, že něco takového dovedou?"

Nevěděl jsem, kam tu poznámku zařadit, a tak jsem radši mlčel. Podle toho, co vím, nemají Pygmejové ve své zemi žádná práva. Zachází se s nimi jako s nejspodnější spodinou. Jistě udělám dobře, když se nezapletu do diskuse o utlačování hned v letadle.

"Pěkné je to, nemám pravdu? A levné ještě k tomu," pokračoval černoch vedle mě, aniž postřehl, že moje původní sympatie vůči němu pomalu mizí. "Paříž po tom tou dobou šílí. Vzniklo dokonce nové umělecké hnutí, vycházející z pygmejských motivů. S tím se teď dá vydělat dost peněz."

Poklepal jsem na slonovinu. "Copak není export slonoviny zakázaný? Já myslel, že sloni jsou podle mezinárodního práva pod ochranou."

"Jsou z chovných stanic," mávl rukou muž. Na můj vkus trochu moc spěšně. Někde jsem četl, že stav pralesních slonů se v posledních deseti letech smrškl asi na polovinu. Vínu na tom zřejmě mají obchodníci ze Súdánu a ze Středoafričské republiky, kteří nadále bezuzdně pytlají. Jestli je tenhle obchodník s uměním do podobných čachů zapletený, jsem si netroufl odhadnout.

"Dneska je ke každému kusu z chovných stanic certifikát," deklamoval zmíněný však bez omrzení dál. "Mám jich plnou skříň. Lov na slonovou kost má utrum." Na okamžik se zahalil mlčením, pak poklepal prstem na plexisklo. "Víte, jak se tomu pobřeží tam dole ještě nedávno říkalo? ... Zlaté pobřeží. Pobřeží slonoviny. Pobřeží otroků." Významně pokýval hlavou. "Tohle bývala pevnost otrokářství. Otroci transportovali sloní kly z džungle až sem a nakládali je na lodi. To všechno ku prospěchu bílého muže. Aby se bohatí ve svých buržoazních domech mohli oddávat snu o nedotčené, nevinné Africe. Perverzní, no řekněte. Vidíte, tam dole se to odehrávalo. Ani to ještě není tak dávno."

Začínal jsem se ve své kůži cítit nedobře.

Obchodník s uměním mi povzbudivě poklepal na rameno. "Nelamte si s tím hlavu, ty časy jsou pryč. Teď je všechno jiné." Zvedl hlas, aby ho slyšelo co nejvíce cestujících - aspoň jsem měl ten dojem. "Teď jsme republika. Blahobytná, spravedlivá a marxistická. S vládou, která se stará o dobro každého jedince."

Zamračil jsem se. Mluvil tak nahlas, protože skutečně věřil v pravdivost svých slov, anebo proto, že se obával nepřátelských slídilů, kteří by ho mohli očernit u příslušných úřadů?

V té chvíli se znovu ozval kapitánův hlas z kokpitu. "Vážené dámy, vážení pánové, hovoří k vám váš kapitán. Blížíme se Brazzavillu. Přistaneme za čtvrt hodiny. Po pravé straně vidíte řeku Kongo, protékající na svém dolním toku Konžskou demokratickou republikou. Je nejvodnatější řekou Afriky a vlévá se do Atlantiku pěti tisíci krychlovými metry za vteřinu."

Odvrátil jsem hlavu, a jak jsem se díval z okna, cítil jsem, jak mi srdce poskočilo. To je ona, ságami opředená řeka Kongo. Nejmohtnější tok Afriky. Stříbřně se třpytící stužka, prokousávající se pralesem jako tlustý had, vlévající se po mnoha záhybech do moře. Impozantní pohled. Dokonce odtud, z nějakých sedmi tisíc metrů, vypadá úctyhodně. Jak ubohá strouha je proti tomu Tenže, která na svém dolním toku jen vegetuje, stěsnaná průmyslem a ušmudlanými doky, a šine se k moři. Ve srovnání s ní představuje Kongo úplnou hrubou sílu. Nezkrotnou a divokou. Jak jsem se tak na tu řeku díval, uvědomil jsem si v plné zřetelnosti, že jsem definitivně opustil útulnost a ochranu své vlasti. Vrhám se do dobrodružství, které by mohlo změnit celý můj život.

"To je ona," pronesl můj soused s leskem v očích. "Řeka, která polyká všechny řeky. Hrob bílého muže. Tak ji pojmenovali po jejím objevení. Věděl jste, že celá oblast zůstala velmi dlouho neprozkoumaná, protože Kongo nebylo splavné? Celý dolní tok v délce nějakých tří set kilometrů sestává ze samých virů, kataraktů, jezů a pefejí, což byly v té době nepřekonatelné překážky. Jen pár opravdu tvrdohlavých misionářů a výzkumníků se dostalo dál do vnitrozemí, pěšky, rozumí se, ale tam na ně čekala nesčetná nebezpečí. Jen několika málo z nich se podařilo vrátit se vcelku. Kongo je ovšem svou zákeřností proslulé dosud. My tu řeku přesto milujeme. Je to hlavní tepna našeho kontinentu, udržuje celý region při životě. Bez ní by tu nic nebylo." Zvědavě se na mě podíval. "Ještě jste mi nepověděl, co do naší země vede vás. A nevykládejte mi, že jste turista. Do Konga totiž turisti nejedí."

Tu otázku jsem předpokládal, byl jsem tedy připravený. "WCS, Wildlife Conservation Society," zalhal jsem.

"Biologická výzkumná expedice do Národního parku Ndoki."

Cítil jsem, jak ztuhl. "Děláte si legraci."

"V žádném případě," odpověděl jsem a pohodlně jsem se opřel. "Je to velký projekt s cílem prozkoumat stav slonů pralesních. Kromě nás se na něm podílejí Francouzi a Američani. Máme plnou podporu ze strany vlády," dodal jsem, ale to už ani nebylo třeba. První zásah seděl. V posledních minutách naší společné cesty se obchodník s uměním už vyjadřoval jen jednoslabičně. Takže má opravdu v něčem prsty, pomyslel jsem si. Jinak by reagoval suverénněji. Ještě jednou, dvakrát jsem se pokusil rozhovor znovu oživit, ale marně. Dokonce když letadlo za potlesku pasažérů měkce dosedlo a jelo po ranveji k pseudofuturistické hlavní budově s nápisem Maya-Maya Internation Airport, uhýbal pohledem. Po jeho ozdobách ani památky, držel si ruce nápadně svědomitě pod burnusem. Abych byl upřímný, nezajímalo mě to, protože jsem se soustředil na nasávání nových dojmů, kterých bylo venku za okénkem přehřle. Vlastně tam nebylo k vidění nic světoborného, jen několik plochých, rezavějících budov z vlnitého plechu na kraji přistávací dráhy, betonové pláty, mezi nimiž bujel plevel, a husté, vysoké řady stromů za ostatným drátem. Přesto to

byl pohled plný cizosti, jež mě okamžitě do sebe vtáhla.

Když letadlo přistálo, nastala tlačence. Tím, že jsem neměl příruční zavazadla, která bych musel tahat z boxů pod stropem, a navíc jsem seděl dost vpředu, podařilo se mi opustit letadlo jako jednomu z prvních. Na stříbrných schodech jsem se na chvíli zastavil. Narazil jsem do vedra jako do zdi. Mohlo být tak pětatřicet stupňů, což se na mě kůži okamžitě projevilo vrstvou potu. Vlhkost vzduchu se dala téměř nahmatat. Cítil jsem ztuchlinu a hniající rostliny. Jako v tropickém pavilonu londýnské ZOO, vzpomněl jsem si, a pokračoval po schůdkách dolů k malému autobusu. Tu vůni a její oživující působení mám rád.

Rozvrzaný povoz byl okamžitě plný a viklavě se rozjel k hlavní budově. Všiml jsem si, že se to tu jen hemží ozbrojenými vojáky. Mladí kluci, osmnáct či dvacet let, s kalašnikovy připravenými pro případ, že by k něčemu došlo. V budově samotné to nebylo lepší. Jsou snad všude, v každém průchodu, u každých dveří, každých schodů, a hlavně u výdeje zavazadel. Tam jich stojí celý houf. Nejhorší je, že mě pozorují. Nejspíš proto, že jsem tu jediný běloch, ale možná i proto, že si tu připadám tak mimo. Cítí můj strach, napadlo mě. Byl jsem šťastný, když se mi podařilo shledat obě cestovní tašky a vyrazit směrem k celní kontrole.

Tam jsem narazil na první větší překážku. Měla podobu býčího, dvoumetrového bezpečnostního důstojníka, který mi celým svým vzezřením dal najevo, že s ním nejsou žádné špasy. Naznačil mi, že mám zvednout ruce a rozkročit se, což jsem pochopitelně okamžitě udělal. Přesto jsem, zatímco mě šacoval, měl pocit, jako bych ho provokoval už jen svou přítomností. Mluvil na mě řečí, které jsem nerozuměl. Rozhodně nejsem žádný jazykový génius, ale vedle francouzštiny a italštiny mám ještě rudimentární znalosti svahilštiny, což je relikv z doby strávené v Tanzanii. Nic z toho mi teď nepomohlo. Ten muž nejspíš mluvil jazykem kikongo nebo lingala, jednou ze dvou národních řečí. Možná vůbec nechtěl, abych mu rozuměl, ale jen abych se cítil nepříjemně. Pakliže to bylo jeho cílem, slavil úspěch. Najednou mi sáhl do kapsy košile, vytáhl z ní propisku a začal mi s ní mávat před očima. Zněl teď podstatně hlasitěji a agresivněji. Brzy se k nám připojil další, menší muž, a ten mi přival slova kolohnáta přeložil do dokonalé francouzštiny

"Ptá se vás, jak se vám podařilo propašovat na palubu zbraň."

"Prosím? To je moje propiska, kterou už používám léta. Jak přišel na to, že bych ji mohl použít jako zbraň?"

Velký mi podržel propisku pod nosem a prstem klepal na její hrot. Zjevně rozuměl každému mému slovu.

"V naší zemi byste s tím kontrolou neprošel," vysvětlil malý.

"Jakékoli párátko je nebezpečnější než tohle," protestoval jsem. "Nicméně už jsem tady. Co chcete dělat, chcete mě snad kvůli jedné propisce poslat zase zpátky?" Ještě jsem to nedomluvil, a už mi bylo jasné, že jsem udělal chybu. Velký hlídač mě popadl za paži a někam mě táhl. Druhý klusal vedle mě a tvářil se úředně. "Musíme vás podrobit rutinní prohlídce," řekl. "Nic vzrušujícího, jen kontrola vašich papírů, dokladů o očkování a vstupních víz. Doufám, že máte všechno po ruce. Následujte nás laskavě bez odporu."

Bylo mi to dost trapné, a když jsem zahlédl škodolibý obličej obchodníka s uměním, nejráději bych se propadl. Ochrankáři mě zavedli do spartánsky zařízené kanceláře a zavřeli dveře. Velký tělem zatarasil dveře, aby mě ani nenapadlo, že bych snad mohl zmizet. Ten druhý se mezitím usadil na opačné straně stolu posetého nikotinovými fleky. Za ním visel na stěně Denis Sassou-Nguesso, úřadující předseda vlády. Krátkým pohybem ruky mi nabídl židli. Uvědomil jsem si, že mrňous je ten, kdo tu má hlavní slovo. Beze slova ke mně natáhl ruku v gestu, které jsem okamžitě pochopil. Podal jsem mu veškeré dokumenty, protože jsem cítil, že tohle není ten pravý moment na to, abych si hrál na tvrdohlavého turistu.

Hned jakmile otevřel můj očkovací průkaz, bylo mi jasné, že budou potíže. Zavrtěl hlavou a osahával ten dokument, jako by z něj mohla vzejít nějaká nakažlivá nemoc.

"To bohužel nevypadá dobře," poznamenal po chvíli. "Vaše očkovací potvrzení nejsou kompletní."

"To není možné," odporoval jsem energicky. "Moje očkování je provedeno podle požadovaných standardů. Sám jsem ten seznam viděl."

Malý muž dokument znovu prolistoval. "A kde je potvrzení o choleře? Nemůžu ho najít." Ležérním pohybem mi hodil očkovací průkaz přes stůl.

"Cholera? Očkování proti choleře není podle aktuálních předpisů Světové zdravotnické organizace potřebné. V Kongu nejsou žádné případy cholery."

"To říkáte vy. My máme jiné informace. Já vás nemůžu do naší země pustit. Z důvodů vaší vlastní bezpečnosti, pochopte. Je mi líto, ale musíte zpátky do Londýna." Pokrčil rameny v náznaku hrané lítosti.

Cítil jsem, jak se mi propadá půda pod nohama. "Ale přece musí být nějaká možnost. Třeba že bych to očkování dostal tady. Je velice důležité..." dodal jsem v plném vědomí, jak uboze moje argumenty musí znít.

Překvapivě ovšem právě na tuto reakci čekal. "Tedy..." nadechl se a rukama přešel po umakartové desce stolu, jako by chtěl uhladit neexistující ubrus. "Jedna možnost tu je. Ale není to legální, jestli rozumíte. Musel bych leccos šikovně zaonačit, abych to pro vás mohl zařídit, a riskoval bych tím vlastní hlavu. Nicméně, jak už jsem řekl, zařídit by se to dalo." Počastoval mě utrápeným úsměvem. Tušil jsem už, kam se tento rozhovor ubírá. Už jsem se chtěl zeptat na cenu jeho služeb, když zazvonil telefon. Zvedl sluchátko, a já podle jeho výrazu a temných pohledů, které po mně vrhal, vyrozuměl, že ten telefonát bude mít něco společného se mnou. A jemu se zrovna nezamlouvá, co slyší. Což by pro mě naopak mohlo být dobré znamení.

Zavěsil a promluvil několik slov se svým kolegou svalovcem, jenž nato opustil místnost. Když se pak obrátil ke mně, zářil mu na tváři úsměv, tentokrát však důrazně přátelský. Zapálil si cigaretu a napřáhl krabičku ke mně.

"Chcete?"

Zavrtěl jsem hlavou.

Zhluboka potáhl a vlídným hlasem mi povídá: "Ještě jsem se ani nepředstavil. Mé jméno je Jos?phe Manou, jsem velitel bezpečnostní služby." Poklepal si prstem na odznak na rameni. "Mr. Astbury, omluvte ty nepříjemnosti, nicméně

bezpečnostní nařízení jsou k ochraně nás všech. Jsme v rovníkové Africe, zemi s nejtvrďšími vstupními pravidly, a to z dobrého důvodu." Znovu potáhl. "Víte, ročně umírá mnoho tisíc lidí na následky virových infekcí. Proto nesmíme být ledabylí ve svých preventivních opatřeních a musíme zamítnout vstup každému, kdo nemá potřebná ochranná očkování." Vstal a začal chodit po místnosti sem a tam. "A jako by to nestačilo, máme navíc potíže s vnitřní bezpečností. Už odedávna jsme v centru pozornosti mezinárodních teroristických spolků, jenže po 11. září se situace ještě značně přiosťila. Vám jistě taky neušly všechny ty stráže." Pleskl rukou o nástěнку, kde visely fotografie nejhledanějších teroristů. "Všichni tu jsme dost v napětí, to jistě pochopíte. Omlouvám se, pokud k vám byl Mandegu prve poněkud hrubý. Ach ano, a co se týče vás," znovu se posadil a naposled prolistoval můj pas, jako by to byla napínavá kniha, "...máte návštěvu." Zaklapl pas a přistrčil mi ho.

Jakou návštěvu, chtěl jsem se zeptat, ale to už se otevřely dveře a vstoupil můj známý Mandegu - v doprovodu mladé černošky v džínách a triku se zničeným obličejem rockového zpěváka Iggyho Popa. Měla krásnou útlou tvář a vlasy spletené do mnoha malých copánků. Na první pohled se mi zdála ustrašená a zakřiknutá, ale rychle jsem poznal, že to je omyl. Jakmile otevřela ústa, spustila se na velitele ochranky slovní bouře, až mu sluch i zrak přecházel. Před očima mu mávala nějakým dokumentem. Nerozuměl jsem sice ani slovo, ale její gestikulace a mimika dávaly jasně najevo, že je hrubě nespokojená s tím, jak se ke mně chovali. Jos'phe Manou obranně zvedl ruce a snažil se ospravedlňovat, nicméně proti té rezolutní ženě neměl šanci. Vytrhl jí z ruky ten dokument, přeletěl jej, orazítkoval a vrátil jí ho zpátky, kopii si nechal.

"Mr. Astbury, smím vám představit mademoiselle n'Garong? Poslala ji univerzita, aby se o vás starala." Vyslal ke mně pobavený pohled. "Tímto vás propouštím z naší ochrany a přeju vám příjemný pobyt v naší krásné zemi." Natáhl ke mně ruku. "Au revoir, monsieur."

To bylo všechno. Žádné vysvětlení, žádná omluva, nic. Au revoir. Byl jsem tak ohromený rychlostí, s níž se najednou všechno událo, že jsem se už ani nestihl zeptat, co tedy k čertu je s tím očkováním proti choleře. Na to nebyl čas. Ta žena mě tlačila ven, a než jsem se rozkoukal, už jsem seděl v novém renaultu mégane, na cestě do Brazzavillu.

14

"Idioti," brumlala si žena vedle mě a krkolomným tempem drandila po mizerně vyasfaltované silnici směrem do centra města. "Vylízaný idioti."

"Koho myslíte?"

Vrhla po mně úkosem krátký pohled a dál se soustředila na dopravní chaos před námi. "Ty pitomý zelený mozky," odpověděla a navzdory protijedoucím vozidlům začala předjíždět. "Dělej si, co chceš. Jednou tady budou mít poslední slovo na všechno. Už celý dny věděj, že přijedete." Praštila rukou do volantu. "Všechny podklady jsem jim osobně naservírovala pod nos, včetně vaší fotky. Věděli, jak se jmenujete, věděli, jak vypadáte, a věděli, kdy přiletíte. Takže to sotva mohla bejt náhoda, že si vybrali zrovna vás. Co vlastně chtěli?"

"Tvrdili, že nemám v pořádku očkování. Že mi chybí ochrana proti choleře - což je pravda. Ale já myslím..."

"Tak cholera? To jste se nechal nachytat. V Kongu touhle dobou nemáme žádný případy cholery."

"To jsem jim taky řekl, ale postavili se na zadní a tvrdili, že mě musí poslat zpátky, jestli se nenechám okamžitě naočkovat." Zavrtěl jsem hlavou. "Když tu žádná cholera není, tak co to mělo znamenat?"

Ze způsobu, jakým se na mě podívala, jsem usoudil, že mě v té chvíli považovala za bytost z jiné planety.

"Pochopitelně šlo o peníze. Přestože jsme všechno tajili, nějak se dopídili, že jste člen expedice. Nejspíš usoudili, že by mohli část našich peněz zkásnout do vlastních kapes. Kdybych se tak včas neobjevila, vydolovali by z vás všechno, co máte. Svíklí by vás až do košile, jak se říká." Mrkla na mě. "Což by jistě nebyl špatný pohled. Mimochodem, řekněte mi Elieshi. Pracuju na Přírodovědecké fakultě Univerzity Brazzaville," dodala a podala mi ruku. Přitom ani na okamžik nezvolnila svůj kriminální způsob jízdy.

"David," odpověděl jsem se starostlivým pohledem dopředu. Už poněkoli káté jsem se snažil zahnat myšlenku, co by se stalo, kdyby některé z těch protijedoucích aut výjimečně neuhlo.

Adrenalin mi rychle vyjasnil zamžený rozum. Jsem to já ale zapomnětlivý trouba! "Pane Bože, prosím, odpusťte mi mou nepozornost," řekl jsem. "Vy jste ta biologka, která nás bude provázet na sever, ne?" Zadoufal jsem, že si nevšimne, jak trapné mi bylo, že jsem ji nepoznal hned.

"Tak jest. Máte radost?"

"No, já..., totiž..." Cítil jsem se přistižený. "Ano..., jistě. Já nejdřív myslel, že jste nějaká pracovnice z institutu."

Páni, co to breptám? Koptám si tu jako nějaký teenager.

"To nezní zrovna přesvědčivě," řekla s hranou vážností. "Snad že se vám na mně něco nezamlouvá?" Vyzývavě se na mě podívala.

"Ne..., ano. Jak že zněla otázka?" Cítil jsem, jak rudnu. Ona se smála. Zjevně ji děsně baví přivádět mě do rozpaků, a já na to nejsem schopný trefně, pohodově reagovat. Je to tím, že jsem unavený, nebo snad její barvou pleti, anebo je to její neuvěřitelně extrovertní povahou?

"Slyšela jsem, že pracujete na katedře strukturální biologie. Co přesně tam děláte?" zeptala se a vecpala se mezi dva nákladáky.

"Zkoumám proteiny, které intracelulárními signálními cestami řídí ve zdravé tkáni buněčný růst a buněčnou diferenciaci, a jak se tyto procesy při deregulaci podílejí na vzniku rakoviny. Krom toho se zabývám reaktivními pochody jednotlivých proteinů a technikami proteinové krystalografie."

"O tom jsem ještě neslyšela."

"Slouží k rozluštění atomární architektury proteinů. Bílkoviny krystalizujeme a pustíme na ně synchrotronové záření. Z

výsledných interferenčních obrazců vyvozujeme závěry o struktuře molekuly proteinu. Což má zase velký význam při procesu klonování."

"To zní napínavě," řekla bezbarvě, načež opět obloukem najela do protisměru.

Musel jsem se nějak rozptýlit, tak jsem svou průvodkyni pokradmu pozoroval. Teď, na denním světle, vypadala ještě krásněji. Má rovný a úzký nos, pro tuto oblast spíš neobvyklý. Podle všeho si ovšem na vzezření příliš nezakládá. Už jen to tričko! Nic proti Iggyemu Popovi, ten je v pohodě, ale mě by nikdy nenapadlo, že je možné se v těchhle zemských šířkách oblékat tak neformálně, zvláště když jste zaměstnancem univerzity. Kůži jí pokrývala tenoučká vrstva potu, a já si musel přiznat, že mě to vzrušuje. Hlavou mi bleskla Sarah a poslední noc. Vzdychl jsem.

"Maloney se Sixpencem už dorazili?" pokusil jsem se odvést rozhovor někam jinam.

"Jo. Přiletěli včera večer. To jsou mi ale týpci. Ten Maloney je ostrý chlap, opravdový lovec divoké zvěře. Já myslela, že takoví už vymřeli. Nechali se odvézt rovnou do institutu a hned se dali do kontroly naší výstroje. Mohla jsem jim říct sotva tři věty. Dost ráda bych pochytila nějaký nový informace, o průběhu expedice a tak."

"Zrovna povídáváš ti dva tedy nejsou. Ale teď k vám. Co je vaše parketa?" Chtěl jsem změnit téma. Zaskočilo mě, že Elieshi o expedici zřejmě ví jen to nejnutnější. Čekal jsem, že bude zasvěcená do detailů, a fakt, že tomu tak není, mě znepokojoval. Elieshi však zjevně ode mě žádné dalekosáhlé informace nečekala.

"Specializovala jsem se na bioakustiku." Zalovila v přeplněné přihrádce v přístrojové desce a jistým hmatem vytáhla balíček wrigleys. "Žvejkačku?"

Zavrtěl jsem hlavou. "Bioakustika? Má to něco společného se zpěvem velryb?"

Dala si žvýkačku do pusy a uhladila si rukou vlasy, až jí copánky zvonily "Mimo jiné. Americké námořnictvo v padesátých letech vyvinulo síť podvodních mikrofonů, takzvaných hydrofonů, aby rozeznalo nepřátelské lodi. Studená válka, víme?"

Přikývl jsem.

"V devadesátých pak marína konečně k síti I.U.S.S., Integrated Underwater Surveillance System, umožnila přístup civilním vědcům. Je to patent k příjmu tónů ve spodním frekvenčním pásmu. Původně to sloužilo k vypátrání ponorek, ale hodí se to báječně i k záznamu tónů, jaký vysílají velryby. Od té doby můžeme tah velryb zaznamenávat a dokumentovat celosvětově."

"A co s tím máte společného vy? Chci říct - velryb tady zas tak moc není, ne?"

Šelmovsky se zašklebila. "Ne, já se zabývám pozemskými obyvateli - téma největšíma."

"Slony?"

"Správně, pane profesor." Vsunula si do pusy další žvýkačku, takže jsem ji přes rachocení auta na mizerné vozovce už nerozuměl skoro vůbec. "Loxodonta cyclotis. Slon pralesní. V posledních letech jsem prováděla pro WCS výzkum s cílem zjistit počet jedinců tohoto nanejvýš ohroženého, vymírajícího druhu a prozkoumat jejich sociální chování. Sloni vysílají stejně jako velryby nízkofrekvenční tóny, mnohý dokonce v pásmu infrazvuku, tedy pro lidské ucho neslyšitelný."

Poslouchal jsem a vzpomněl jsem si na svého souseda z letadla. Náhodou jsem se tedy ve své nouzové lži, že mám něco společného s WCS, zas až tolik od pravdy neodchýlil. Elieshi si ani nevšimla, že jsem se myšlenkami poněkud vzdálil. Povídala vesele dál: "Se správným vybavením můžeme ty zvuky zeslyšitelně, zaznamenat a dokonce znázornit opticky. Revolučně nová technika. Samozřejmě je to hora elektroniky, kterou s sebou člověk musí vláčet, hlavně baterie jednotek ARU, Auto Recording Units, jsou pěkně těžké. Ale zato ten systém funguje přes měsíc. Vyjádřila jsem se srozumitelně, profesore?"

"Proč mi vlastně říkáte profesore?"

Mrskla, ale neodpověděla. Já zíral z okna. Projížděli jsme kolem prvních slumů, předzvěsti města. Napadaly mě věci, které mě znepokojovaly. Začal jsem chápat, proč Elieshi angažovali. Když je možné zaznamenat a sledovat zvuky vydávané slony, třeba to půjde i s tóny, které vyluzuje náš kongosaurus. Otázka je jen: ví ona vůbec, co hledáme? Je si vědomá nebezpečí, do kterého se vrháme?

"No tak, profesore, kdepak nás tlačí bota?" Zase po mně vrhla jeden z těch pohledů.

"Všechno v pořádku, děkuju za optání."

"Doufám, že mi to nebudete mít za zlé, když vám to řeknu, ale vy působíte tak... tak anglicky."

"Anglicky?"

"Přesně. Tak ztuhle. Jako byste spolknul pravítko. Máte přítelkyni?"

Ta otázka přišla tak nečekaně, že mi už zase vyrazila dech. "Já... ne. Totiž... ano. Ale ne tak docela."

"No tak jak? Člověk přece ví, jestli přítelkyni má nebo nemá. Tak složitá ta otázka zas není, dokonce ani pro Angličana." Vzdychl jsem. Situace neodpovídá tomu, co jsem očekával. Tato hra na schovávanou se mi nelíbí. Kromě toho mi Elieshiny způsoby lezou na nervy, protože ve mně stále znovu odhalují ťulpase.

"Ale ano, je," řekl jsem. "Je to komplikovaná historie, a já nemám náladu o tom teď mluvit. Mám za sebou krátkou noc a dlouhý let. Deset hodin jsem si musel hrát na sardinku, s takovým tím podělaným polštářkem kolem krku. Jsem unavený a chci mít prostě chvíli klid."

"Okay, okay, vždyť já už nic neříkám." V omluvném gestu zvedla obě ruce od volantu a já sebou potolikátě trhl kvůli nákladáku, kterému jsme se řítili přímo pod kola.

"Prosím, mohla byste...", setřel jsem si z čela pot, když se Elieshi zařadila mezi dvě auta, mezi nimiž nebyla téměř žádná mezera, "...jet trochu pomaleji? Váš způsob jízdy je poněkud dobrodružný. Jestli nechcete, abych se vám tady pozvracel..." Nechal jsem větu nedokončenou.

"To není moje auto," odpověděla stručně. "Je to vládní majetek. Určitě by byli dost bez sebe, kdybychom jim vrátili auto zaneřáděný. Z toho by bylo spousta papírování."

K mé úlevě Elieshi zvolnila.

Zbytek cesty proběhl v naprostém mlčení. Opřel jsem se a myšlenkami jsem byl u Sarah. Venku kolem nás probíhaly boudy slumů. Ta poslední noc byla nádherná. Něžná a vášnivá. Jaký kontrast vůči dnešnímu dni. Lítostivě jsem se díval ven.

Čím víc jsme se blížili středu města, tím víc rostlo ze země nevzhledných betonových bloků, šířících šarm počátku sedmdesátých let. Stavitelé vyhnali své budovy do výšky, a někde uprostřed jim došly prostředky, takže většina staveb zůstala nedokončených. Některým chybělo sklo v oknech, což ovšem mnohé obchodníky neodradilo od toho, aby se v těch patrech usadili. Něco jako bezpečnostní předpisy tu zřejmě neznají - kolikrát jsem viděl lidi, jak se spolu o něčem dohadují, zatímco vedle nich zeje dvacetimetrová propast. Ovšem kdyby přece jen někdo z nich spadl, dopadl by měkce. Ulice tu jsou tak přelidněné, že není vidět země. Obchodníci, chodci, handlíři a žebráci se tlačí mezi auty, mopedy a koly a téměř docela tak dusí dopravu. Prodáváči ovoce vychvalují manga, papája a ananasy, navršené do neuvěřitelných pyramid na rozviklaných kárách.

"Špička, což?" poznamenal jsem k Elieshi, která se právě snažila násilím odstrčit ke straně jednoho pojízdného hokynáře, jenž se nám pokoušel vnutit nějaké noviny. Zdálo se mi, že zvlášť naše auto je žádoucím cílem kramářů všeho druhu. Není divu, je to jediné vozidlo široko daleko nenahlované rzi.

"Ne, to není dopravní špička. To jen, že dneska ráno zavřeli Peripherique. Neexistuje jiná cesta než skrz tuhle tlačenicí." Otevřela okénko a zakřičela cosi na skupinu cyklistů před námi. Nerozuměl jsem ani slovu, ale znělo to dost nepřátelsky. Slova se neminula účinkem, skupina se rozdělila. Když jsme kolem nich projížděli, smáli se a cosi povykovali. Elieshi natáhla z okénka ruku se vztyčeným prostředníkem.

Pak jsme postupovali lépe. Nejhorší je za námi. Ani ne o deset minut později jsme se dostali na území univerzity. Bylo obehnané plotem, a hlídač, který nás přivítal u brány, si nechal ukázat mé papíry Elieshi se s ním zjevně dobře znala, chvíli spolu žertovali a smáli se. Měl jsem dojem, že mluví o mně. Protože jsem se nechtěl zapsat jako někdo, kdo neumí prohrávat, usmíval jsem se, a když ten muž zvedl závoru a mávl na nás, vesele jsem ho pozdravil. Elieshi se na mě úkosem podívala, projela renaultem kolem řady dřevěných domků a zaparkovala na parkovišti pro hosty ve stínu několika okrasných palm.

"Tak, a jsme tu. Vítejte na Univerzitě Brazzaville. Popadněte svoje tašky a následujte mě." Vzala krabici, která ležela na zadním sedadle, a vystoupila. Já šel ke kufru, vylovil obě zavazadla a spěchal za ní k řadě nabílených dřevěných baráček se zamřížovanými okny. Když jsme došli k číslu dvanáct, zaklesla si krabici pod bradu, vylovila z kapsy kalhot obrovský svazek klíčů a odemkla. Uvnitř nás přivítalo žhavé horko, vylepšené pachem dezinfekčních prostředků a kuliček proti molům. Vybavení sestávalo z jedné postele s dlouhou moskytiérou, termity rozežrané skříně a křesla, které vypadalo tak vachrlatě, že by si do něj sedl snad jen životem unavený člověk.

"To jsou naše ubytovny pro hosty. Po celém městě byste nenašel nic lepšího. Udělejte si pohodlí a buďte tu jako doma," řekla, ale já měl pocit, že to myslí docela jinak. "Jestli chcete, můžete si dát dvacet a dát se trochu do pucu." Podívala se na hodinky. "Tak za hodinku, o půl šestý, se sejdeme venku na parkovišti a půjdeme se někam najíst, okay?"

"Kde jsou ostatní?" zeptal jsem se.

"Počítám, že dole v docích. Chtěli do večera naložit většinu vybavení, abychom mohli zejtra brzy vyrazit."

Sedl jsem si na kraj postele. "Cože, už zítra? To jde ale najednou nějak moc rychle."

"Time is money nemá pravdu? Lady Palmbridgeová je sice bohatá, ale tak bohatá zase ne. Krom toho je netrpělivá. Koneckonců tu jde o záchranu její dcery"

Zamračil jsem se. Elieshi možná přece jen ví víc, než tuším. Ale neodvažoval jsem se na to ptát - ne předtím, než si promluvím s Maloneym a Sixpencem. "Vždyť ano. A co materiál?"

"O ten už jsem se postarala. Co s sebou vezou Maloney se Sixpencem, to nevím, oni mi ty svoje bedny nepředvádějí, ale není toho zrovna málo. Co se mě týče, strávila jsem poslední tři týdny sháněním stanů, vaříčů, proviantu, léků a technických udělátek."

Hvízdl jsem přes zuby. Elieshi zřejmě umí vzít práci za správný konec, když je třeba. Mrzelo mě, že jsme měli tak nešťastný začátek. Zasunula si krabici pod paži, otočila se na podpatku a cestou ukázala na síť proti komárům.

"Mimochodem, dost bych vám radila ji použít. V Brazzavillu trpí sedmdesát procent obyvatelstva malárií."

"Děkuju," zabručel jsem. "Budu na to myslet."

Než Elieshi odešla, ještě jsem si vzpomněl na jednu věc. "Chtěl jsem se zeptat: máme s sebou Geigerův počítač?"

"K čemu to?"

"Jen mě to tak napadlo. Před cestou jsem se informoval o jezeru, ke kterému se chceme vypravit, a narazil jsem na nějaké nesrovnalosti, které bych rád prověřil. Kdyby to bylo možné zařídit, moc by mi pomohlo jeden s sebou mít."

"Geigerův počítač," navíjela si zamyšleně Elieshi kolem prstu jeden copánek. "Zaručit to nemůžu, ale zkusím to. Tak zatím."

"Za...", chtěl jsem odpovědět, ale to už dveře zapadly do zámku.

15

Když jsem se probudil, bylo mi, jako by mi do obličeje zářil měsíc. Rozhlédl jsem se kolem a vidím, že sedím na kraji jezera, které přede mnou leží jako zrcadlo. Voda je tak klidná, že do ní musím nejdřív zanořit ruku, abych se přesvědčil, že nespím. Ta voda je trochu olejovitá, a když z ní ruku vytáhnu, tvoří se soustředné kruhy, které v dálce mizí. Po hladině se nese naříkavé houkání sovy. Je tu smutno. Smutno a chladno. Můj dech se ve vzduchu sráží do mlžných obláček, které se strašidelně rozplývají v měsíčním světle. Rozhlížím se, hledám nějakou známou tvář, ale jsem sám. Z

nějakého důvodu se neodvážuju zavolat. V tom tichu je cosi svatého, a já to nechci znesvětit profánním halekáním. Podívám se na sebe. Z nějakého důvodu nemám boty, a oblečení na mě visí v cárech. K tomu zděšeně zjišťuju, že mám tělo pokryté škrábanci a modřinami. Kde se ta zranění berou, nevím. Jako by se mi v paměti usadil stín, přes který nemohu prohlédnout.

Těžkopádně a za velkých bolestí se postavím a jdu kus dál po travnatém břehu. Země je měkká a příjemná, zanedlouho už zranění téměř necítím. Pomalu, jakoby zasněně, obejdu jezero, které na mě zírá svým velkým černým okem. Cítím se nesvůj, tak sám v neznámém prostředí, a zrovna když se rozhodnu otočit se k divnému jezeru zády, slyším, jak to v jeho středu bublá. Nejdřív ojediněle, pak stále silněji a mohutněji, až se uprostřed jezera zvedne pěnicí fontána. Voda stříká výš a výš, vodní kapky ve típovitém světle měsíce vykreslí na nebi jemnou duhu. Je to nádherný pohled. Překrásný a děsivý současně. Zatímco fascinovaně přihlížím různorodým lomům světla, stoupá z hlubin jezera k hladině cosi temného. Cosi černého a lesklého se vynoří, zvedá se nad vodním zrcadlem a zháší jiskřivou duhu. Je to obrovské, blíží se to ke mně. Chci přehnout, ale cítím, že mi nohy zarostly popínavými rostlinami, které mi brání udělat krok. Jako ochrnutý musím přihlížet, jak se to černé cosi ke mně blíží a blíží. Když už nás dělí nejvýš délka paže, narovná se v celé své velikosti a otevírá oči. Jako by na mě shlížely dva blyštivé smaragdy, jako by chtěly říct: "Co tady děláš? Jak se opovažuješ znesvětit moje svaté místo odpočinku svou přítomností?" Ve skutečnosti jsem však až na klokot vody, co v olejovitých stružkách stékala po jeho dlouhé šíji, neslyšel ani hlásku. Tvor se zelenýma očima zvedl hlavu, nafoukl nozdry velké jako pěst, a z hlubin svého krku vydal hluboké, dunivé vrčení. A pak, nemohl jsem tomu uvěřit, promluvil. Pomalu, neobratně, jako by svůj hlas nepoužil už sta let. Nejdřív jsem nerozuměl, co říká, protože mluvil pomalu a pro lidské ucho sotva slyšitelně. Ale po chvíli jsem zaslechl slova, která mi byla známá. Slova v mém jazyce. "Probuďte se, Mr. Astbury," řekl ten tvor. "Mám hlad." S tou větou otevřel obrovitou tlamu a plivl na mě odpornou, bílou tekutinu.

Trhl jsem sebou a zjistil jsem, že jsem zamotaný do bílých vláken. Na děsivou vteřinu jsem věřil, že to jsou skutečně lepkavé sliny té bestie, ale pak jsem si uvědomil, že je to jen moskytiéra.

"Copak, Mr. Astbury, zlý sen?"

Vyděsil jsem se. Na křesle proti mně seděl Stewart Maloney.

"Clověče, vy jste mě ale vyděsil," zamumlal jsem, když jsem se trochu oklepal. "To jste se sem musel tak vkrást?"

Zalovil jsem vedle postele po kalhotách, které jsem tam předtím pohodil, a nasoukal jsem se do nich.

"Klepal jsem jak blázen, ale vy jste spal tak hluboce, že by vás neprobudila ani horda slonů." Maloney se požívačně protáhl. "Není to tu nádherná?" řekl, jako by nepostřehl mou výčitku. "Ta vůně, tyhle báječné teploty To je jinší kafe, než pořád jen vysedávat v laboratoři, což? Dnes poznáte docela jiný svět, tak se na to připravte. Měl byste mimochodem dávat lepší pozor."

Já jsem mezitím našel i triko a oblékl si je. "Na co?"

"Ležel jste příliš blízko moskytiéře," řekl a ukázal na bílou látku. "Když se přímo dotýká vaší kůže, můžou vás ty potvory pokousat skrz ni. Opatřil jste si medikamenty proti malárii?"

"Ano, lariam. Řekli mi, že je to v současnosti to nejlepší."

Maloney přikývl. "Akorát že působí jako palice. Po něm jste pár dní k nepoužití. Dejte na mou radu: namažte se hřebíčkovým olejem a nenechte se kousnout. No tak, můžeme vyrazit? Doufám, že máte apetit. Já mám hlad jako vlk." Teprve teď jsem si všiml, že má zelené oči. Smaragdově zelené. Zamyslel jsem se, jaký hlubší význam by můj sen mohl mít, ale Maloney už na mě spěchal. Nohou mi přisunul boty a vymanil se z křesla. "Počkám na vás venku, Mr. Astbury. Hod'te sebou."

Obul jsem se, nacpal košili do kalhot a spěchal do koupelny, abych se aspoň učesal a vyčistil si zuby. Roleta visela na jednom místě trochu našikmo, takže jsem mohl přes mléčné sklo vykuknout ven. Maloney pochodoval přímo k renaultu, kde už čekali Elieshi se Sixpencem a povídali si. Světlo zacházejícího slunce vrhalo po nebi karmínové paprsky. Bylo už nejmíň šest večer. Ještě jsem si rychle chrstl do obličeje vodu a vyběhl jsem ven. Nad parkovištěm a univerzitní budovou za ním už vycházely první hvězdy. Rozeznal jsem nápadný Jižní kříž, jako maják na obloze.

"Aha, tady máme našeho ospalce," žertoval Sixpence, když jsem se objevil. Vyšel mi vstříc a potřásl mi rukou. "To jsem rád, že vás zase vidím, Davide," dal mi herdu do zad, a já měl pocit, že má asi opravdu radost. "Po našem rozhovoru u lady Palmbridgeové se naše cesty rychle rozdělily. Jaký jste měl let? Už jsme si o vás dělali starosti. Těžké sny, což? To já znám. Tady na jihu se jednomu neustále zdá o tom, jak ho něco žere." Povídal jako vodopád, a mě to bavilo.

Uprostřed vši té ciziny v tom bylo cosi uklidňujícího. Zrovna v tom okamžiku se vedle nás rozsvítila pouliční lampa a zalila parkoviště sodíkově žlutým světlem.

Nastoupili jsme do auta. Elieshi si sedla za volant, Maloney vedle ní, Sixpence a já dozadu. Bioložka vyrazila, a jak projížděla kolem skupinek studentů, kteří právě opustili posluchárnu v hlavní budově, pomyslel jsem si, že tu jistě má jakési zvláštní postavení. Na rozdíl od ní byli totiž všichni ostatní elegantně oblečení, měli bílé blůzy a sukně nebo černé obleky s kravatami.

Vyjeli jsme z hlavní brány na čtyřproudovou avenue. Já jsem si říkal, jak rád bych teď byl doma. Na své univerzitě, daleko od tohoto upoceného vedra a moskytů. Jak rád bych teď seděl ve své hospůdce jménem Angels, se skleničkou hořké v ruce a se solidní porcí fish and chips před sebou. Možná se za chvíli přidají Paula s Martinem, pak se nám to určitě pěkně protáhne. Na druhé straně jsem cítil, jak mi žilami proudí adrenalin. Nemůžu se dočkat, až se dovím, jaké tajemství se skrývá za naším úkolem.

Elieshi nás vezla jako obvykle vražedným tempem směrem do centra města. Jenže teď mi ta rychlost byla lhostejná. Ať se kvůli tomu rozčilují jiní. Konečně jsem si odpočinul a napjatě jsem očekával, co mi večer přinese.

Minuli jsme Palais du Peuple, Marché de Plateau a slavnou brazzavillskou katedrálu. Lepší čtvrti s dvoupatrovými, bíle

natřenými domy v koloniálním stylu, kované balkony, ploché střechy a pěstěné zahrádky kolem nás jen prosvištěly, a než jsem se rozkoukal, byli jsme zase v centru, kde to jen vřelo. Od chvíle, kdy jsme tudy odpoledne projížděli, se mnoho nezměnilo. Pouliční prodáváci stále hlasitě nabízeli své zboží, jeden se dokonce pokusil strčit nám do auta kořen manioku silný jako ruka. Sixpence našťástí duchapřítomně rychle zavřel okénko. Elieshi nás zavezla na promenádu u řeky a zaparkovala naproti americké ambasádě, před níž stály dvě přísně vyhlízející stráž. O krátký rozhovor a tučné spropitné později se k nám vrátila.

"Auto je bezpečný. V celém městě není lepší místo k parkování, když člověk nechce jet domů taxíkem. Naše restaurace je hned za rohem, pojďte."

"Podívejte," řekl Sixpence a ukázal na Kongo, na tomto místě tak široké, že jsme sotva dohlédli na protilehlý břeh.

"Jezero Malebo a Ile de Mbamou. Na druhé straně leží bývalý Zair. Všechny ty lodi... Není to úžasný pohled?"

Musel jsem mu dát za pravdu. Na vodě se pohupovaly stovky malých rybářských bárek, v každé svítila olejová lampička. Jako bych se díval na hvězdnou noční oblohu. Ostrov, který Kongo z obou stran zešíroka obtéká, trůní uprostřed jezera jako černý hrad. Jeho stěny teď pohládl poslední záblesk uplynulého dne. Ten obraz by nedokázal zachytit žádný objektiv na světě. Mrzelo mě, že to nevidí Sarah. Miluje takové okamžiky, říká jim magické. Byl bych se rád ještě trochu prošel kolem řeky, která líně šplouchala o zpevněný břeh, ale Elieshi nás táhla do středu města. Za několik minut jsme stanuli před restaurací s květnatým názvem Serpente d'Or.

"Tak, tady to je," řekla a otevřela dveře. "Nejlepší Vietnamec města. Severní Vietnamec, pro přesnost."

"Proč nejdeme jíst něco tradičního?" zeptal jsem se při vstupu.

Elieshi nakrabatila čelo. "Vy myslíte africkou kuchyní? Už jste ji někdy ochutnal?"

"Ne," přiznal jsem upřímně. "Na cestách s otcem jsme s sebou mívali pákistánského kuchaře. Proto jsem tak zvědavý."

Všiml jsem si, jak na sebe Maloney se Sixpencem mrkli.

Elieshi si dala ruce v bok. "Zaprvé si nemyslím, že by vám zvlášť chutnalo tučné kozí maso s maniokem a vařeným banánem," usklíbila se, "a zadruhé k tomu budete mít ještě dost příležitostí na naší tůři. Na dobrýho Asijce naproti tomu v pralese těžko narazíte. A teď už plavte." Trochu do mě drkla a zavřela za námi.

Restaurace byla zjevně oblíbená. U vkusně prostřených stolů se v tlumeném světle lamp tiše povídalo. Obsluha, pohledná Vietnamka s krátce střiženými, černočernými vlasy, nás uvedla ke stolu a zapálila svíčku. Všiml jsem si, že je prostřeno pro pět osob.

"Čekáme ještě někoho?"

"Na chvíli nás navštíví pověřenec Ministerstva vědy," vysvětlila Elieshi. "Trval na tom, že nám naše cestovní dokumenty, které budeme potřebovat mezi hranicemi států, přinese osobně."

Stewart Maloney se zamračil. "Snad z toho nebude nějaký popotahování, tak těsně před odjezdem."

Elieshi pokrčila rameny. "To člověk nikdy neví. Možná, že vás chce prostě jen poznat a popřát vám štěstí, ale možná vás bude chtít taky vykázat ze země. Nechme se překvapit." Divil jsem se, jak Elieshi o své zemi a její vládě mluví. Jako by byla ve všem nad věcí.

"No dobrá," řekl Maloney. "Řekl bych, že napřed potřebuju aperitiv. Máte whisky?" obrátil se na servírku, která celou dobu trpělivě čekala.

"Máme Talisker single malt, budete-li si přát," řekla. V její tváři jsem objevil záchvěv úsměvu.

Maloney uznale kývl. "Tak talisker? Dobrá." Zamnul si ruce. "Single malt z ostrova Skye, můžu doporučit."

Elieshi se Sixpencem se přidali, já dal přednost studenému pivu. Obsluha zmizela a brzy se zase objevila se třemi sklenkami whisky a lahví s nápisem Primus. "Co je to za značku?" zeptal jsem se překvapeně a nalil si. "Z Belgie?"

"Ale ne." Elieshi se zatvářila dotčeně. "Pravý konžský pivo, tady vařený i plněný." Zvedla svou skleničku. "Na úspěšnou expedici a návrat ve zdraví." Maloney se na ni šarmantně usmál. "Na to si připiju rád. Cheers."

Objednali jsme si na doporučení krásné Asiatky velký rýžový mix s plody moře a povídali si dál. Elieshi se dala do smíchu. "Loxodonta africana pumilio. Musím se přiznat, že se nemůžu dočkat, až konečně vyrazíme. Mám to ale kliku, že jste si vybrali mě."

Překvapeně jsem zvedl hlavu. "Co jste to říkala?"

"Mluvím o slonu trpasličím, Loxodonta pumilio, to zvíře, co chtěla zkoumat Emily Palmbridgeová. Co se s ní asi stalo?"

No jo, to je jedno. Už tak dlouho si přeju dostat aspoň jeden exemplář před kameru, ale na samostatnou výzkumnou cestu nikdy nebyly peníze. Příliš nezajímavé, řekli mi, příliš málo prozkoumané. Jako by se problém dal smést ze světa tím, že ho ignorujeme. A pak ten pitomej argument, že prý vůbec neexistuje, že je to jen vejmysl. Já jsem přesvědčená, že žije, někde tam venku. A my ho najdeme." S tím zvedla skleničku a najednou ji vyprázdnila. Pokradmu jsem se podíval na Maloneyho, ale ten mi jednoznačným pohledem dal najevo, abych teď držel ústa.

Vždyť jsem to tušil. Elieshi nemá tušení, co je vlastní cíl naší výpravy. Bože, já to nenávidím, když vždycky dojde na moje slova. Ale proč ji nezasevětili? Copak se báli, že by z toho vycouvala? To sotva. Hledat legendu jako Mokéle m'Bembé by ji navnadilo ještě mnohem víc než pátrání po slonu trpasličím. Tak co je pravým důvodem?

Zatímco jsem rozpačitě zíral do skleničky, bioložka pokračovala v nadšeném výkladu o nastávající expedici. "Víte, že jsem během dosavadních výzkumů o slonu pralesním už založila vedlejší spis o slonu trpasličím? O tom samozřejmě nikdo neví, protože by mi mohli škrtnout celý projekt, ale stejně jsem to udělala. Našla jsem dokonce stopy a vyfotila je. Nenápadně jsem ty obrázky zamíchala mezi ostatní při jedné prezentaci. Zkusmo, jen abych viděla, co se stane."

Maloney se předklonil. "A co se stalo?"

"Nic!" Elieshi plácla rukama do stolu. "Zhola nic. Pánové učenci se na ně podívali a rozhodli, že to jsou stopy juvenilních slonů pralesních. Přitom měli záběry skutečných mláďat hned vedle, a můžete mi věřit, ty vypadají docela jinak. Takový věci mě jen ujistily v tom, abych ve výzkumu pokračovala tajně. Ta složka už je takhle tlustá," ukázala prsty rozsah asi deseti centimetrů, "a teď to vypadá, že se mi bude hodit."

"To je přesně ten důvod, proč jsme se obrátili na vás," řekl Maloney "Nejste jen kapacita v oboru bioakustiky, ale taky máte přehled o našem cílovém objektu. Tahle kombinace je světově jedinečná. Nadto jste vysloveně kočka, jestli mi tu poznámku dovolíte." Koutkem oka jsem postřehl, jak se v téměř náhodném gestu dotkl její ruky. Usmála se, a já cítil, jak se ve mně něco křečovitě sevřelo. Co se tu odehrává, není v pořádku. Nestačí, že Maloney nechává Elieshi v nevědomosti o skutečných záměrech naší akce, ale ještě s ní teď bude flirtovat?

Vtom se otevřely dveře restaurace a vstoupili dva muži v oblecích na míru. Nepůsobili však dojmem obchodníků, naopak. Oba byli ramenatí a podsadití, a mně se zdálo, že se jim pod jemnou látkou rysují pásy se zbraněmi. Bodyguardi, prolétlo mi hlavou. V následujícím okamžiku se dveře znovu rozlétly a vstoupil hubený, starší muž s koží bradkou. Krátce se rozhlédl, zadal strážím pozice a vykročil k nám. Pod paží měl aktovku, kterou si k sobě těsně, ustrašeně tiskl, jako by se bál, že by některý z hostů mohl vyskočit a vytrhnout mu ji. Lehce skloněný se zastavil asi metr od našeho stolu. Rozpačitě pokašlával a zjevně čekal, až ho pozveme. Elieshi vstala a pozdravila ho. "To je skvělé, že jste si našel čas, monsieur. Pánové, dovolte, abych vás představila: státní tajemník Jean Paul Assis, ředitel Ministerstva vědy" řekla nebyvale oficiálně. Tak ona umí mluvit i jinak, když chce, pomyslel jsem si pobaveně. "To jsou Mr. Maloney, Mr. Sixpence, kteří přicestovali už včera, a Mr. Astbury, jenž se k nám připojil dnes." Státní úředník sotva znatelně kývl a odkašlal si. "Ach, Mr. Astbury. Slyšel jsem, že jste měl obtíže při vstupu."

"Já, totiž..."

"Skutečně neodpuštělné, co se stalo. Chtěl bych se vám oficiálně jménem našeho prezidenta omluvit a ujistit vás, že se to nebude opakovat."

Stewart Maloney se ujal slova a pozdravil hosta svým světáckým způsobem. "Děkujeme mnohokrát, monsieur. Nic se neděje. Mademoiselle n'Garong situaci suverénně zvládla, jak nám Mr. Astbury vyprávěl," dodal s úsměvem. "Ale nechcete se k nám posadit? Bylo by nám ctí."

"Velmi rád," přikývl Assis, a Elieshi mu přidržela židli na čele stolu. Úředník se posadil, přitom dával pozor, aby si nepomačkal fajnový oblek. "Nechci vás dlouho zdržovat, doufám, že obchodní záležitosti zvládneme, než vám přinesou jídlo."

"Co můžu objednat pro vás?" zeptala se Elieshi, když se znovu usadila na své místo. "Bylo by nám potěšením, kdybyste se k nám připojil."

"Ne, mnohokrát děkuji. Mám na dnes večer pozvání k americkému velvyslanci a jeho půvabné manželce. Navíc můj žaludek nesnese ostrost vietnamské kuchyně. Ale děkuji vám za nabídku." Rukama s perfektní manikúrou položil aktovku na stůl a odemkl ji. "Důvod mé návštěvy..." začal a mluvil tak tiše, že jsme se všichni museli přisunout blíž, "... je následující. Lady Palmbridgeová mi dnes ráno telefonovala a přislíbila mi další nezanedbatelnou sumu, když udělám, co je v mé moci, abych vám umožnil úspěšnou expedici a bezpečný návrat."

Oddechl jsem si. Zjevně nás hodlá podpořit. Musím přiznat, že se mi vyhlídka na výpravu proti tomu monstři jen v doprovodu Sixpence a Maloneyho od prvního okamžiku ani trochu nelíbila, a možnost, že dostaneme ozbrojenou ochranu, ve mně znovu probudila naději.

Assis pokračoval. "Lady Palmbridgeová mě žádala, abych dohlédl na to, že se výzkumnému objektu nic nestane. Její přání byla v tomto ohledu jasná a naprosto srozumitelná. Něco takového ovšem není možno zaručit, to víte stejně dobře jako já. Zvlášť vy, Mr. Maloney, to budete moci potvrdit. Nicméně argumenty lady Palmbridgeové byly natolik přesvědčivé, že jsem její prosbu nemohl odmítnout." Mazaně se usmál, blýskl na nás zlatým zubem. "Sever naší země je velmi nebezpečná oblast, kterou v podstatě nelze kontrolovat. Opakovaně dochází ke srážkám mezi našim obyvatelstvem a bandity ze Súdánu nebo z bývalého Zairu. S genocidou, ke které tam dochází, nechceme mít nic společného, ale oni teď začínají přenášet své konflikty do naší země..." Zavrtěl hlavou. "Hrůza je to, hrůza. Takže tím jsme se dostali k vlastnímu důvodu mé návštěvy." Vylovil z kufru hromádku dokumentů s mnoha razítky a podpisy. "Tyto papíry vám garantují volný průchod všemi našimi provinciemi. Vojenské kontroly, které pravděpodobně potkáte, mají nařizeno každého, kdo cestuje naší zemí, kontrolovat a okamžitě zatknout, pokud se nevykáže potřebnými povoleními. Tyto dokumenty jsou, abych tak řekl, vaše carte blanche. Neztraťte je."

S tím nám předal hromádku papírů, zavřel kufr a dychtivě se na nás díval.

Nevěděl jsem, jestli se mám smát nebo plakat. Vypadalo to, že žádný ozbrojený doprovod se konat nebude. Copak on skutečně věří, že nebezpečím, která na nás čekají, můžeme čelit se svazečkem nicotných lejster? Máme jimi šermovat kongosaurovi před nosem? Nebo mu je hodit rovnou do chřtánu, aby se jimi udusil? Myslí si ten člověk snad vážně, že těmi papíry uděláme dojem na hordu otrávených milicionářů? Něco takového může napadnout jedině byrokrata, který nikdy nevytáhl paty z kanceláře. Přesto jsme se způsobně usmívali a složku s dokumenty převzali. Státní tajemník si potěšeně promnul ruce, jako by byl šťastný, že má konečně nepříjemnou povinnost z krku. Nejspíš sám sobě blahopřál, jak se z té aféry chytře vyvlékl, a těšil se na svou horko těžko vydělanou prémii. Mávl na obsluhu a zašeptal jí cosi do ouška. Pak se zase obrátil k nám. "Tak, a když jsme to tak pěkně vyřídili, rád bych vás pozval na sklenku šampaňského." Pak se podíval na mě. "Dovolte mi otázku, Mr. Astbury. Jakou funkci máte v rámci skupiny vy? Jste člen týmu, o němž mám nejméně informací, a jak jistě pochopíte, jsem nesmírně zvědavý člověk."

To ti teda věřím, pomyslel jsem si, ale nedal jsem na sobě nic znát. Všechny oči se teď soustředily na mě.

"Já jsem sám překvapený, jak rychle se to seběhlo," začal jsem, v ruce jsem pevně svíral sklenici piva. "Myslím, že hlavním důvodem mé účasti je fakt, že jsem se s Emily Palmbridgeovou dobře znal. Lady Palmbridgeová ve mně vidí mnohem víc zachránce života, než vědce. Ačkoli já sám nevím, jestli jsem na tu roli dostatečně kvalifikovaný."

Státní úředník nasadil účastný výraz. "Chápu. Emily Palmbridgeová je úžasná žena. Osobně jsem ji poznal. Vyzařovala ctižádost a entusiasmus. Pravá vědkyně. Ne jako většina ostatních, co se zavírají do studoven." Cítil jsem na sobě Maloneyho ironický pohled. "Je ostuda, že naši muži nebyli s to vypátrat příčinu té tragédie nebo zjistit něco o tom, kde je," pokračoval politik. "Abych byl upřímný, po nálezů té videokamery jsme o těch mužích už nikdy neslyšeli."

Pravděpodobně padli za obětí útoku nějaké žoldácké tlupy." Utrápeně se usmál. "Jistě chápete, že nemůžeme postrádat další vojáky. Všechny je v současnosti potřebujeme k zabezpečení hranic, a zkrátka nemáme finanční zdroje k provedení velkolepé organizované pátrací akce."

"K tomu máte nás," řekl Maloney. "Nechci se vás nějak dotknout, ale jsem přesvědčený, že jsme pro tento úkol lépe vybavení než vaši lidé. Pracujeme v skrytu a diskrétně, jestli víte, co tím myslím." Při té poznámce vrhl po Assisovi pohled, který mě znátl. Jako by ti dva měli nějaké tajemství. Neodvážil jsem se zeptat, co se odehrálo kolem nálezu kamery, ale cítil jsem, že se tu zřejmě něco zamlčuje. Také jsem si vzpomněl na Sarah a její varování.

V té chvíli přinesli šampaňské, a my jsme si připili na úspěšnou cestu. Jean Paul Assis vyprázdnil svou sklenku nediplomaticky rychle a osušil si ústa látkovým ubrouskem. Pak pokynul jednomu ze svých bodyguardů a chopil se svého kufříku. "Tak tedy, je čas. Doufám, že to nebudete považovat ode mě za nezdvořilé, ale musím vás teď opustit. Tak rád bych si s vámi ještě popovídal, ale znáte to: termíny. Jen jedno by mě ještě zajímalo...", projel si rukou krátké, bílé vlasy. "Jak je možné, že mají Američané najednou takový zájem o trpasličí slony?"

Ta otázka mi vyrazila dech.

Takže on o ničem neví. Tajemství, které je mezi ním a Maloneyem, zjevně nemá nic společného s naším úkolem. Ještě lépe: vypadá to, že státní tajemník a s ním celá vláda Konžské republiky nemá nejmenší tušení, co je pravý cíl naší výpravy. Lež o trpasličím slonu existuje podle všeho od chvíle, kdy poprvé do téhle země vkročila Emily.

Maloneyho Assisova otázka nepřekvapila, naopak. Měl jsem dojem, že na ni dokonce čekal. "Vysvětlení je prosté," zazubil se. "Kouzelné heslo zní genetický výzkum. Jak víte, lady Palmbridgeová je předsedkyně dozorčí rady jednoho z vedoucích podniků této branže."

"Ano, to je mi známo."

"Naklonovat živočicha, kterého mnozí považují za vyhynulého, a který je navíc tak roztomilý jako trpasličí slon, by pro genetický výzkum představovalo netušený přívál sympatií. A spousty peněz, kdyby se podařilo ta zvířata chovat a prodávat zoologickým zahradám. Hospodářský profit z licenčních poplatků by na roky dopředu sanoval vaši státní kasu."

"Takže vy vůbec nechcete ze země vyvézt živý exemplář?"

"To jsme nikdy neplánovali. Všechno, co chceme, je pár vzorků tkáně, z nichž pak budeme moct vypílat klony."

Assis si rozpačitě odkašlal. "Pěkný sen. Zvlášť pro místní ochranné organizace, jimž je, to vám prozradím, vaše expedice od počátku trnem v oku. Ten sen však má jeden háček. Slon trpasličí neexistuje. To celé je jen legenda, stejně jako ty historky o nestvůře jménem Mokéle m'Bembé." Suše se zasmál. "Pouhopouhý výplod bujné fantazie."

Vstali jsme, abychom mu na rozloučenou potřásl rukou. "Uvidíme, monsieur Assis," poznamenal ještě Maloney "Uvidíme."

16

Středa, 10. února

Bušení na dveře.

"Jste hotový?" slyšel jsem zvenčí volat Sixpence.

"Hned budu," houkl jsem zpátky a setřel si zbytek holicí pěny z obličeje. "Už jen chvilku."

Den začíná náležitým vzrůsem a netrpělivostí. Dnes konečně vyrazíme. Ta myšlenka mě naplnila nadšením.

Pochybnosti a strachy, které mne ještě včera hrozily udusit, se tiše odplížily do nejzazšího rohu mého vědomí. Těšil jsem se na nastávající zážitky. Konečně se mě zmocnila cestovní horečka, a to se vším všudy.

Rychle jsem si vyčistil zuby a zazubil se na svůj obraz v zrcadle. Pak jsem všechno hodil do neceséru, ten zabalil do batohu, očima ještě jednou přelétl pokoj a vyběhl z bungalovu. Sixpence mě čekal u schodů. "Tak jste se nám na ten velký den pěkně vyfíknul," zasmál se a plácl mě po rameni. Přitom jsem si všiml, že má dnes sandály.

"Copak," zeptal jsem se v legraci, "dneska výjimečně ne bos?"

"Na cestách nikdy. Ale jakmile někam dorazím a ucítím pevnou zemi pod nohama...", udělal pohyb, jako by své boty odhazoval velkým obloukem.

"Copak nemáte strach před hady a jinými potvarami?"

Mávl rukou. "To je v pohodě. V Austrálii jich je spousta, a já se od malička učil s tím počítat. Nechám je na pokoji a oni mě taky, je to prosté. A kdyby se přece jen něco stalo...", rukou naznačil píchnutí injekce. Sixpence mluvil hlavně gesty. Jeho ruce byly v neustálém pohybu, komentovaly nebo podtrhovaly to, co říkal, anebo vyprávěly vlastní příběh. Když jsme přešli parkoviště, překvapeně jsem se začal rozhlížet. "Kde jsou ostatní? A kde máme auto?"

"Už jsou dole u řeky. Stewart chtěl Elieshi pomoci s nakládáním posledních přístrojů. Tedy co ta ženská všechno natahala," zavrtěl hlavou. "Geigerův počítač a hromadu dalších přístrojů, které vypadaly na složitou obsluhu. Vy snad máte tušení, co to má znamenat? Hm. Ale což. Na nás každopádně čeká taxík venku před bránou." Šelmovsky na mě mrknul. "Co jí říkáte?"

"Elieshi? No, totiž..."

"Vy ji nemůžete vystát, což?"

"Je to tak vidět?" Rozhodil jsem rukama na obranu. "Okay, okay, přiznávám, nemáme se zrovna moc rádi, nicméně to je oboustranné. Ta dáma je na mě zkrátka trochu moc výbojná."

"Poněkud buršikózní, abych tak řekl," poznamenal Sixpence cestou k taxi. "Navíc mám ten dojem, že se zajímá o Stewarta." Taxikář vystoupil, když nás uviděl, vzal mi tašku a otevřel nám dveře. "Přístav, dok 18." Sixpence mu vtiskl do ruky bankovku.

"Mně se spíš zdálo, že se on zajímá o ni," řekl jsem a nacpal jsem se na zadní sedadlo maličkého nissanu micra.

Sixpence rozhodně zavrtěl hlavou. "To se pletete."

"Jak si můžete být tak jistý?"

"Protože ho znám. Mademoiselle n'Garong si na něm vyláme zuby."

"Jak to? Chci říct - i když Elieshi zrovna nemusím, je to atraktivní žena. A když si ženská vezme do hlavy, že mužského dostane, většinou se jí to podaří."

"Může být, ale Stewart je jiný."

"Přece není homosexuál...?"

Sixpence se na mě podíval, jako by nerozuměl, o čem mluvím, pak zavrtěl hlavou. "Ne. Něco se stalo. Je to už dlouho. Zlá věc. Tehdy přísahal, že si už nikdy nic nezačne s žádnou ženou. A přísahy jsou mu svaté."

Nevím, jak mě to napadlo, ale zeptal jsem se: "Má to něco společného s těmi jizvami na jeho pažích? Vypadají jako rituální zářezy."

Sixpence se vyhnul mému pohledu.

"Nechcete mi to vyprávět?"

"To mi nepřísluší," zavrtěl znovu hlavou. "Ale možná, že vám to Stewart poví jednoho dne sám. Řekl bych, že si vás oblíbil."

Udiveně jsem se na něj podíval. "Jak jste na to přišel? Mně se spíš zdálo, že mě nesnáší."

"Já ho znám líp," odporoval Sixpence. "Na první pohled působí odmítavě. Stewart neumí své city ukazovat, ale je to tak, jak říkám. Respektuje vás, protože jste opustil ochranu domova a postavil se k tomu dobrodružství čelem. Stejně dobře jste to mohl odmítnout. Ale vy jste se odvážil, a to vás v jeho očích dost ctí."

Asi po deseti minutách jsme dorazili do zadních doků. Byl jsem tak zamyšlený, že jsem si teprve teď všiml, že v této části přístavu nebyly skoro žádné lodě. Jen tu a tam přistál rybář, aby vyložil úlovek noční výpravy. Jinak bylo molo jako po vymření.

"Kde je naše loď? Doufám, že se nehodláte po Kongu plavit v nějaké takové skořápce?"

Můj průvodce překvapeně zvedl obočí. "Loď? Co to povídáte? Copak oni vám nic neřekli?"

"Co mi kdo měl říct?"

Sixpence se snažil skrýt pobavení, odpověď mi však zůstal dlužný. Já se udiveně rozhlížel. Pochopitelně jsem předpokládal, že pojedeme proti proudu Konga lodí. Náš taxík za dalšími sklady zabočil a já pochopil, co Sixpence tak pobavilo. Důvod jeho dobré nálady se pohupoval na dvou plovácích na vodě, měl oranžový trup s bílými pruhy, křídla a vrtuli.

Letadlo.

Zrovna velké se mi nezdálo. Dlouhé bylo tak deset metrů, rozpětí křídel nepřesáhlo patnáct metrů. Navíc působilo poněkud zchátrale.

"Mě snad raní mrtvice," vyhrkl jsem. "Kde jste proboha přišli k takovému vraku?"

"Tenhle vrak je De Havilland DHC-2 Beaver, jedno z nejvýkonnějších dopravních letadel, jaká se kdy stavěla. Používá se nepřetržitě už padesát let. A dá se pronajmout."

"Draho?"

"Astronomicky, ale jak Mrs. Palmbridgeová tak výstižně pravila toho večera, kdy jsme se u ní sešli, peníze při tomto podniku nehrají roli. Tuhle mašinu používají většinou jen k transportu bohatých obchodníků sem a tam. Pochází z Kanady, je to pravý oldtimer, ale spolehlivost je nepřekonatelná. Navíc má oproti luxusnějším strojům jednu rozhodující výhodu...," mrkl na mě. "Dá se s ní přistát na malých vodních plochách. Jestli víte, co myslím."

Auto zastavilo, Sixpence podal řidiči další bankovku. Ten nám pak zvesela pomohl se zavazadly, otočil se a s oblakem prachu za sebou odjel. Kromě nás dvou a Maloneyho s Elieshi, kteří nakládali letadlo, tu nebyla ani noha. "Žádný pilot?"

"Nepotřebujeme," na to Sixpence.

Maloney k nám přešel po dřevěném můstku, otřel si ruce od oleje do hadru a dloubl mě do zad. "Tak tady jste, konečně. Už jsem začínal být netrpělivý. Chtěl jsem vám poděkovat, že jste to s námi včera večer tak skvěle sehrál."

Krátko se rozhlédl, aby zjistil, kde se právě zdržuje Elieshi. "Rozumíte mi, počítám."

Moje nálada byla rázem ta tam. "To je téma, o kterém si ještě musíme promluvit."

Přeměřil si mě, pak přikývl. "Dobrá. Rozhodně. Ale než se k tomu dostaneme, musíme vyřídít ještě spoustu věcí. Já jsem zrovna kontroloval olej," řekl. "Vypadá to dobře."

"Pilot, technik - vy jste oba vážně všeumělové," řekl jsem.

Maloney se usmál. "Všechno určitě neumíme, ale co se dopravních prostředků týče, asi by se nenašel žádný, který bychom neuměli řídit nebo opravit. Jinak bychom v divočině, stovky kilometrů od civilizace, asi nepřežili. Co byste jinak dělal, kdybyste v buši páchl? Žlutých andělů se tam nedovoláte..."

Oba Australané se dali do smíchu.

"Ale letadlo? Musím přiznat, že jste mě ohromili."

"No tak se nechte ohromit ještě víc a pojdte na palubu. Za pár minut startujeme." Přátelsky mě poplácal po rameni. Pak si vzal Sixpence stranou a já zaslechl, že vedou odborné hovory o optimálním rozdělení nákladu a dalších detailech. S batohem v ruce jsem přešel po houpavé lávce až pod křídlo, stoupl na plovák a po dvou kovových schůdkách vylezl do letadla. Elieshi v předklonu cosi kutila vzadu, ale hned si mě všimla a pomohla mi dovnitř.

"Dobrýtro, profesore," řekla vesele. "Není to fantazie? Co říkáte?"

"No, já nevím..." Skepticky jsem se rozhlédl. Letadlo vypadalo malé už zvenčí. Uvnitř však bylo doslova miniaturní. Každý čtvereční centimetr byl zaplněný bednami, taškami a pytli, takže jsem měl potíže otočit se kolem vlastní osy.

Navíc mi to shrbené držení těla už teď působilo bolení zad.

"No tak nebuďte takovej mrzout," zasmála se bioložka. "Jasně že je tu těsno. Proto jsme si taky pořádně rozmysleli, co s sebou vezmeme. Užitečnej náklad je omezenej, ale zato je to letadlo. To znamená, že budeme za tři hodinky u cíle. Dovedete si představit, co to je, plout lodí proti proudu?" Energicky zavrtěla hlavou. "Musela jsem tu proceduru podstoupit desetkrát, a řeknu vám: nikdy víc! Je to peklo. Jo, mimochodem, toho Geigera mám. Malá, nenápadná věčička, sotva větší než hodinky. Mám ho vzadu v bagáži."

"Skvělé," odpověděl jsem nepřítomně. V myšlenkách jsem byl ještě pořád u našeho vzdušného korábu. "Ale lodě taky mají své přednosti," zamumlal jsem. "Aspoň se s nimi nedá spadnout z nebe."

Elieshi protočila panenky "Já se z vás picnu. Vám se člověk nezavděčí. Hrůza. To je v Anglii normální?"

V tom okamžiku strčil do dvířek hlavu Sixpence. "Malá manželská krize?"

"To rozhodně ne," opáčila Elieshi a vyslala ke mně jedovatý pohled. "My se právě bavíme o přednostech lítání."

"No, když je to tak, pak můžeme vyrazit. Je mi líto, ale přední dveře jsou tak zkorodované, že nejdou otevřít. Jestli dovolíte..." Protlačil se přeze mě na sedadlo pilota. Hned za ním Maloney, jehož obrovské tělo sotva prošlo dvířky "Chcete sedět vpředu, Mr. Astbury? Budete mít lepší výhled."

Nejistě jsem se podíval na Sixpence, který mi povzbudivě pokynul, ať jdu k němu. "Jasně, prima nápad, Stewarte, aspoň se náš mladý kolega rovnou naučí, jak se létat." Zašklebil se. "Mohlo by se mi koneckonců něco stát, takže by se spolehlivý kopilot mohl hodit. Jen pojďte, Mr. Astbury sedněte si vedle mě."

Zatímco mě v uších pořád ještě strašila ta prve zmíněná koroz, seděl jsem na místě kopilota, před nosem banánovitě zakřivený volant, propojený s protějškem u pilota spojkou ve tvaru Y. "Už jste někdy létal?"

Vehementně jsem zavrtěl hlavou.

"Zatočte tady s tím," vyzval mě Sixpence, "a pak k sobě přitáhněte knipl." Když jsem poslechl, všiml jsem si, že se volant na pilotově straně pohybuje jako zárazekem také. "Synchronní spojení," usmál se. "Kdybych usnul, můžete převzít. A teď se podívejte ven." Otočil volantem, a já viděl, jak se na křídlech pohybují klapky dolů a nahoru.

"Křídélka," vysvětlil. "Pro změnu směru. Přitažením nebo odtážením kniplu ovládáte výškovku na zádi, a ty dva pedály tady dole ovládají směrovku, taktéž na zádi. Takže když chcete zatočit, použijete nejprve křídélka, pak sešlápnete pedál v žádaném směru a knipl si potáhnete lehce k sobě, aby vám mašina neklesla. Jasně? Tak jdeme na to. Stewarte, odvážeš nás?"

Maloney balancoval přes plovák a uvolnil lana, kterými bylo letadlo připevněné k molu. Pak se vyšplhal zpátky dovnitř, zaklapl dveře a připoutal se. "Krucí, tady je to ale těsný," slyšel jsem ho se vztekat. "Mr. Astbury mám to u vás."

"Nemůžete si sedadlo posunout kus dozadu?"

"A kampak? Vzadu je všechno plné. Pět set kilo vybavení! Tím jsme přes přípustnou celkovou váhu. Neřekl bych, že se s tím sedadlem dá hnout ani o půl centimetru. Ale to je jedno, však ono to půjde. Vždyť to jsou jen tři hodiny. Tak přáteli, startujeme." Rty se dotkl svého kmenového odznaku a zastrčil jej pod košili.

Pozoroval jsem, jak Sixpence mačkal a přepínal knoflíky a zatáhl za páku s nápisem Flaps. Pak zmáčkl červený knoflík a nato s krknutím naskočil motor. Zahalili jsme se do oblaku výfukových plynů.

"Dělá to trochu randál," křičel jsem.

"Za chvíli to bude ještě horší," houkl Sixpence a pohnul dopředu pákou, kterou já prve považoval za ruční brzdu. V následujícím okamžiku se zvýšily otáčky motoru a vrtule se rozmazala v průsvitný kotouč. Letadlo sebou začalo třást a dalo se do pohybu. Klouzali jsme ven z přístavu na řeku, která neměla v těch místech téměř žádný proud, a neustále jsme zrychlovali.

Vibrace se změnilly v nárazy a posléze v silné rány, jak se letadlo s rostoucí rychlostí hnalo po vodě. S vlečkou pěny za sebou jsme mířili přímo na ostrov Mbamou.

Brzy jsem si uvědomil, že ještě pořád nejsme ve vzduchu.

"Máme problémy?" zeptal jsem se.

"Ta kraksna je těžká jako velryba," zafuněl Sixpence, "nemůžu ji zvednout. Do prdele, naložili jsme toho moc. Já ti to říkal, Stewarte."

"Tys říkal, že to tohle letadlo zvládne, tos říkal. Tak mu teď koukej zvednout zadnici, tamhle jsou rybáři."

"Sakra! Podržte to na chvíli, já musím změnit složení paliva," řekl Sixpence a zanořil se dolů, kde se nataženou rukou snažil dosáhnout na nějaký ovladač. Když se mu to konečně podařilo, letadlo poskočilo a lehce se zvedlo z vody.

Sixpence se rychle zase posadil. Rybářské bárky už byly dost blízko. Strhl knipl k sobě, a my se odlepili od hladiny. Být to o vteřinu později, došlo by k neštěstí.

Pomalu jsme stoupali k rannímu nebi, poskvrněnému růžovými obláčky.

"To byla klika," oddychl si pilot, a já v jeho očích viděl opravdovou úlevu. "Povedlo se. Otázka je jen, jestli se nám takový manévř podaří i na jezeru Tělé."

Teď, když už jsme byli opravdu ve vzduchu, běžel motor překvapivě tiše. Trochu jsem se uvolnil a díval se dolů.

Nějakých tři sta metrů pod námi se do přístavu blížil parník. Za ním několik člunů přeplněných lidmi. Elieshi ukázala dolů a křikla: "To je náš trajekt. Zrovna se vrací z Impfonda. Co říkáte, ještě pořád byste radši po vodě?"

S pohledem na všechny ty lidi jsem zavrtěl hlavou. "Ne, měla jste pravdu. Letět má své přednosti."

Přátelsky do mě šťouchla. "Hodnej kluk."

Pod námi teď pomalu mizely poslední výběžky města, ztrácely se mezi poli a plantážemi. Dali jsme se na sever a letěli dál přes rozsáhlou kopcovitou oblast. Z kopců byly hory, a počet lidských usedlostí klesal.

"Jak se tahle oblast jmenuje?" zeptal se Maloney, obličej přilepený k okénku.

"To je Region de Plateau," odpověděla Elieshi. "Nacházíme se teď někde nad rezervací Léfini. Opuštěná oblast, až na

N2, která probíhá tamhle." Ukázala z okna. "Když se podíváte pozorně, uvidíte ji. Je to dopravní osa Konga. Vede z Brazzavillu na jihu do Ouessa na severu země. Bohužel se ani neotře o místa, kam chceme my, jinak jsme mohli jet autem," dodala a zašklebila se na mě.

"Mír," smál jsem se a zvedl ruce vzhůru. "Vzdávám se. Vždyť já už jsem si na to naše letadélko zvykl, ani bych neměnil. Kdy jste se vlastně naučil létat, Sixpence?"

"Ach bože, kdybych si na to tak ještě dokázal vzpomenout," odpověděl aborigin. "Létání je jako jízda na kole. Když se to jednou naučíte, nemůžete si už vzpomenout na dobu předtím. Učil jsem se na starém piperu, ale v podstatě jsou všechna letadla stejná. Když znáte jedno, znáte je všechny. Zásady aerodynamiky jsou vždycky stejné, a k instrumentům bývá návod. Nechcete to taky zkusit?"

Najednou jsem měl v krku knedlík. "Musí to být?"

"No tak, vždyť je to snadné. A kdyby se vážně něco stalo, aspoň neohrozíme žádné nevinné lidské životy. Slyšel jste, je to opuštěná oblast."

"To jste mě uklidnil. Dobrá. A co mám dělat?"

"Základy už znáte. Teď už potřebujete jen získat cit pro letadlo. Zkuste to." Nato pustil řízení.

Stroj okamžitě reagoval, naklonil se čumákem dolů a dal se do střemhlavého klesání. Popadl jsem knipl a přitáhl ho k sobě. Letadlo se vyrovnalo. Jenže jsem to nějak přehnal, protože jsme vzápětí vystřelili strmě nahoru. Chvilku to šlo, ale pak to motor nevydržel a stroj se zase obrátil dolů. "Přetáhl jste," křikl Sixpence a škodolibě se zubil. "Zkuste to plynulejšími pohyby."

Ruce se mi potily a klouzaly po volantu, jak jsem se snažil ten téměř volný pád vyrovnat.

"Musí to být, Sixi?" zaslechl jsem zezadu Maloneyho. "Máš určitě důležitější věci na práci než dávat Astburymu letecké hodiny."

"Už jen trochu trpělivosti," opáčil Sixpence. "Nepotrvá dlouho a přijde na to."

A skutečně, po třech nekonečných minutách jsem dostal stroj pod kontrolu. Přestal se vzpínat a ržát, a začal mě poslouchat.

Vydechl jsem si. Ruce se mi třáslly, a cítil jsem, jak mi pot stéká po spáncích. Držel jsem knipl pevně v ruce, připravený na to, že si letadlo zase postaví hlavu, ale když se nic nestalo, začal jsem se uvolňovat a létání si užívat. Dokonce jsem se nechal od Sixpence povzbudit k několika obloukům, a když se mi to podařilo, cítil jsem se jako král. Byl to povznášející pocit, vznášet se nad mraky a nemít pod zadkem nic než trochu plechu a umělé hmoty.

"Klobouk dolů, Mr. Astbury," řekl Sixpence. "Za odměnu to teď smíte převzít docela, a já si dám pohov a snídani. Má ještě někdo hlad?"

"Okamžik, to přece nejde. Vždyť já ani nevím, kam letíme."

Sixpence poklepal prstem na přístrojovou desku. "Vidíte ten výškoměr? Jsme na čtyřech tisících metrech. Tak je to v pořádku. Zkuste ji držet." Pak klepl na další ukazatel. "Tohle je umělý horizont, ten držte pěkně na prostředku, a na kompasu sledujte severoseverovýchod, jasné? Ničím jiným si v tuhle chvíli nemusíte lámat hlavu."

"Rozkaz," zasalutoval jsem řízně. Jen ať si ostatní klidně myslí na tak profánní věci jako jídlo, já teď mám zodpovědnost. Já jsem kapitán, a moje poslání zní dopravit svěřené osoby bezpečně do cíle. Yes, sir.

Knipl mi vibroval mezi prsty a já letěl do stále světlejšího rána. O chvíli později zůstaly za námi i poslední zbytky lidské civilizace. Kolem nás najednou byly už jen stromy, a kdesi daleko před námi stříbřitá stuha. Divoká, nezkratná řeka Kongo, Hrob bílého muže.

17

Egomo se probral. Obličejem ležel v mokrém jílu, polootevřená ústa cítila vlhkou zemi. Sotva dokázal otevřít oči. Hlavu, ruce, celé tělo měl pokryté jílem, až vypadal jako podivně tvarovaný kus kůry. Těžce a bolestivě se zvedl. Chut' hlíny se mísila s krví. Otřel si rty.

Události posledních hodin ho převálcovaly. Ten strašlivý masakr, pak se objevila ta nestvůra. Panický útěk pralesem. Úplně ztratil hlavu, prostě utíkal, utíkal, utíkal. Pořád dál, až se vysílením a zoufalstvím zhroutil a omdlel. Musel se vydat zpátky k jezeru, najednou totiž byl téměř na tom samém místě, odkud vyšel.

Podíval se na sebe. Tělo měl na jedné straně poseté ranami. Některé z nich byly tak hluboké, že přes jíl bylo vidět odkryté maso. Jako by to nestačilo, bolelo ho rameno, jako by mu tam vrazil žhavý nůž. Rozechvělými prsty to místo nahmatl a trhl sebou. V jeho těle to zapraskalo. V zoufalé snaze zůstat při vědomí se převálil na zdravý bok a rozhlížel se po svých věcech. Nenašel nic. Ani vak s proviantem, ani svou zbraň. Pak si však vzpomněl, že je nechal v savaně. Mechanicky jako ty bezduché mašiny, které se prožirají pralesem, s nasazením všech sil vstal. Tábor bílé ženy, který objevil dnes ráno, ležel jen několik metrů stranou, strom, kde přenocoval, byl také nedaleko. Ponalu se brodil pobřežní trávou pár metrů do chladivé, blahodárné vody a dával pozor, aby do ničeho nevrazil. Dřepl si a začal se mýt. Se zaťatými zuby si seškrábal zaschlý jíl z bolavé kůže. Teprve teď si uvědomoval míru svých zranění. Řezné a tržné rány měl hluboké, ani s pomocí těch správných bylin by je za týden nevyléčil. Ještě horší byla zlomenina klíční kosti. Levá paže se mu komíhala podél těla jako zbytečný přívěsek. Každý pokus ji zvednout skončil žhavou bolestí. Ztráta kuše tím pádem nebyla zas tak zlá, protože by ji stejně už nemohl napnout. Vzdychl si a zdravou rukou si stříkl vodu do obličeje. Trochu to pomohlo.

Se střízlivou chladnokrevností zkušeného lovce si propočítal své šance na zdravý návrat. Uvažoval, kolik času potřebuje, než dojde zpátky do vesnice, a vztáhl to na svůj tělesný stav. Když si uvědomil, že tam v savaně ztratil proviant i zbraň, bylo to jasné. Nezvládne to.

Musel si sednout. Už nebyly žádné nezodpovězené otázky, nebylo třeba se o ničem rozhodovat. Umře, jak prosté.

To poznání vyústilo ve vnitřní klid, otupilo bolest v rameni a blahodárně se mu rozšířilo po celém těle. Byla to netečnost kořisti tvář v tvář lovců. Strach a starosti jako by ustoupily. Přesně jako ten pocit, o němž mu vyprávěli staří. Smrt není nic než jiný stav vědomí, pokračování života na jiné rovině. Nic, čeho by se člověk měl bát. Naopak. Něco, na co se vyplatí čekat. A on počká. Zůstane tu sedět a bude čekat. Egomo nastavil obličej slunci a koupal se v jeho teplých paprscích. Zvedl se lehký vánek a přinesl mu vůni vody. Ano, tak si to představoval.

V té chvíli zaslechl zvuk, který se mu ani trochu nehodil do představy onoho světa. Znělo to jako vrčení velikého, rozlíceného sršně. Egomo otevřel oči, ale ten zvuk neustal, dokonce se přiblížil. Teď už slyšel, že to je motor. Ale ne z žádného z těch obrovských lesních strojů, na to byl moc malý.

Co to ve jménu bohů je? Egomo si vzdychl. Skutečnost ho má zpátky, smrt musí počkat.

Natáhl krk směrem k jihu, odkud to vrčení přicházelo. Připomnělo mu to zvuk, který slyšel před mnoha, mnoha lety. Byl tehdy ještě dítě, a otec ho vzal s sebou na lov. Nikdy nezapomene údiv a hrůzu v jeho očích poté, co jim ta věc přelétla přes hlavy. Jakási stříbrná střela, která se objevila zničehonic a pak zase zmizela. Od té doby už žádného kovového ptáka neviděl, dokonce už začal věřit, že se mu to jen zdálo. Ovšem to vrčení, které teď bylo velmi hlasité, ho přesvědčilo o opaku. Zbylo mu jen tak tak dost času na to, aby se schoval pod keřem, a už nad ním přeletěl takový černý stín. Pak to uviděl. Opravdu to bylo letadlo. Vypadalo divně, se dvěma tlustými přívěsky visícími pod trupem. I ta barva, oranžová s bílými pruhy, mu připadala podivně křiklavá. Stroj obkroužil jezero velkorysým obloukem a Egomo se zamyslel, jak svět asi vypadá shora. Vtom se čumák té létavé potvory naklonil dolů. Egomovi došlo, co bude následovat. Ta věc chce přistát.

Ale kde? Všude kolem jsou samé stromy a keře, kam až oko dohlédne. Jistě by ten křehký povoz rozbily, ještě než by dosedl na zem. Došlo by ke strašlivé nehodě.

Egomo se křečovitě držel jakési větve a vysílal k bohům rychlé modlitby. Jeho penzum katastrof bylo pro dnešek plné. Letadlo mezitím kleslo dolů natolik, že ho napadla bláznivá myšlenka. Třeba nedojde k žádnému neštěstí. Možná, že ty dva přívěsky jsou něco jako lodi, a ta věc přistane na vodě. Egomo sledoval to divadlo vykulenýma očima.

Intuice ho neklamala. Stroj se snášel z nebe, stále níž, dosedl na vodu a ujížděl po ní, zahalený do střikající pěny. Zpomalil a jako kánoe plul ke břehu napravo od něj, jen pár set metrů dál. Kroužící listy na špičce se zpomalovaly, až vrčení s posledním zachrchláním ustalo. Rozhostilo se ticho. Pak se otevřela dvířka a vylezl z nich velký bílý muž v klobouku se širokou krempou. Rozhlédl se, přebalancoval po plováku, odrazil se a skočil na pevnou zem, kde letací stroj přivázal provazem. Egomo si teprve teď uvědomil, že tohle umělého ptáka, stejně jako jiné přístroje, obsluhují lidé. Ostrý zrak mu dovolil rozlišit uvnitř letadla další dva nebo tři. To už uviděl i jednu ženu, která právě lezla z letadla. I na dálku viděl její copánky a prsa, rýsující se jí pod řhavě barevnou košili. Černoška, i když ne z jeho kmene. Ostatní se zatím neukázali. Co tu ti cizí lidé chtějí, a hlavně - proč přistáli zrovna na tomhle jezeře? Copak nevědí o nebezpečí, které v té vodě číhá? Nejspíš ne, jak by konečně mohli? On sám historiky o nestvůře jménem Mokéle m'Bembé dlouho považoval za pohádky.

Egomo si držel bolavé rameno a vstal. Smrt musí počkat. Musí teď pozorovat tyhle lidi a zjistit, co tu chtějí. Podle toho, jak se budou chovat, je možná do tajemství jezera zasněti a varuje je.

Pokud mu k tomu ovšem zbude dost času.

18

"Pomozte mi s tou bednou," křičel na mě Maloney z letadla. "Já tu zpropadenou věc sám neunesu."

"Počkejte, hned jsem u vás," houkl jsem a pokusil jsem se postavit konvici s vodou na stojan úzkého campingového vaříče. Vachrlatá konstrukce konečně jakž takž držela, tak jsem vyrazil k Maloneymu. Skočil jsem z břehu na plovák s takovou lehkostí, jako bych to už dělal tisíckrát. To letadlo mi mezitím opravdu přirostlo k srdci. Ta rezavá stará mašina se všemi svými mouchami a nedostatky vyzařovala cosi lidského. Absurdní, že takové pocity vůbec lze promítnout na neživý objekt.

"Tady, podržte tohle," komandoval zpocený Maloney. S funěním se snažil postavit vedle mě na plovák.

"Můj ty Tondo, to je ale tíha," poznamenal jsem. "Co v tom vůbec je? Olovo?"

"Vybavení."

"Nepovídejte."

Maloney sklouzl po uzounkém železném schůdku a dopadl nohou tvrdě na plovák. Vyrázil kletbu, protože se letadlo začalo houpat a bedna nám málem vyklouzla. Jen stěží se nám podařilo držet rovnováhu a těžkou bednu bez poškození dopravit na břeh. S těžkým dechem jsem se vrátil k vodě na kávu, která mezitím vesele bublala. Sixpence s Elieshi stavěli za stromy stany, což je zjevně nesmírně bavilo, protože se neustále hihňali. Utěrkou jsem vzal konvici z plamene a zalil kávu. Osvěžujicně zavoněla. Nabídl jsem Maloneymu šálek. "Ještě pořád nevím, kvůli čemu jsme tam právě riskovali život."

Australský hromotluk si lokl kávy, postavil šálek stranou a s klapnutím otevřel zámky truhly. Když zvedl víko, ztuhl jsem.

"Spokojený?" zubil se na mě a neskrývaně se bavil mým překvapením. Já mezitím pochopil, že ta bedna obsahuje snad všechno, co kdy bylo vymyšleno k zabíjení lidí. Pušky, nože, kuše vyztužená skelným vláknem včetně šípů, zaměřovače a množství munice. Několik řad umělohmotných válečků a role kabelu a něco jako senzor. Na můj tázavý pohled odpověděl Maloney: "C4."

"Cože?"

"Plastická trhavina: malá rezerva, kdyby selhalo všechno ostatní." Pohodlně se opřel a zvedl hrníček. "Vaše kafe

mimochodem chutná skvěle."

"Není to trochu přehnané?"

"Já jsem rád připravený na všechno. Kromě toho je na každé zvíře potřeba jiná zbraň, tak jako vy na každý úkon potřebujete jiná udělátka." Sáh po jedné dvouhlavňové brokovnici a prsty přejel po pažbě. "Říkám tomu erotika zabíjení. Chápete?"

"Upřímně řečeno - ne," odpověděl jsem. "Ale abychom si rozuměli, náš úkol není to zvíře zabít. Máme mu vzít genetický vzorek a pak zase zmizet."

"To ano, ale zapomínáte na hlavní věc."

"Jako na co?"

"Mluvím o vašem úkolu. O záchranné misi a o vaší křesťanské povinnosti zůstat naživu." S podivným úsměvem si sedl vedle mě a upíjel kávu. "Co se stalo Emily Palmbridgeové a její expedici, se docela dobře může stát i nám," pokračoval.

"Ta žena rozhodně neměla v úmyslu se v tomto idylickém koutě světa usadit nastálo. Přihodilo se něco, na co nebyla připravená, a já nehodlám její osud sdílet." S těmi slovy pušku nabil, vrátil ji na místo a zaklapl viko.

"Vždyť my ani nevíme, jestli jsou po smrti," zabručel jsem. "Do prdele..." Při pokusu zaklapnout kapesní nožík jsem omylem přitlačil na ostří. V ráně se objevila velká kapka krve. Strčil jsem si palec do pusy, ale řez byl dost hluboký a krvácení se tak nedalo zastavit. Zaplavila mě vlna paniky. "Krucifix!"

"Co se děje?" Maloneyho zjevně překvapila moje prudká reakce.

"Máte tu nějakou dezinfekci? Vždyť to tady je samá nákaza."

"Jen klid." Otevřel jednu z kapes na svém opasku a vytáhl z ní malý balíček. "Nechte to ještě chvíli krváčet, to by mělo k vyčištění rány stačit, a pak na to nalepíte tohle." Dal mi náplast. "Určitě je tu víc choroboplodných zárodků než u nás, ale zas až tak zlé to není."

"Vy jste asi ještě neviděl, co z člověka udělá virus jako ebola," opáčil jsem a spěšně jsem si zalepoval ránu. "Copak jste neviděl, jak se rozpadají a krvácejí sliznice v ústech, nose a očích, jak se svaly a orgány mění v bláto a jak oběť za nevýslovných bolestí umírá?"

"A vy jste to viděl?" zeptal se mě s lehce pobaveným výrazem.

"Zatím jen ve filmu, při patologickém semináři. Ale to mi stačilo."

Maloney se podrbl na bradě. "Nechtěl bych se vás dotknout, ale vy jste opravdu čistokrevný vědec."

"Jak to myslíte?"

Pozoroval mě svýma zelenýma očima. "Moc si všim lámete hlavu. Život je snadný. Když ho pozorujete z ochranných zdí pokusné laboratoře, tak se snadný nezdá. To byste musel vylézt a popadnout ho za pačesy. Například vaše zranění..." řekl a přátelsky se na mě přitom usmál, "...to vás nezabije. Já už jsem ošetřoval rány, že byste omdlel, jen kdybyste si k nim čichnul. A přesto se ti lidé dodnes těší nejlepšímu zdraví. Člověk tak rychle neumře. Ale jestli to byl pokus, jak se vyhnout práci, tak to vás budu muset zklamat," plácl se do stehů a vstal. "No tak, back to business. Až se ošetříte, přijďte mi pomoci s těmi ostatními bednami."

"Ještě okamžik."

Maloney zvedl obočí.

"Je tu něco, o čem bych si s vámi rád promluvil, a sice mezi čtyřma očima."

"Co myslíte?"

"Jde o naši průvodkyni."

"Roztomilá, co?"

Víc než ušklíbnutí jsem nedokázal. "Já nevím, jestli roztomilá je zrovna ten správný výraz. My dva jsme neměli zrovna dobrý start..."

"To mi neušlo."

"...ale přesto má právo na to, dovědět se pravdu. Proč jste jí lhal?"

"Aha, tak o to jde." Směl si z rukávu imaginární smítka a choval se, jako by se tu jednalo o největší podružnost světa.

"To vám můžu snadno vysvětlit. Slouží to naší všeobecné bezpečnosti."

"Nerozumím."

"To proto, že vám chybí zkušenost. Zkušenost s tím, jak určité věci v zemích jako je tato fungují. Vezměte si například toho státního tajemníka. Všichni jsou spokojení, pokud my hledáme trpasličího slona. To je malé zvíře, a je tak nezajímavé, že je místní úřady považují za bezvýznamné. Jakmile byste však vyslovil Mokéle m'Bembé, všichni nastraží uši. Protože to je něco, co je taky zajímavé. Něco, co by jim mohlo vynést publicitu a peníze. Protože je pro ně v tuto chvíli nedosažitelný, odsunuli ho do říše legend, kde si mírumilovně pospává. Oni se zatím starají o svoje kšefty a čekají na to, až přijde někdo zvenčí a tu práci za ně udělá. Ale já to nebudu, na to vám dám slovo. Elieshi se z důvodů utajení doví, oč jde, teprve tehdy, až to bude nezbytně nutné. Jen tak minimalizujeme riziko, že se k nám zítra připojí po zuby ozbrojený pozorovací personál."

"Nemyslíte, že by si zasloužila trochu víc důvěry?"

Maloney mě pozoroval zelenýma očima a v jeho hlase zazněl vážný tón. "V mé práci nemá důvěra co pohledávat."

Teprve pozdě odpoledne jsme byli hotoví s vykládáním a transportem všech beden do základního tábora na kraji jezera. Spojenými silami jsme letadlo zatáhli kus dál do mělčí vody u břehu a přivázali ho lany. Na obzoru se začaly stahovat první větší mraky. Slyšeli jsme vzdálené dunění hromu, takže s největší pravděpodobností ještě večer začne pršet. Sixpence si zapálil smradlavou fajfku a začal mi vysvětlovat, jak je co v táboře postavené. Byl technický fanatik, takže to chvíli trvalo. Nejdvř mě zavedl na břeh jezera a ukázal mi digitální kameru, zaměřenou na střed vodní plochy.

"To je pro kontrolu," řekl v dobré náladě. "Bude neustále zapnutá, aby zachytila každý pohyb na jezeře. V té

vodotěsné schráně je vysoce citlivá optika se zesilovačem zbytkového světla, která dokonce i v noci zaznamenává velmi ostrý obraz." Krátce se podíval do hledáčku. "Pro případ, že se náš kamarád radši ukazuje jen ve tmě. Ale neříkejte Elieshi, na co ji potřebujeme. Už prve se na mě dívala tak divně, a já ji musel vykládat pohádky o krokodýlech a hroších." Naposledy se podíval do kamery a vyzval mě, abych ho následoval do tábora. Šest stanů, čtyři z toho spací kóje, stálo vyrovnaných v půlkruhu kolem velkého ohniště a skládacího stolu. Na něm stál podivný přístroj se skládací plochou anténou, která vypadala trochu jako předimenzovaná květina.

"To je naše spojení se světem," řekl.

"Satelitní přijímač?"

Sixpence přikývl. "Inmarsat M4. Malý, lehký a rychlý. Doby, kdy jsme po světě tahali dvacetikilový přístroj, jsou definitivně pryč. Máte u sebe mobil? Ukažte." Podal jsem mu telefon a přitom jsem se musel omluvit za naivitu, že jsem si ho vůbec bral s sebou. "To nic," zasmál se. "Člověk je na ty mrňousy tak zvyklý, že si vůbec neuvedomí, jak mizerný dosah mají." Vzal kabel, který vycházel z přijímače, a zapojil jej do mého mobilu. Spokojeně přikývl. "Skvělé. Jakmile M-čtyřka natankuje dost slunečního světla, můžete telefonovat, s kým chcete."

"Copak je to tak snadné?"

"Jasně. Baterie budou nabitě tak za čtvrt hodinky, a pak se do toho můžete dát. Já bych vám ovšem doporučoval telefonovat co nejméně. Nikdy totiž nevíme, kdo nás ještě poslouchá, a tenhle výlet by přece jen měl zůstat naším malým tajemstvím. Tak, a teď vám vysvětlím organizaci tábora. Například tamhle je naše zásobárna." Vstoupil do vysokého stanu, jehož stěnami dovnitř vpadalo tlumené světlo. Uvnitř bylo dusno. Hned jsem viděl, že v tom mají systém. Většina beden, které jsem s Maloneyem nosil, skončila tady. Sixpence na ně postupně klepal prstem.

"Obiloviny, konzervy, káva a čaj, sušené mléko, cukr, sůl, koření, polévkové kostky a sušené maso, no a pak ještě zásoba whisky a červeného vína. Tadyhle jsou hygienické potřeby a kufřík s první pomocí. Ryby a vodu jsme s sebou nebrali, obojího je tady dost."

"Ale tu vodu musíme přece nějak dezinfikovat."

"Samozřejmě. Na to máme tohle čerpadlo. V něm je keramický filtr, který vyfiltruje i ty nejmenší zárodky chorob. Pro jistotu ještě dáme do každého kanystru tabletu micropuru. Tady budeme taky jíst, když bude mizerné počasí. A teď jdeme do výzkumného stanu."

V dalším stanu na mě čekalo překvapení. Sixpence s tajuplným úsměvem otevřel jednu z hliníkových beden.

"Neopren," zvolal jsem překvapeně. "Vy se snad hodláte potápět?"

"Jistěže. Už jste si jistě všiml, že pracujeme obzvlášť důkladně. Když nepůjde Mokéle m'Bembé k nám, půjdeme my k němu."

"Vy jste se úplně zbláznil," odpověděl jsem, ale smích mi zaskočil v krku, když jsem pocítil, že to Sixpence myslí vážně.

"Viděla to už Elieshi?"

Zavrtěl hlavou. "Neviděla, a asi by se dost divila, proč chceme jít lovit slony v potápěčském."

"Mně se tahle hra na schovávanou ani trochu nelíbí," přiznal jsem přímo, ale on jen pokrčil rameny. Bez reakce na mou narážku přešel k další bedně.

"Tady máme laserově řízený varovný systém, něco jako světelnou závoru, která se okamžitě ozve, kdyby se k nám něco blížilo. Já si ale nemyslím, že na to dojde. Náš kamarád je tak veliký, že ho uslyšíme i tak. Tadyhle máme nafukovací člun včetně motoru a pár soudků pohonné hmoty. Používáme ho už roky, je nezníčitelný, to vám teda povím. Tak, a teď nám ještě zbývají tyhle bedny, v nichž máme takovou geneticko-technologickou minilaboratoř, a pak ještě Elieshino vybavení. Prý se s tím dají lokalizovat určité zvířecí zvuky na vzdálenost stovek kilometrů. Abych se přiznal, jsem dost zvědavý na to, jak to funguje. Protože je tenhle stan největší, rozhodli jsme se, že bude nejlepší, když si vy dva s Elieshi rozbalíte své nádobičko tady na těchhle stolech. Bude to stačit?"

Pohledem jsem přešel po stolech, židlích a závěsných lampách a přikývl jsem. "Rozhodně. Upřímně řečeno jsem s takovým komfortem ani nepočítal."

"Komfort musí být, čeká na nás pěkná fuška." Opustili jsme stan, právě včas, abychom zahlédli, jak Maloney fotografuje Elieshi svým digitálním fotoaparátem. Způsob, jakým se na ni přitom usmíval, mi připomenul, co mi povídal Sixpence před odjezdem z Brazzavillu. Nebylo to poprvé, co jsem o nich zapochyboval. Pokud Maloney skutečně přísahal, že už nikdy nezačne žádný vztah, tak co má znamenat tenhle flirt? Kradný pohled stranou mě ubezpečil, že i Sixpence si všiml, co se tu děje. Sice se dosud usmíval, ale jeho úsměv působil poněkud zkameněle. Začal se zabývat ohněm, který mezitím vesele praskal a ohříval velký hrnec s vodou, visící na třínožce. Pro tento večer jsme se shodli na připravené guláše. Zítra si pak ugrilujeme rybu. Maloney s Elieshi se k nám vrátili jakoby nic.

"Není to tu nádherné, Mr. Astbury?" nadhodil dobře naladěný lovec. "To je Afrika, jakou miluju. Divoká a nezkrocená. Jen se nadechněte. Tak vitální vůni nikdy na světě neucítíte." Posunul si klobouk se širokou krempou do týla a zadíval se na nebe. "Vypadá to sice, že se během půlhodinky rozprší, ale to vás nemusí znepokojovat. Není nic nad pěkný tropický lijavec. Kromě toho jsme jak tábor, tak letadlo dobře zajistili."

"Co bychom dělali, kdyby se přece něco stalo?" chtěla vědět Elieshi. "Máte nějaký nouzový plán?"

"Pochopitelně. Kdybychom to nemohli opravit, stačí zavolat do Brazzavillu a pošlou nám náhradní stroj. Ale to bychom museli pilota, který by nám letadlo přivezl, vysadit v Impfongu, a to by nás stálo celý den cesty. Takže budeme radši doufat, že se nic nestane."

"A kdyby selhal satelit?"

"Tak to bychom byli v háji." Maloney si sáhl do vesty a vytáhl krabičku cigaret. Elieshi i Sixpence si vzali, já jsem s díky odmítl. "Pokud by k tomu došlo, byli bychom odkázáni sami na sebe. Uplynul by nejméně měsíc, než by se tu někdo ukázal. Museli bychom se odsud nějak probojovat na vlastní pěst." Postupně zapálil všechny tři cigarety "To by ovšem nebylo zrovna snadné, ujišťuju vás. Na severu a východě jsou jen bažiny, tam bychom neprošli. Na jihu je

sice savana, kterou jsme viděli shora, ale tam bych si netroufal jít ani se skupinou zkušených lovců. Je to tam moc přehledné a je tam moc šelem. Zůstává už jen západ. Tam bychom našli propletenec řek, přes které teče voda z jezera Télé do řeky Likoualy aux Herbes. S naším člunem bychom tam mohli projet. S trochou štěstí by se tak dalo za dva dny dorazit do vesnice Kinamí."

"Kinamí?" zarazil jsem se. To jméno mi znělo povědomě. "Není to ta vesnice, kde vylovili Emilyin film?"

"Správně," řekl Maloney a odklepl si popel z cigarety "Touhle cestou bych se vydával jen velice nerad.

Pravděpodobnost, že nás tam přijmou s otevřenou náručí, je dost mizivá."

"Co se tam vlastně stalo?" zeptal jsem se, jako bych se chystal stébka naděje na pár vysvětlujících slov. "Mně se zdálo, že o tom víte víc."

Maloneyho tvář se bleskla žraločím úsměvem. "Pokud o tom chcete dostat úplnější informace, budete se muset obrátit na lady Palmbridgeovou. Všechno, co o tom vím já, je, že cena, kterou obyvatelé vesnice požadovali za vydání té videonahrávky, byla příliš vysoká. Pak došlo mezi nimi a vládním vojenským oddílem ke srážce."

"Byl to snad důvod, proč jste na sebe se státním tajemníkem Assisem tak důvěrně pomrkávali?"

"Vládě záleží na tom, aby se ta věc nedostala na veřejnost."

"Tak co se tam stalo?"

Maloney pokrčil rameny, ale mně se zdálo, že jsem v jeho očích zahlédl jiskřičku.

Snížil jsem hlas. "Došlo k masakru, co? To je, co tím chcete říct. A o tom jste taky s tím státním tajemníkem dohodli mlčení."

Odpověď zůstal dlužen, nicméně jeho mlčení bylo zřetelnější než tisíc slov. Já jsem si vtom vzpomněl na večer před odjezdem. Na večer se Sarah. Zase jednou měla pravdu, když řekla, že se v téhle části světa leccos dělá jinak. Měla ve všem pravdu, od samého začátku.

"Pane bože, ti ubožáci." Přejel jsem si rukou přes ústa. "A co bude teď? Ani se mi nechce pomyslet na to, jakou cenu lady Palmbridgeová už za svůj sen byla ochotná zaplatit, a jak daleko je ještě ochotná jít." Podíval jsem se na Elieshi a uvědomil si - podle toho, jak se dívala z jednoho na druhého - že neví, co si o průběhu toho rozhovoru má myslet.

"Já tomu pozdvižení vůbec nerozumím," řekla nedůvěřivě. "Proč vlastně byly ty filmy tak důležité? Mluvíme tady o trpasličích slonech, no ne?"

"Rekněte jí to."

Maloney upustil cigaretu a zašlápl ji. Když zvedl hlavu, zasáhl mě pohledem, z něhož mi přejel mráz po zádech.

Najednou tu zase byl - ten druhý Maloney, kterého jsem na okamžik poznal v domě Palmbridgeových, a který se od té doby dovedně skrýval za fasádou přátelskosti. Jenže já jsem se nenechal zastrašit.

"Má právo se to dovědět," trval jsem na svém.

"Dovědět se co? O čem to mluvíte?" Elieshin hlas zněl nervózně. Vyzývavě se dívala z jednoho z nás na druhého. "Co mi chcete říct? Chci vědět celou pravdu, tady a teď."

"Mokéle m'Bembé," řekl Sixpence s úsměvem a rýpal do žhavých uhlíků. "To je to, co hledáme."

Nastal krátký okamžik ticha.

"No jasně," zahuhňala se Elieshi. "Proč ne rovnou lochnesku? Pánové, jestli mě chcete vodit za nos, tak si budete muset vymyslet něco lepšího." Pohrávala si s copánky. "Kdy jste se na tomhle domluvili? Ještě v Brazzavillu? Po večeri u Vietnamců, co? Bohužel vás budu muset zklamat, ale na tenhle trik vám neskočím, na to už znám takových týpků jako jste vy moc. Stálo to za pokus, ale nepovedlo se. Řekla bych, že mi visíte drink."

Nikdo z nás se nesmál. Nikdo nic neřikal.

Elieshi znejistěla, znervózněla. Proč se v té chvíli obrátila na mě, mi nebylo jasné. Možná jsem ze všech přítomných vyzářoval největší nevinnost. "Davide, rekněte mi to. To s Mokéle m'Bembé je přece nesmysl, no ne?"

Nedokázal jsem odpovědět. Così mi sešněrovalo hrdlo. Dokázal jsem se jen vyhnout jejímu pohledu a rozpačitě zírat do země.

Elieshin úsměv zmizel. "To se mi snad jenom zdá. Vy mě táhnete čtyři sta kilometrů hluboko do džungle, protože hledáte tenhle vejmysl?"

"Není to výmysl," řekl Maloney "Všichni jsme to viděli. A viděla to i dcera naší šéfové. Nejspíš pak za tohle poznání zaplatila životem." Krátce se podíval na jezero. "Mokéle žije a prospívá, a my ho chytíme, s vaší pomocí nebo bez ní."

Rozhostilo se ticho. Elieshi musela tu novinu nejprve strávit. Konečně jako by se propracovala k nějakému úsudku. Zvedla hlavu, a já viděl v jejích očích vztek. "Já chci zpátky," řekla. "Hned zítra." Vstala, plivla na zem a pomalým krokem odkráčela ke břehu.

Když zmizela za keři, Maloney se ke mně otočil. Pomalu, jako ve zpomaleném filmu. Jeho pohled nevěstil nic dobrého.

19

Sobota, 13. února

Večerní déšť bušil do střechy výzkumného stanu čím dál tvrději. Už jsme tu třetí den. Tři dny, kdy se nestalo nic jiného, než že jsme s Maloneym a Sixpencem prozkoumávali okolí a vyplašili snad každé zvíře, které tu v okolí žije. Objevili jsme snovače s jejich kokonovitými hnízdy, papoušky šedé a kulíky nilské. Dokonce jsme pozorovali orla korunkatého, jak strhl z větve guerézu a odnesl si ji s sebou. Jen Mokéle m'Bembé se neukázal. Ani sebemenší stopička neukazovala na jeho existenci. Pomalu jsem začal sdílet Elieshiny pochybnosti. Není to celé jen nějaký podvod? Nebyly snad ty záběry, které nám promítala lady Palmbridgeová, jen rafinovaná iluze? Například jako ta počítačová simulace laboratoře? Možná, že naše bioložka má pravdu a Mokéle je jen pouhopouhý výmysl, mýtus. Ale proč by nás pak lady Palmbridgeová posílala na tohle bohem zapomenuté místo? Jaký smysl by ta akce pak měla? Nedokázal jsem si

to vysvětlit, nicméně jsem cítil, jak mě ty původní pochybnosti přemáhají. Žádné zázraky a nic nevysvětlitelného. Všechno, co nám připadá mysteriózní a tajemné, si nakonec přece vymysleli lidé proto, aby mohli manipulovat a zneužívat ostatní.

Dal jsem si pohov a pozoroval, jak se v Elieshině stanu pohybuje kužel světla baterky sem a tam. Byl jsem rád, že se Maloneymu podařilo Elieshi přesvědčit, aby zůstala. Nevěděl jsem sice, jakou vyjednávací taktiku použil, ale to mi bylo jedno. Cítím se lépe, když tu je. Jako bych v ní našel spřízněnou duši. Ona také nesnáší, když se ji někdo pokouší vodit za nos. Navíc vnáší do našeho poněkud zkostnatělého pánského kroužku čerstvý vzduch.

Podíval jsem se na teploměr. Navzdory neustávajícímu dešti se ještě neochladilo ani o stupeň. Pořád tu bylo dusno, košile se mi lepila k tělu a měl jsem dojem, že už nikdy nebudu moct klidně spát. Neustálé bubnování mi také zrovna neulehčovalo soustředění na práci. Už dvě hodiny jsem se věnoval svým poznámkám a rovnání nástrojů, které mi dala k dispozici lady Palmbridgeová. Nebylo jich moc, ale víc jsem ani nepotřeboval. Dobrý mikroskop, antiseptický zabalené zkumavky a kufřík, jehož obsah patřil k tomu nejmodernějšímu, co genetický výzkum dosud spatřil. Byl jsem natěšený ten aparát konečně vidět v akci, ale s tím budu muset vydržet, dokud nebudu mít vzorky tkáně Mokéle m'Bembé. Pohledem jsem zavadil o Geigerův počítač, který přinesla Elieshi. Při prvním měření v jezeře jsme konstatovali zvýšené hodnoty záření, ale to nestačilo k potvrzení mé hypotézy. Až na to přijde, budu muset ještě udělat hloubkové měření.

Impregnovanou stěnou stanu teď prošly jemné kapičky deště, spadly na mě a smísily se s potem na mé kůži.

Zvedl jsem zrak od přístrojů a pozoroval okolní tábor. Noc byla tak černočerná, až se zdála hmatatelná. Tu a tam protrhl noční temnotu blesk a jeho odlesk zatančil po vodě. Mrzutě jsem se podíval k Elieshinu stanu a cosi mě zarazilo. Světlo baterky zhaslo, ale naše bioložka se neuložila ke spánku, jak by se dalo předpokládat. Strnule stála na dešti před stanem a zírala do tmy. Sledoval jsem směr jejího pohledu, ale nic jsem neobjevil. Teprve když temnotu ozářil další blesk, uviděl jsem to. Nejsme sami. Ve zlomku vteřiny palčivého jasu jsem rozeznal malou lidskou postavu, stojící bez hnutí na kraji našeho tábora a pozorující nás.

Pygmej, napadlo mě.

"Elieshi?" zašeptal jsem, ale ona mi naznačila, abych zachoval klid. Tak jsem zůstal sedět a díval se, jak pomalu, opatrně vykročila k našemu návštěvníkovi. Domorodec neutekl. Ani nevypadal, že by přišel ve zlém. Jen tak tam stál a pozoroval nás. Vysvětlil jsem si to jako znamení, že s námi hodlá navázat kontakt. Elieshi se k němu přiblížila na tři metry a naznačila mu, že má přistoupit blíž. Jako by právě na to pozvání čekal, vyloupl se z temnoty a vstoupil do tábora. Byl mnohem menší, než se mi původně zdál, měřil nejvýš metr padesát. Na sobě měl červenou bederní roušku. Nedokázal jsem odhadnout jeho věk, protože jeho fyziognomie stejně jako jeho mimika byly naprosto odlišné od nás Evropanů. Přesto se mi zdálo, že je poměrně mladý. Možná tak dvacet, pětadvacet let. Vypadal strašně vyhuble. Navíc podle všeho utrpěl nějaká zranění, v boji nebo nějakou nehodou. Kulhal, a levá ruka mu bezvládně visela od ramene. Ubožák. "Podívejte se na to," řekl jsem, když jsem poznal rozsah zranění. "Musíme ho okamžitě ošetřit. Pomozte mi ho dovést do zásobárny, rychle!"

"Uvidíme, jestli nám dovolí se ho dotknout," řekla Elieshi a promluvila na něj jakousi podivně hrdelní řečí. Její slova se neminula účinkem. Ten muž ukázal na svá zranění a přikývl, když ho vyzvala, aby vešel do zásobního stanu. Spěchal jsem napřed a zažehl plynovou lampu, zavěšenou u stropu. Maloney se Sixpencem mezitím také postřehli, že se něco děje, jak jsem poznal podle svitu baterek v jejich stanech. Netrvalo dlouho a kolem snědého muže se sešel celý tým. Pygmej nás pozoroval vykulenýma očima.

"Co od nás chce?" obrátil jsem se k Elieshi.

"Podle toho, co jsem vyrozuměla, nás chce varovat," odpověděla. "Ale já nemám tušení, před čím." Klekla si k němu a začala mu čistit a dezinfikovat rány. "Moje jazykové znalosti od poslední návštěvy u Pygmejů poněkud zarezly. Mluví nářečím, který neznám, ale pochopila jsem, že se jmenuje Egom a patří ke kmeni Bajaka. Zdržují se asi tak čtyři dny cesty odsud."

S obdivem jsem sledoval, s jakým klidem Pygmej přetrpěl bolestivou proceduru. "Odkud má ta zranění?" zeptal jsem se, zatímco mu Elieshi prohmatávala rameno. Egom sebou trhl bolestí.

"Má zlomenou klíční kost," diagnostikovala Elieshi. "Zkusím mu to fixovat. Podejte mi obvazy." Sáh jsem do našeho kufříku s první pomocí a vytáhl náplasti, mulové obvazy a třírohý šátek.

Když mu Elieshi ošetřila všechna zranění a zafixovala mu paži k tělu, nabídla mu porci studeného guláše a kus chleba. Nedůvěřivě k tomu přičichl, ale po prvním ochutnání si obsah misky hladově nacpal do pusy. Ignoroval podanou lžici, jedl rukama. Obvázaná ruka ho přitom neobtěžovala, protože mu Elieshi misku držela. Vypadalo to, jako by už celé dny nic nejedl. Jakmile misku vyprázdnil, vděčně pokýval hlavou a burácivě si krkl. Elieshi misku naplnila podruhé a pokračovala v otázkách. Egom teď jedl pomaleji a odpovídal obšírněji. Celou dobu jsem měl pocit, jako by mě nepřetržitě pozoroval. Doslova jsem cítil, jak na mě spočívají jeho velké hnědé oči.

"Abych to zkrátila," spustila Elieshi po chvíli, "nerozuměla jsem všemu, co mi povídal. Ale jasný je, že má strašnej strach. Vyprávěl mi o příšerném setkání v trávě. Tím asi myslí tu savanu na jihu. Co ho tam tak vyděsilo, říct nechtěl. Každopádně musel utéct, a přitom se tak zranil. Tvrdí, že se tam chce vrátit, protože tam ztratil svou zbraň a proviant. Když půjdeme s ním, ukáže nám nějakou zničenou tábor."

"Zničený tábor?" Moje zvědavost neznala mezí. To je první konkrétní zpráva, že se tu skutečně děje cosi nekalého.

"Kde leží? Třeba je to Emilyn tábor. Zeptej se ho, jestli tam neviděl ženu se světlými vlasy." Jakmile padlo jméno Emily, změnil se Egomův výraz. Jako by věděl, o kom mluvím. Ale když odpověděl, vycítil jsem současně, že se stalo něco strašného.

"Říká, že tam žádnou blondýnu neviděl," překládala Elieshi. "Ale říká, že tam leží spousta lidí. Mrtvol. Ted' vám ale musím vysvětlit, že v řeči Pygmejů pro naše slovo mrtvý mají hned celou řadu výrazů. Pro ně je smrt něco jako změna

stavu vědomí. Dokonce i vzduch a země, ale taky kameny mají vlastní život. On teď použil výraz, který se používá jen zřídka, totiž když je něco opravdu mrtvé a jeho duše je navždycky ztracená."

"Je si opravdu jistý, že mezi nimi není Emily? Prohlížel všechna těla pečlivě? Myslel jsem, že odtamtud v panice uprchl. Třeba jsou někteří z nich jen těžce zranění..." Odmíchl jsem se. Pomyšlení, že Emily tam někde venku leží a čeká na pomoc, bylo nesnesitelné. Elieshi mi na uklidněnou položila ruku na paži.

"Možná se zmýlil," zamumlal jsem. "Možná, že bychom opravdu ještě mohli někoho zachránit, kdybychom vyrazili hned."

Sixpence zavrtěl hlavou. "Nemožné. Musíme počkat, až se rozední. A navíc - podívejte se na našeho průvodce, ten už by nešel ani dva kroky. Ne, jestli něco podnikneme, tak nejdřív zítra ráno."

"A co je s tím varováním?" zeptal se Maloney, který tu dosud jen mlčky postával a poslouchal. "Co ho napadlo, a hlavně: co podle něho zabilo ty lidi?"

Elieshi otázku přetlumočila černému lovcovi. Jeho odpověď nepotřebovala překladu. Bylo to jednoduché, důvěrně známé jméno. Pakliže měla Elieshi dosud pochybnosti o našich záměrech, jistě se v té chvíli rozplynuly. Viděl jsem, jak se při těch slovech celá schoulila a pozorovala nás se směsí zmatku a hrlosti.

Na spánek nebylo už ani pomyšlení. Mlčky jsme ve čtyřech seděli kolem táborového ohně, nechali kolovat láhev vína a zírali do plamenů. Egomo se po třetí porci guláše uložil ke spánku v zásobním stanu za hliníkovými bednami. Já bych se ho ještě rád zeptal, jestli snad znal Emily osobně, nicméně jeho rozhodnutí jít spát bylo rozhodně rozumné, zvláště při všech těch zraněních.

"Rád bych věděl, odkud přišel a co zažil," řekl jsem, protože jsem cítil, jak mě to mlčení tíží, "a taky proč nás chce varovat."

"Vážně je to zvláštní." Elieshi si nalila do hrníčku horkou vodu a zamíchala do ní pár lžiček instantní kávy. Na můj vkus příliš mnoho, ale Elieshi zkrátka je v leccem dost jiná.

"Míchat se do věci cizích lidí vůbec není pro Pygmeje typický," vysvětlila. "Žijou ve vlastním světě, který se s naším v podstatě vůbec neprolíná. Já už jsem s tímhle malým národem, jak jim v legraci říkáme, měla párkrát co do činění. Je určité bod, za nímž už není možný se jim přiblížit. Na duchovní rovině, abych tak řekla. Jakmile je opustíš, přestaneš pro ně existovat. Sejde z očí, sejde z mysli. Z tohoto hlediska teda je fakt dost překvapující, že se Egomo namáhá a chce nás varovat. Ale je tu ještě i něco jiného."

Tušil jsem, kam míří. "Taky jste si všimli, že na mě pořád tak zírá? Máte pro to nějaké vysvětlení?"

"Ne tak docela," zavrtěla hlavou. "Ale fakt je, že vás neustále označuje jako svého bratra."

"Bratra?"

"Tak to aspoň znělo."

"Napadá vás, co by tím mohl myslet?" zeptal jsem se.

"Slovo bratr není v řeči Pygmejů blíž definovaný. Způsob, jakým on to slovo používá, naznačuje, že chce poukázat na jakousi spřízněnost ducha mezi váma a ním. K tomu musím dodat, že tyhle lidi žijou v současnosti jen zčásti. Druhá část žije v říši duchů, bohů a předků, ve světě, který je nám naprosto cizí. Všechno to jsou věci, co naprosto přesahují možnosti naší představitivosti. Pro Egoma jste duchovní bratr, ať se vám to líbí nebo ne."

"Sotva si dovedu představit někoho, na koho by se to označení hodilo ještě méně než na mě," poznamenal jsem. "Ale ať to je, jak chce, nemá teď smysl si tím lámat hlavu. Nejdřív musíme zjistit víc o tom zničeném táboře. Ničí mě pomyšlení, že Emily leží někde tam venku a čeká na naši pomoc."

"Nemějte mi to za zlé," řekl Stewart Maloney mírným hlasem, "ale já si nemyslím, že by tahle představa byla realistická. Já vím, že vám její osud leží na srdci, ale měl byste se pustit myšlenky, že žije." Dal mi ruku na rameno. "Představte si, že by se vám před několika měsíci stalo něco podobného. A představte si, že byste z toho vyvázl s relativně zdravou kůží. Co byste na jejím místě udělal?"

Zavrtěl jsem hlavou. "Nemám tušení."

"Já vám to povím: pokusil byste se navázat kontakt se světem. A kdyby to nešlo, pokusil byste se odsud zmizet a dojít do nejbližšího lidského sídla. Rozhodně byste tu ale nezůstal, neobšancoval byste se a nečekal na svůj konec." Usmál se na mě. "Hlavu vzhůru, hochu. Když tenhle Egomo říká, že tam nebyla, tak mu věřím. Vypadá na dost dobrého pozorovatele, a blond ženská je v téhle části světa senzace. Na tu by si nabeton vzpomněl."

Zamyšleně jsem přikývl. "Mně přišlo, že ji zná. Reagoval tak podivně, když padlo její jméno. Možná se už někde setkali."

"Možné je všechno," odpověděl Maloney s pokrčením ramen. "Ale to jen potvrzuje moji tezi, že tyhle mrtvoly s ní nemají nic společného. Třeba to jsou vojáci toho ztraceného pátracího komanda nebo pytláci na lovu."

"Můj hlavní problém je, že ještě pořád doufám, že ji tam někde najdu."

Maloney se napřimil. "Lady Palmbridgeová měla pravdu."

Podíval jsem se na něj úkosem. "S čím?"

"Že na ní pořád visíte. Nevzdáte se dřív, než budete mít jistotu, co se s ní stalo. Takže to byl od staré lady fakt dobrý tah, že sem poslala vás. Vedle vaší odborné kvalifikace, samozřejmě," dodal. Já se však nemohl zbavit dojmu, že ta poznámka nebyla myšlená docela vážně.

"A teď mě omluvte," plácl se do stehů. "Musím zalít tamhleten keř."

Díval jsem se za ním, než zmizel za keří, a vrtěl hlavou. "Musím přiznat, že Maloney je pro mne dosud kniha se sedmi pečeti. Chvilí je přátelský, pak zase nevrlý a nepřístupný, chvíli je autoritativní, a v dalším momentě má člověk dojem, jako by byl jeho nejlepší přítel."

Sixpence se smál. "To je celý Stewart. Já jsem ho nikdy nezažil jiného. A to už ho znám proklátě dlouho."

Elieshi mlčela, ale pohled, kterým lovcé provázela, mluvil sám za sebe. Přitahuje ji, to je jasné, a mě to z nějakého nepochopitelného důvodu rozčiluje.

"A co teď bude dál?" obrátil jsem se k ní. "Co ještě Egomo říkal?"

Elieshi jako by se probudila ze snu. "Cože? Aha, ano... Egomo." Měla zjevně potíže se vzpamatovat. "Nabídl, že nás hned zítra ráno po východu slunce k tomu zničenému táboru dovede." Podívala se na mě a na tváři se jí objevil unavený úsměv.

"Takže vy jste to opravdu mysleli vážně," zamumlala a okusovala si jeden z korálky ozdobených copánků. "Vy jste opravdu přesvědčený, že Mokéle m'Bembé není tvor z bajek?"

"Viděli jsme ho," řekl Sixpence. "Je tady, a my ho najdeme."

Elieshi přikývla. "Tak jo, pánové, mám dojem, že je načase, abych se dověděla celou pravdu. A sice od vás, Davide." "Ode mě?"

"Přesně tak. Sixpence, nemějte mi to za zlý, ale David je podle všeho největší skeptik skupiny, a moje vlastní skepse ještě zdaleka není pryč. Kromě toho bych se taky ráda dověděla o všech možných háčcích a pastech, co se k tomu pojí."

Aborigin nic nenamítal, a tak jsem Elieshi začal všechno vyprávět. Od mého příjezdu na Palmbridge Manor po bláznivou hypotézu o dinosauřím genomu. Překvapilo mě, že Elieshi s tou představou neměla zdaleka takové potíže jako já. Několikrát mě překvapila, nechala si to či ono podrobněji vysvětlit, a celou dobu se pohybovala někde mezi odmítavým a nadšeným postojem. Nakonec se dokonce rozesmála.

"To je ale odvážná teorie, s tím imunitním systémem. Tak praštěná, že by dokonce mohla sedět. Poslední dinosaurus. Mokéle m'Bembé. Kdybyste tušili, co ve mně zvuk jeho jména vyvolává. Řekla bych, že v týhle zemi neexistuje jediný dítě, který si nepřálo tomuhle tvorovi jednou stanout tváří v tvář. V některých oblastech má status boha. Jeho jméno obklopuje aura strachu a fascinace, jakou si nejspíš vůbec nedovedete představit. A to už po staletí." Nalila si sklenku vína. "Já nevím, kdy se zrodila legenda o příšeře z Loch Nessu, ale Mokéle m'Bembé je starší, to vás ujišťuju. A vy sem teď přikvačíte a tvrdíte mi, že jste ho viděli." Elieshi jen vrtěla hlavou.

"Emily ho taky viděla, a dokonce ho nafilmovala," řekl jsem. "Proč myslíte, že ten videozáznam má pro lady Palmbridgeovou takovou cenu? Kvůli němu byla ochotná jít doslova přes mrtvolu. Obyvatelům Kinami by nejspíš hrozilo ještě větší neštěstí, kdyby měli možnost ten záznam vidět. Bylo štěstí v neštěstí, že přehrávací funkce kamery nefungovala. Kdyby ti vesničané viděli, co jsme viděli my..."

"Vypadáte, že vám osud těch lidí jde na ledviny. To mě překvapuje. Vy bílí se přece většinou o zájmy našince zrovna nezajímáte."

"Nikdo nemusel zemřít, kdyby se od počátku vložily karty na stůl. Co mě nejvíc rozčililo, bylo..." Dál jsem se nedostal. Vrátil se Maloney a z jeho postoje jsem vycítil, že jsme v ohrožení.

Egomo se probudil celý zpocený. Třásl se po celém těle. Jako by dosud cítil bolest zubů ostrých jako nože, které se mu zabořily do masa. Podíval se na sebe a osahal si tělo. Pod obvazy cítil, že je všechno na svém místě. Díky bohům to všechno byl jen sen. Zůstal jen strach a pocit bezprostředního ohrožení. Všechny smysly v pohotovosti. Natáhl se a hledal nějakou oporu. Vtom se mu znovu ohlásilo rameno takovým bodnutím, že mu to nahnalo slzy do očí. Málem by se zhroutil, taková to byla bolest. Chytil se jedné zásobní bedny, zavřel oči a čekal, až ten nával slabosti přejde. Po třech nadechnutích se ovládl. A vtom to zase ucítil. Venku něco je.

Něco velkého.

Rozhlédl se kolem sebe. Kdyby aspoň neztratil svou zbraň. Zbyl mu jen tupý nůž, který před dlouhou dobou vyměnil za dvě skolené antilopy. Směšná zbraň, sotva pět centimetrů široká. Musel myslet na ty oči, které na něj ve snu shlížely, na ty šedo zelené oči velké jako dlaň, a cítil, že s touto zbraní nemá šanci.

Pak si všiml otevřené bedny se všemožným nářadím. Zrak mu padl na nůž dlouhý jako jeho předloktí. Jestlipak by si jej mohl vypůjčit? Pak nůž vytáhl a opatrně palcem přejel po ostří. Dobrá čepel, konstatoval s potěšením. Prostě si ho musí vzít, i kdyby s tím ostatní nesouhlasili. Situace to vyžaduje. Se zaťatými zuby opustil stan.

"Uhaste ten oheň, okamžitě!"

Ještě než mi došlo, co se tu děje, chrstl Sixpence do ohně kbelík vody. Ze vteřiny na vteřinu nás obklopila černočerná noc. Jako zařezaný jsem seděl na stoličce, neschopný cokoli říct nebo udělat. Pomalu jsem začal rozeznávat detaily v okolí, a jeden detail mě znepokojoval obzvlášť. Pygmejský bojovník se probudil. Stál nějakých deset metrů od nás u vody, v ruce náš nůž na chléb, a zíral na jezero.

Nikdo ho neslyšel přijít, ani neviděl, jak vyšel ze stanu. Pohyboval se jako stín, a stejně jako Maloneyho poutalo i jeho pozornost cosi tam venku na jezeře. Natahoval jsem krk, abych viděl víc, ale viděl jsem jen nezřetelné šmouhy, které mohly znamenat všechno možné. Stromy, keře, cáry mlhy. V téhle temnotě působí ohrožující každý tvar, nicméně můj rozum mě uchránil před panickými reakcemi. Dvanáct let intenzivního akademického školení se otisklo v mechanismu myšlení, který i v tak bizarních podmínkách fungoval bezchybně a snažil se vysvětlovat věci za pomoci rozumu. V tom okamžiku se roztrhlo nebe a vyslalo na vodní hladinu stříbrný měsíční paprsek. Zrychlil se mi puls a zadržel jsem dech. Nadpozemsky jasné světlo jako by zalilo celé jezero. Tomu studenému jasu nic nemohlo uniknout. Ale ať jsem se jakkoli snažil něco rozeznat - nic tam nebylo. Jen pár bublinek, které vzlínaly uprostřed jezera a tvořily soustředné kruhy na hladině. Vydechl jsem si. Planý poplach. Ať ti dva lovci viděli, co chtěli, museli se mýlit. Už jsem se chtěl s klidem zase věnovat jiným věcem, když jsem si všiml Maloneyho. Nebezpečí zjevně ještě nepominulo. Měl u oka dalekohled a vyhlížel do tmy

"Co tam má?" slyšel jsem šeptat Elieshi.

"Nemám tušení," odpověděl jsem. "Ale jestli tam něco bylo, nejspíš se to zase stáhlo zpátky."
"Buďte potichu," sykl na nás Sixpence. "Pořád to tam je. Stewart se v takových věcech nikdy nemýlí."
"Ale vždyť tam nic není," šeptal jsem. "Jen pár bublinek. To by mohlo být cokoli."
"Ne pro něj."

Maloney se na nás podíval. "Sixi, přestaň žvanit a jdi ke kameře."

"No jasně, kamera! Já idiot!" Aborigin vyskočil a spěchal ke kontrolnímu přístroji. Slyšel jsem, jak zavrčel elektromotorek - to když zapisovatelné DVD přeskočilo na předchozí pozici. Po chvilce hledání našel, co hledal. Kliknutí signalizovalo, že stiskl přehrávací funkci. Pak jsem nějakou dobu neslyšel nic.

"Sixi, hlášení?"

"Pro pánicka," slyšel jsem ho mumlat. "To není možné. Pojdte všichni sem, to musíte vidět."

Hned jsme byli u něj a jeden po druhém se dívali do okuláru. Nejdřív Maloney, pak Elieshi a nakonec já. Trvalo nekonečně dlouho, než jsem mohl konečně přitisknout oko ke gumovému nástavci hledáčku. Nejdřív jsem viděl jen zelené šmouhy, vyvolané zesilující optikou nočního záznamu. Pak se však z elektronického šumění vyloupl tvar. Tvar, který mi přišel hrůzostrašně povědomý. Byla to obrovská, lesklá záda, pokrytá hvězdovitými skvrnami. Tak rychle, jak se tvor vynořil, zase zmizel v hlubinách jezera. "Panenko skákavá," ujelo mi. Musel jsem si ten záznam přehrát několikrát, abych se přesvědčil, že mě zrak neklame. Ten tvor tam skutečně byl, přímo před mýma očima, a byl proklatě blízko. Nejhorší ovšem je, že ho Maloney i Egomo, oba vybavení takřka nadpřirozenými schopnostmi, zaznamenali teprve, když už byl pryč. Jak se ta potvora dokázala přiblížit, aniž bychom si jí všimli? Zvedl jsem hlavu a díval se do obličejů kolegů, v nichž se zračil strach. "Co budeme teď pro boha dělat?" zašeptal jsem.

Byl to Maloney, kdo se jako jediný plně ovládal. Jeho hlas zněl klidně. "Odtěd postavíme na celou noc stráž," rozhodl. "Skupinky po dvou, ve tříhodinovém rytmu. Ale než s tím začneme, vybudujeme světelné závory a samospouště. Byla hloupost, že jsme to neudělali hned. Vždyť nám to do prdele málem stálo u táboráku! Jak může být něco tak velkého tak potichu? Davide, pomozte Sixpencovi na pravé straně, já s Elieshi půjdeme doleva. Výška od země metr padesát, perimetrie nejmíň sto metrů. Chci varování včas, kdyby se něco blížilo." Zat'ál pěsti, až to křuplo. "Sakra! Taková lehkovážnost! Ještě jedna taková chyba a je po nás."

20

Neděle, 14. února

Ráno se mi příkradlo do stanu mdle a šedavě. Ta krátká chvíle, kdy jsem po držení stráže mohl usnout, byla plná snů o obrovitých hadech a ještěrkách - bezpochyby ozvěna našeho nočního zjevení. Ten zážitek mi mezitím připadal podivně neskutečný. Viděl jsem snad opravdu onoho legendami opředeného živočicha, o němž se říká, že dokáže přehradit celé řeky? Nebo jsem snad podlehl klamu smyslů? Třeba to byl zatoulaný měsíční paprsek, který se zlomil na mokrému listí, třeba to byla záda nějakého hrocha. Ať to bylo, co bylo, náš tým to rozhodně pěkně probralo.

Otevřel jsem stan a vyhlížel do kalného světa. Přes noc se citelně ochladilo. Vlhký vzduch nad jezerem se srazil do husté mlhy. To nám sice drželo od těla rojící se krvežíznivce, ale neslo to s sebou současně jeden nenadálý problém. Byli jsme prakticky slepí. Jak teď máme náš cílový objekt vidět? Kdo nám zaručí, že Mokéle m'Bembé nepocítí zrovna v této chvíli chuť na pár dobrodruhů? Vzpomněl jsem si na kontaktní plot a zařízení se samospouští. Jenže dokáže nás to včas varovat, neřkuli dokonce zastavit tvora takových rozměrů? Otázky, samé otázky, na které můj unavený duch neznal odpovědi.

Nejprve bych však měl vstát. Vklouzl jsem do polodlouhých trekingových kalhot, obul si sandály a ploužil jsem se k ohništi v naději, že někdo už snad postavil na silnou kávu. K svému nemalému překvapení jsem konstatoval, že všichni ostatní už jsou na nohou. Stáli u přístroje, který vypadal jako něco mezi autobaterií a skořepinovým kufrem.

"A, Mr. Astbury se nám probral," pozdravil mě překvapivě dobře naladěný Maloney. "Konečně. Snad jste se aspoň trochu vyspal? Nechali jsme vás schválně na pokoji, abyste byl čiperný pro vzrušení dnešního dne. Pojdte sem. Podívejte se na to."

Rychle jsem se zaopatřil hrnkem kávy a kusem chleba a přidal se k ostatním. Pygmeje Egoma jsem nikde neviděl. Elieshi klečela na zemi a připojovala onu podivnou autobaterii pomocí několika kabelů ke kuželovité věci z umělé hmoty. Maloney mi dal ruku na rameno. "Klidně pojdte blíž," vyzval mě. "Fascinující aparatura," řekl a ukázal na bílý kužel. "Tohle je mikrofon. Zachycuje infrazvuk, jaký vydává například slon. Je napojený na zesilovač a frekvenční filtr, který zvuky posílá na notebook, kde je můžeme zviditelnit."

"Infrazvuk?"

"Copak nevíte, co to je, profesore?" Elieshi na mě vesele mrkla. "To byste mě ale zklamal. Já myslela, že to ví každý. Sloni se stejně jako další velcí savci dorozumívají na velký vzdálenosti infrazvukem. Tyhle akustické vlny lidský ucho nezachytí, takže jsme jejich řeč objevili až v roce 1984. První test těchto přístrojů proběhl roku 1999 v Namibii. Od té doby je ELP, to je zkratka pro Elephant Listening Project, pevnou součástí programu pro ochranu druhů."

"Ať je to, co je," přihlásil se znovu o slovo Maloney, "jelikož tahle mašinka zachycuje infrazvuk, hodí se do krámu taky nám. Vzpomínáte na zprávy o zvucích, které Mokéle m'Bembé prý vydává?"

Přikývl jsem. "Velmi hluboké tóny, slyšitelné na velkou vzdálenost."

"Přesně. S velkou pravděpodobností to je jen zlomek jeho skutečného zvukového spektra. Kdybychom ten přístroj zapojili už včera, byl by nás nejspíš varoval ohňostroj zvuků. Ale co není, může být," řekl. "Naše kolegyně se teď každopádně má k dílu, aby tu věcíčku zprovoznila. Třeba hned něco nahraje, než se vrátíme."

"Takže vy opravdu hodláte vyrazit do savany?"

"Vaše otázka mě překvapuje," opáčil Maloney. "Já myslel, že se nemůžete dočkat, až tam půjdeme."

"To je pravda," přiznal jsem. "Tak já se teď obléknu." Sotva jsem to dořekl, zahlédl jsem v křoví pohyb. Egomo. Stál na břehu jezera a gestikuloval, abychoh ho následovali.

"Tak do toho," řekl Maloney. "A začněte pořádnýma botama. Zrovna před chvílí jsem zahlédl zmiji gabunskou - tamhle za tím keřem."

Asi za hodinu jsme už pochodovali nejhlubší džunglí. Vpředu šel Egomo, za ním já se Sixpencem, Elieshi s Maloneym na konci. Smaragdový vzduch naplňovaly hlasy nesčetných obyvatel lesa. Jejich pískání, cvrkání a mručení pulsovalo, dmulo se, mohutnělo do pekelného crescenda, pak utichlo a začalo znovu. Člověk by mohl téměř mýnit, že ty zvuky samy o sobě jsou samostatní živočichové.

Hustou střechou korun stromů tu a tam pronikl palčivý sluneční paprsek, prolomil šerosvit na dně pralesa a dotkl se některého listku, květu nebo přepestré cizopasně rostliny. Bohužel se mi nedostávalo času to divadlo pozorovat, protože náš vůdce navzdory svým zraněním postupoval pralesním křovím neuvěřitelným tempem. Jeho nohy se pohybovaly tak rychle, že mi začaly před očima splývat. Dalo mi dost práce ho následovat, několikrát se mi v tom šeru ztratil. Kdybychom ho opravdu ztratili, byla by to katastrofa. Sice jsem s sebou měl otcův kompas, dědictví, které jsem s sebou vozil všude, ale ten by nám moc nepomohl. Les tu vypadal všude stejně. Nebyly tu rozlišitelné cesty ani pěšinky, žádné orientační body, dokonce ani slunce by nám tu nepomohlo. Egomo na nás našťěstí vždycky znovu počkal, nicméně naše pomalost ho viditelně rozčilovala. Stál tam, vrtěl hlavou a něco si pro sebe brblal. Já jsem naopak musel obdivovat, jak dokonale je barvou a stavbou těla přizpůsobený pralesu. Navzdory zraněním se pohyboval vláčně. Jeho nohy jako by každou překážku rozpoznaly z dálky a vyhnuly se jí. Občas se zastavil a naslouchal, tělo naprosto strnulé. V té chvíli vypadal spíš jako kus dřeva než jako člověk.

"Tahle džungle je jako mor," vztekal se Sixpence, když jsme se na chvíli zastavili. "Všechno tady je jen sprostá lež a podvod."

"Jak to myslíte?"

"Copak jste neviděl toho hroznýše královského, co jste do něj před chvílí málem narazil hlavou?"

"To přece byla jen liána."

Sixpence zavrtěl hlavou. "Vidíte, to je přesně to, co myslím. Nic tu není, jak to vypadá. Jen se chvílku dívejte tady na tuhle větev." Ukázal na suchou větvičku, lehce se chvějící uprostřed zeleného keře. Zatímco jsem se divil, jak to, že se chvěje, ukázal se jakýsi přívěsek, prolétl vzduchem a chňapl kupředu. Když se daly do pohybu další končetiny, pochopil jsem, že jde o perfektně maskovaný hmyz.

"Strašilka," vydechl jsem.

"Jak jsem řekl, lež a podvod."

Zíral jsem na kývající se větvičku. "Ale to je přece princip přírody. Každý proti každému, a vyhraje ten, kdo přijde s nejrafinovanějšími triky"

Sixpence se smíchem zavrtěl hlavou. "To může říct jen někdo, kdo strávil celý život v knihovnách."

"Vždyť já nejsem až takový knihomol," namítl jsem. "Když mi bylo pět, krátce po smrti matky, vzal mě otec s sebou na cesty. Byl taky biolog. Strávili jsme téměř dva roky v Tanzánii, u paty Kilimandžára."

"Takže tohle není váš první pobyt v Africe?"

Zavrtěl jsem hlavou. "Ale to už je taky pěkně dávno. Matka krátce předtím zemřela, a já se cítil, jako by mi někdo ukradl můj život. Z dnešního pohledu to může znít naivně, ale já se tehdy naučil vzhlížet ke stvoření s jakousi pokorou."

"Takový přístup s vámi naprosto sdílím," řekl Sixpence. "Vezměte si například Stewarta a mě. Oba cítíme spoustu věcí stejně, přesto, že mě vychovali v tradicích předků a on vyrostl ercprotestantsky."

Zamračil jsem se. "Tak proč má potřebu ta nádherná stvoření této země zabíjet?"

"To souvisí s druhou částí jeho výchovy. Jako jedno ze sedmi dětí a pod vládou přísného, despotického otce, byl v podstatě nucený vyvinout určitou vnitřní tvrdost. V tomhle ohledu to s ním funguje docela prostě. Silnější vyhraje - to je jeho motto. Pokořit si zemi je jeho filozofie. Lov je jeho druhá víra, a uděláte dobře, když mu nebudete křížit cestu, jakmile si vezme svou kořist na mušku."

"Aha, erotika zabíjení. O tom už mi povídal. Ale tahle filozofie mi vůbec nepasuje k vám. Jak to, že jste v tom s ním?"

Sixpence si mě upřeně přeměřil. Zdálo se mi, že si není jistý, jestli bych jeho odpověď pochopil. "Jsem mu zavázaný, je to krevní dluh," odpověděl pomalu. "Víckrát mi zachránil život, a já zůstanu po jeho boku tak dlouho, dokud tenhle dluh nesplatím."

"Mají s tím snad něco společného ty jizvy na jeho předloktích?"

Sixpence se usmál a zavrtěl hlavou. "Davide, vy jste fajn chlap, ale někdy jste trochu moc zvědavý. Já už jsem vám jednou říkal: když o tom Stewart nechce mluvit, je to jeho věc. Já vám k tomu můžu říct jen tolik - ty jizvy jsou duše zemřelých přátel. Přátel, které v životě ztratil. To vám bude jako vysvětlení muset stačit. A jestli vám můžu dát dobrou radu: už se na to neptejte."

Egomo teď přestávku ukončil a šli jsme dál. Zmateně jsem vstal a následoval Pygmeje neproniknutelnou zelení.

Netrvalo dlouho a les začal řídnout. Mezi korunami stromů bylo čím dál víc mezer, jimiž procházelo sluneční světlo. Po několika dalších stovkách metrů jsme dosáhli kraje lesa.

"Tak jsme tu," funěl Sixpence. "Tak tohle je ta savana. Odsud je ještě mnohem velkolepější než ze vzduchu. Vypadá jako ostříhaná, jako by někdo vymýtil obrovský kus lesa."

Elieshi zavrtěla hlavou. "Ne, tohle vzniklo přirozeně. On tu nebyl vždycky prales."

"Vážně?"

"Ani to není tak dávno. Dva, tři tisíce let - to vypadala celá země tak jako tohle." Rozmáchla se rukou přes širou rovinu.

"Suché, chladné klima vytvořilo savanu, ze které jen tu a tam trčel ostrůvek stromů. Tehdy tu ještě žili sloni, nosorožci

a žirafy. Pak se klima začalo oteplovat a vlhnout. Prales se začal roztahovat a pohřbil trávu pod sebou. Podle některých teorií tenhle nově vznikající les dokonce zavřel určitým zvířatům cestu ven. Musela si zvyknout na život v šeru. Například okapi."

Maloney si posunul klobouk do týla. "Já jsem si vždycky lámal hlavu, co takový obyvatel stepi má co pohledávat v husté džungli. Tohle vysvětlení zní logicky. Ale my teď máme na práci něco docela jiného než mudrovat nad klimatickými změnami. Buďte tak hodná a zeptejte se Egoma, jak je to ještě daleko."

Pygmejova odpověď byla krátká a stručná.

"Už jen kousek," přeložila Elieshi. "Říká, že už to je cítit."

Zkoumavě jsme nastavili nosy do vzduchu - a skutečně, něco cítit bylo. "Spálené maso," řekl Maloney. "Nic nepáchne jako spálené maso. Pospěšte si!"

21

Po čtvrt hodině jsme do tábora dorazili. Vypadal jinak, než jsem si představoval. Zapochyboval jsem, jestli byl dobrý nápad se sem vydat. Ani ten nejpodrobnější popis by nestačil k vysvětlení, jaká hrůza se vznášela nad tím místem. Když jsme zdevastovaným táborem opatrně procházeli, tiskl jsem si na ústa kapesník. Viděli jsme několik mrtvol, těla příšerně znetvořená. Zpřerážené údy, rozdrásané vnitřnosti, kusy těl oděrané a rozházené kolem. Bylo těžké spočítat, kolik obětí tu vlastně leží. Zdálo se mi, že jich je šest, stejně dobře to mohlo být sedm nebo osm mrtvol. Všude kolem ležely poházené nejrůznější předměty, rozbité, potrhane, rozmačkané, tu a tam ještě doutnaly. Převržená toyota landcruiser milosrdně zakrývala hrůzostrašný pohled na to, co leželo za ní. Rozervané stany, z nichž trčely tyče jako mrtvé prsty, ležely vedle zdeformovaných beden od proviantu, jejichž obsah se válel po zemi. Židle, hrnce, konzervy a zbraně pokryté vrstvou popela a špíny. Nejstrašnější však byly ty mrtvolky, jejichž odulá těla vydávala silný pach rozkladu. Do některých z nich už se pustili i dravci.

Na kraji tábora jsem objevil další oběť, tělo, které se dalo označit za lidské jen s pomocí dávky fantazie. Obličej toho muže, včetně očí, byl oděraný, takže se na mě zubila jen rudě se lesknoucí lebka. To bylo příliš. Zvedl se mi žaludek. Popoběhl jsem kousek dál do vyšší trávy a zvracel jsem. Nechtěl jsem, aby mě ostatní viděli.

"Pane bože," koktal jsem, když se můj žaludek kompletně vyprázdnil. Otřel jsem si z obličeje poslední zbytky jídla. Nohy jsem měl jako z másla.

"Bůh s tím nemá nic společného," řekl Maloney, který se nepozorovaně objevil za mnou. "Nebyl tu, když se to stalo. Nebyl tu nikdo, kdo by těm ubožákům pomohl. Byli docela sami." Plivl na zem. "Je vám už trochu líp?"

Vstal jsem. "Jde to. Kdyby jen nebyl ten pach."

"Vezměte si tohle," řekl a utrlh nějakou bodlákovitou rostlinu. Rozmělnil ji mezi prsty. "Zamotejte si to do kapesníku. Mělo by to ten smrad přehlušit."

Skutečně, do nosu mi stoupla čerstvá vůně podobná mátě a pomohla mému žaludku uklidnit se.

"Lepší?"

Kývl jsem.

"Dobře, tak pojďte. Snad se nám podaří zjistit, co se tu stalo." Vytáhl digitální fotoaparát a dal se do dokumentace neštěstí.

Sixpence to vzalo stejně jako mě. "To je práce Mokéleho," mumlal. "Žádný jiný tvor by nedokázal takovým způsobem rozložit oddíl těžce ozbrojených vojáků. Ani leopardi, ani hroši, dokonce ani zdivočelí sloni by něco takového nedokázali."

Slovo rozložit se mi v té souvislosti ani trochu nelíbilo, a mému žaludku už vůbec ne. Ale musel jsem mu dát za pravdu. Opravdu to byli vojáci. Nejspíš ten oddíl, který měl objasnit Emilyino zmizení.

"Konžské vládní oddíly," oznámila Elieshi, když prozkoumala uniformu jedné oběti. "Tohle byl asi jejich velitel."

"K tomu neštěstí muselo dojít krátce předtím, než sem Egomo poprvé přišel," řekl Maloney. "Možná za té strašné bouřky, pokud můžeme z jeho zprávy vycházet."

"Pomalu začínám se Stewartem souhlasit," bručel Sixpence. "Bylo by to od nás vůči světu dobrodiní, kdybychom tu potvoru vyřídili."

"Seržant Gérard Matubo," rozluštil jsem jednu krví zbrocenou nášivku. "Třetí regiment infanterie Djambala. No, tak teď máme aspoň jedno jméno. Srovnání se seznamem zmizelých vojáků nám to potvrdí."

"Nebudeme ho potřebovat. Našel jsem ordonanční papíry a denní zprávy," volal Maloney a mával, abychom šli k němu. Skláněl se nad kovovou bednou, která vypadala, jako by přes ni přejel nákladník. "Tady je všechno pohromadě. Od chvíle, kdy zajistili videokameru a všechny nahrávky ve vesnici Kinami a poslali to s kurýrem do Brazzavillu, do...", vzhlédl k nám, "do objevení opuštěného tábora Emily Palmbridgeové u jezera. Tady to stojí černé na bílém: Emily Palmbridgeová. To je první opravdu konkrétní věc. Teď máme konečně stopu. Moment, nezmiňoval se Egomo taky o nějakém druhém táboře?"

"Ano, mluvil o něm," řekla Elieshi. "Prý leží přímo u jezera, jen asi čtyři kilometry od našeho."

"Měli bychom ho brzy vyhledat." Maloney podrobně studoval papíry. "Vypadá to, že vojáci měli při prohlídce druhého tábora kontakt s tou potvorou. Při následném útěku do vnitrozemí zřejmě zničili vysílačku. Možná ji ale zničil Mokéle, nemůžu to tady na tom zuhelnatělm papíře pořádně přečíst. Opakovaně je tu řeč o ombre menaçante..."

"O hroživém stínu," zašeptala Elieshi.

"...který je pronásledoval od jezera až sem. Co to znamená, je nám jasné. Seržant Matubo pak nařídil, aby se větší část mužstva tady obšancovala, a dva jeho nejlepší lidé se měli pokusit projít savanou do vesnice Ozéké a přivést pomoc. To bylo před...", podíval se na datum na svých hodinkách, "zhruba třemi týdny." Maloney zavrtěl hlavou a uklidil

deník spolu s papíry, jež nebyly tolik poškozené, do tašky, kterou měl přes rameno. "Můžeme počítat s tím, že ten pokus nevyšel a žádný z nich nepřežil. Jejich kosti nejspíš leží někde tam v trávě a okusují je mrchožrouti. Zbytek oddílů se tady mezitím zahrabal a přes dva týdny čekal na pomoc."

"Která nedorazila. Místo ní přišla smrt," doplnil jsem jeho myšlenku. S žaludkem jak na vodě jsem znovu místo neštěstí prošel. Hranice tábora byla ještě dobře patrná. Vojáci navršili asi půl druhého metru vysoký kruhový val o průměru deseti metrů, z něhož však mnoho nezbylo. Až na jedno místo na severní straně byl kompletně stržený. Většina mrtvol ležela kupodivu vně tohoto kruhu, což zřejmě způsobili dravci, kteří si je odtáhli do vyšší trávy.

"Co s těmi těly uděláme?" zaslechl jsem Elieshi.

"Navrhuju polít je benzinem a spálit," ozval se Sixpence. "To sice není zrovna pietní, ale pořád ještě lepší než je nechat sežrat leopardy."

"Kteří se určitě brzo objeví," řekl Maloney. "Je zázrak, že se jich tu už nesešla celá tlupa, při téhle chutné vůni. Nejspíš je to jen naše přítomnost, co jim brání, aby se nezačli hádat o kořist. Ale jak dlouho ještě? Měli bychom odsud co nejrychleji zmizet."

Poslouchal jsem jen na půl ucha, zabýval jsem se otázkou, která mě napadla před chvilkou. Něco tady na tom táboře je podivné. Je tu pár věcí, které jako by nezapadaly do celku.

"Já se postarám o ten benzin. Mr. Astbury, pomůžete Sixpencovi s těmi mrtvými?"

"Cože?"

Maloney netrpělivě ryl nohou v zemi. "Ty mrtvoly Musíme je nakládat na sebe."

"Ještě okamžik." Cítil jsem, že se moje podezření mění v jistotu. Šel jsem do středu tábora a dotkl se země. To místo bylo proti okolí jednoznačně níž. Zdálo se mi, že vidím paprskovité stopy, které tady začínají a rozbíhají se směrem ven. Celý ten kruh vypadal jako... jako kráter.

"Mr. Astbury, čeká se na vás!"

"Mám dojem, že Mokéle m'Bembé na tomhle neštěstí nemá vinu."

"Co prosím?" Všechny oči se upřely na mě.

Vstal jsem a šel ke kraji valu. Bylo to jasné.

"Jestli správně interpretuju ty stopy, pak se tu odehrálo něco docela jiného," začal jsem pomalu. "Podívejte se pořádně. Val, který vojáci navršili, byl rozmetán směrem ven, a ne dovnitř, jak by se dalo při útoku zvenčí předpokládat. Přesvědčte se sami."

Sixpence mě následoval. Vrtěl hlavou. "To může znamenat leccos. Třeba ta potvora skočila mezi ně a při následném boji pak tu navršenou zeminu vytlačila ven."

"Aniž by zanechala stopy? To by přece nedokázala ani legenda jako Mokéle." Šel jsem k jednomu mrtvému. "Podívejte se, kde ty mrtvoly leží. Všechny vně kruhu, jako by je něco vymrštilo ven. Podle mého mínění tady došlo k explozi, a sice k pořádné. Možná jim vybuchly zásoby TNT. Možná jeden z vojáků kouřil příliš blízko u bedny s výbušninou, kdoví? Prohlédněte si ty mrtvoly pořádně. Většina z nich má popáleniny na zádech a v týle. Bohužel nemáme čas ani prostředky pátrat po zbytcích trhaviny, ale vsadím se, že bychom něco našli."

Maloney mávl směrem k převrácenému autu. "A jak se vám do krámu hodí tohle?" Ukázal na protlačené dveře, na nichž se zřetelně skvěla stopa obrovité pracky "Když tu náš kamarád nebyl, tak kdo tu nechal tenhle otisk?"

Musel jsem přiznat, že pro to nemám vysvětlení. Všechno, co jsem měl, bylo pár indicií a intuice. "To já nevím," uznal jsem. "Ale jedno vím jistě: neměli bychom dělat rychlé závěry, dokud nebudeme mít v ruce víc faktů."

Maloney vzdychl. "To vidím jinak. Pro mě je ta věc jasná. A teď se postaráme o pořádný pohřeb žehem. Pak se vrátíme a podíváme se na ten druhý tábor."

Kpolednímu jsme dorazili k nešťastným zbytkům tábora u jezera. Moji původní euforii, že jsem konečně našel něco, čeho se můžu při pátrání po osudu své první lásky držet, brzy vystřídal deprimující poznání. Už po několika minutách mi bylo jasné, že tady nic nenajdeme. Stopa se ztratila. Vojáci tu všechno důkladně prohledali a vzali s sebou všechno, co se jim zdálo důležité.

Byl jsem zklamaný. Otráveně jsem se rýpal v zemi, bez naděje, že něco najdu. Myšlenky se mi honily kolem rozhovoru s Maloneym. Jak může být tak zabeđený? Je skálopevně přesvědčený, že tu katastrofu zavinil Mokéle. Je to vždycky to samé. Lidé vidí jen to, co vidět chtějí. Dokonce i zkušený muži jako on nejsou výjimkou. Proč nechce pochopit, že by můj objev mohl mít velký význam? Na zvíře, které hledáme, vrhá totiž docela jiné světlo, stejně jako na to, co se tu skutečně odehrálo. Snažil jsem se utéct před napjatou atmosférou a vzdálil jsem se od ostatních. Pomalu jsem procházel pobřežní vegetací a doufal, že nic nevyplaším. Necítil jsem se tam zrovna ve své kůži, ale za to ticho mi to stálo.

Přemýšlel jsem o všem, co se dosud událo. Vtom jsem zaslechl útržky slov. Přiblížil jsem se a zjistil, že to je Maloney se Sixpencem, kteří zřejmě také měli potřebu promluvit si o samotě. Mluvili vážně. Hnala mě zvědavost, tak jsem se přikradl blíž, až jsem zřetelně slyšel Sixpencova slova: "...ti povídám, že bys měl od ní dát ruce pryč."

"Co ti je do toho? Jsi tu snad jako můj dozor?"

"Jistěže ne, ale jsem tvůj přítel a jediný, kdo se odváží ti občas říct své mínění. A proto se tě ptám: Myslíš to vážně, anebo hledáš jen takovou rychlovku?"

"Fakt nevím, co ti je po tom."

"Je mi po tom dost. Byl jsem u toho, když tvoje žena a tvůj synek zahynuli při tom požáru v buši. Byl jsem u toho, když jsi přísahal, že už nikdy nebudeš moct milovat žádnou ženu. Ty víš, že jsem tuhle přísahu vždycky považoval za nesmysl a že bych měl vážně radost, kdybys našel novou lásku, ale Elieshi to opravdu být nemusí."

"A proč ne?" opáčil Maloney.

"Je pro tebe moc mladá. Vždyť by mohla být tvoje dcera. Ty ji nemiluješ a všechny nás tím jen ohrožuješ."

"Blbost."

"Není to blbost. Copak sis nevšiml, že se o ni mladý Astbury taky zajímá?"

Ta poznámka mě zasáhla nepřipraveného. Přikrčil jsem se. Elieshi a já? To je směšné. Jestli si Sixpence snad opravdu všiml nějakých hnutí mysli mezi námi dvěma, pak ví víc než já. Přesto mě to téma zajímalo. Mezitím jsem se přiblížil natolik, že jsem ty dva mohl mezírkou mezi rákosy vidět. Maloney seděl na zemi, klobouk v týle. Opaloval si obličej. "Ti dva že by...? Vždyť se nesnesou, to vidí i slepý. Astburymu je ukradené, jestli mezi mnou a ní něco je. Na rozdíl od tebe, jak se zdá."

Sixpence nazlobeně bručel. "Nevyznáš se v lidech ani zbila. Nikdy ses nevyznal, a nikdy nebudeš, jinak by sis už dávno všiml, že to neustálé popotahování mezi těmi dvěma je něco jako vyznání náklonnosti. Povídám, kohoutí zápasy si tady nemůžeme dovolit. Ne při tom, co tu je ve hře."

To jsem musel nejprve rozdýchat. Ta náladová holka mě přece ani trochu nezajímá! Kromě toho ji zjevně přitahuje Maloney. Zatímco jsem dál přemítal o tom divném tvrzení, australský lovec se hrozivě napřimil.

"Já ti povím, o co tu jde," zahřměl. "Ty zkrátka žárlíš. Chtěl bys tu malou pro sebe, co?" Suše se zasmál. "Tak to zkus. Bude veselo. Boji já se nikdy nevyhýbám. To bys měl vědět, ty se přece v lidech vyznáš."

"Jasně. Hlavně, že ty se dobře bavíš. Co si o tobě myslí ostatní, tě nikdy nezajímalo."

Postřehl jsem, že Maloneyho hlas začal znít podstatně tvrději. "Jestli se ti to tady nezamlouvá, tak jdi. Já to tady zvládnu sám."

"To nemůžu, a ty dobře víš, proč."

"Krucí, už mi dej pokoj s tím věčným blábolením o krevním dluhu. Vždycky, když se v něčem neshodneme, musím znovu a znovu poslouchat tu starou historii. A pak se mám cítit provinile! Ale já už nemám chuť, chápeš? Leze mi to krkem, to tvoje moralizování. Vypadni, já tě zbavuju tvého slibu."

"To nemůžeš," slyšel jsem bručet Sixpence. "To nemůžu ani já sám."

Po chvíli mlčení řekl Maloney: "No dobrá, tak tu prostě zůstaň." A po další přestávce dodal: "Když se to vezme kolem a kolem, ta malá pro mě vlastně nic neznamená."

"Vždyť to celou dobu povídám. Ale to od ní přece můžeš stejně dobře dát pracky pryč," mudroval Sixpence.

"Nemůžu, já jsem lovec - v každém smyslu. A ty přece víš, co se povídá o černých ženských."

"Nevím. Ale ty mi to jistě prozradíš..."

"No tak, to přece ví každý. Že jsou jako zvířata. Čekají jen na to, až je popadneš, jinak nedají pokoj. Já to slečince brzy pěkně udělám, a pak ji nechám. Vždyť je to jen neškodná malá aférka, která skončí přesně tak rychle, jak začala."

Nevěřil jsem svým uším. To je silná káva. Sixpence se to zjevně také dotýkalo.

"Tak odtud vane vítr," řekl. "Dochází tobě vůbec, že Elieshi a já máme stejnou barvu kůže?"

"S tebou je to přece něco jiného. Ty jsi pro mě jako bratr."

"A kdyby byla bílá? Jsem si jistý, že bys o ní pak mluvil docela jinak. Jak myslíš, že mi je, když kolem sebe rozhazuješ takovéhle rasistické poznámky?"

"Bud' zticha! Tam v tom křoví něco je!"

Maloney vyskočil a díval se mým směrem, zbraň, kterou měl neustále u sebe, odjištěnou. Jak rychle jsem dovedl, aniž by mě bylo slyšet, jsem si dřepl. Krucí, přistihl mě! Udělal se mnou krátký proces, jestli přijde na to, že jsem poslouchal. Zbývá mi jediné - zmizet, a to co nejtíšeji. Jenže to se snadno řekne, ale hůř udělá.

"Haló? Kdo je tam?" houkl Maloney. Udělal pár kroků mým směrem. Zřetelně jsem slyšel zavržení jeho kožených holínek. Blíž a blíž. Zaslechl mě, to je jasné, jen se zatím ještě nerozhodl, jak se zachovat. V nejhorším případě prostě namíří pušku mým směrem a stlačí kohoutek. Na čele mi stál pot. Co mám proboha dělat? Nejlepší bude, když se ozvu. Lepší dostat nářez, než zetlít s kulí v břiše u jezera Tělé. Zrovna jsem chtěl vstát, když jsem na rameni ucítil něčí dotyk. Za mnou stál Egomo.

Přiblížil se naprosto neslyšně. Shlížel na mě a koutky úst mu cukaly úsměvem. Přiložil jsem si prst na ústa. Jeho úsměv se rozšířil. Zjevně chápal, že jsem v ošemetné situaci. Na to udělal něco, po čem mi ztuhla krev v žilách. Zvedl ruku a vyrazil podivný výkřik.

Oba muži ho okamžitě objevili.

"Aha, to je náš malý přítel," řekl Maloney a nechal zbraň klesnout. "Egomo, máš štěstí, že ještě žiješ. Stačila jen chvílička, a už bych střílel. Neměl by ses tak nenápadně plížit."

Sixpence namítl: "Vždyť on stejně nerozumí, co říkáš."

"Taky pravda. A ono je to jedno. Jak vidím, znovu jsi našel svou kuši. Teď jsi zase velký lovec, Egomo, no nemám pravdu? Já mám mimochodem taky takovou zbraň, jenom o kousek větší. Mám ti ji příležitostně ukázat? Jasně že mám." Rukou poplácal na místo vedle sebe. "Pojď, kamaráde, sedni si k nám, do kruhu velkých lovců."

Jeho následující smích kryl můj ústup.

22

Noc přišla, jak je v těchto zeměpisných šířkách obvyklé, velice rychle. Během okamžiku byla tma, jako by přes nebesa hodil velkou přikrývku. Vyšly hvězdy, a s nimi přišly i noční zvuky. Kvákání žab, nárek sovy a tlumené pochrochtávání hrocha, převalujícího se v pobřežním bahně.

Opékali jsme si obrovského černého sumce, úlovek Maloneyho a Egoma, kteří strávili pozdní odpoledne v loďce, zatímco jsme my se Sixpencem pomáhali Elieshi při vyhodnocování infrazvukových záznamů. Maloney potřeboval trochu klidu. Tak s Egomem vyrazili na vodu. Pygmej byl zpočátku nedůvěřivý - použití lodí je jeho národu nejspíš cizí, avšak možnost pozorovat jiného lovce při práci ho přesvědčila. Egomův ostrý zrak a Maloneyho ruka cvičená v

zacházení s oštěpem se báječně doplňovaly. Po nějakém čase se vrátili se sumcem, dlouhým dobře metr dvacet. Po jídle jsme se spokojeně rozvalili, ovšem náš černý návštěvník si o kus dál vykostil zbytky svého kusu ryby a zabalil je jako zásobu na další den.

Maloney si nemohl Egoma vynachválit. "Ten Pygmej má fantastické oči," básnil. "Vidí kořist dřív, než ona zahlédne nás. Sixi, někoho takového v našem týmu potřebujeme. Jako dík za jeho pomoc jsem mu věnoval náš nůž na chleba. Zdálo se mi, že se mu strašně zamlouvá. Jen doufám, že s námi ještě stráví nějaký čas."

"Vyrozuměla jsem od něj, že přesně to má v plánu," řekla Elieshi. "Když jsem s ním mluvila včera večer, říkal, že by rád zůstal - aspoň dokud se úplně nevzpamatuje z těch zranění. Pak se vrátí ke svým lidem." Plácla se rukou do stehna.

"Pojď, sedni si k nám, Egomo, udělaš nám radost." Oslovený zjevně přesně věděl, že mluvíme o něm. Usmál se a přisedl si k nám. Prohodil pár slov s Elieshi, a pak se stalo něco obzvlášť překvapivého. Egomo sáhl Elieshi bez varování na prsa. Jen tak, jako by to byla ta nejběžnější věc na světě. Mně klesla spodní čelist. Několik vteřin jí prsa masíroval, pak si sedl a dělal, jako by nic. Ještě víc mě překvapila skutečnost, že Elieshi neprotestovala.

"Co to bylo?" zeptal jsem se.

"Co? Aha. Nic zvláštního." Elieshi si odfoukla pramínek vlasů z obličeje. "To se u nich tak dělá. Znamená to, že mám pěkný prsa. Je to jeden z nejpěknějších komplimentů, který může Pygmej ženský vyseknout." S drzým pohledem pak dodala: "To ale neznamená, že to teď taky můžete dělat. Ledaže byste se napřed smršklí o půl metru."

Dřepl jsem si a zamířil k ní. Se smíchem mi přidržela pěst u nosu. "To zrovna."

Maloney se chechtal. "Mně se Egomo líbí čím dál víc. Co se mě týče, budu rád, když zůstane."

"Já taky," přisvědčil jsem a sedl si zpátky na místo. "Jen doufám, že nás omylem neotráví. Ty listy, co si do nich zabalil svou rybu, vypadají tak nějak nezdravě," poznamenal jsem v legraci. "Polovina všech rostlin v okolí je vysoce toxická."

"Žádný strach, profesore. Je to jedna z hlavních gorilích pochoutek a Pygmejové to používají jako podklad pro všechny možné jídla. Stravitelnost je prokázána už po generace."

"Pokud má ovšem člověk žaludek gorily," mrkl jsem na Elieshi. Ani jsem se na ni nezlobil, že mi pořád říká profesore.

Tak nějak to patří k naší hře. Sice nevím, oč v té hře jde a jaká má pravidla, ale to je jedno. Začala mě bavit. Krom toho jsem po tom, co jsem dnes vyslechl z Maloneyho úst, pocíťoval divné hlodání svědomí. Jako bych nesl jakousi vinu jen proto, že mám jinou barvu kůže. Jistěže to je přitažené za vlasy, ale nemohl jsem se toho pocitu zbavit.

Pozoroval jsem, jak Elieshi okusuje poslední kousek ryby a vzrušeně přitom debatuje s Maloneym. Znovu a znovu jsem přitom v duchu slyšel jeho urážlivá slova. Bylo mi jí líto. Napřed naletěla na tu lež o trpasličím slonu, a teď hodlala vyplýtvat srdce na mužského, který v ní viděl jen snadnou kořist.

"V pořádku," přerušil Maloney rozhovor s ní a zazvonil nožem o svou sklenku vína. To gesto působilo podivně nevhodně, jako bychom byli ve společnosti, kde právě hostitel hodlá zahájit svou řeč. "Rekl bych, že je čas vyvinout strategii," prohlásil. "Abych to shrnul. Máme Egomovy informace, které vypadají velice důvěryhodně, rozhodně poté, co jsme na vlastní oči viděli oba zničené tábory. Všichni jsme byli svědky, jak se cosi velkého vynořilo z jezera a pozorovalo nás. Ten videozáznam má sice mizernou kvalitu, ale v kombinaci se zvukovými záznamy Elieshi dávají jasný obraz. Zvíře, které hledáme, skutečně existuje. Je tady. Žije, dýchá a zanechává stopy. Pokud někdo o jeho existenci pochyboval, po dnešku už jistě nebude. A teď bod dvě: všechny stopy ukazují, že náš cílový objekt je agresivní povahy a my si budeme muset dávat mnohem větší pozor."

"Jak jste přišel k tomuhle závěru?" přerušil jsem ho. Jen ať ví, že s ním v tom nesouhlasím. "To, co jsme dosud viděli, lze interpretovat i docela jinak."

"Mr. Astbury, jak obrazová data Emily Palmbridgeové, tak stopy, které jsme tu našli, zřetelně ukazují, že Mokéle m'Bembé má vyhraněné teritoriální chování a neupejrá se v prosazování svých nároků. Přitom postupuje šikovně, tiše a brutálně. A velmi efektivně, jak si dovoluji poznamenat. Máme co do činění s protivníkem, který se nám přinejmenším vyrovná. Dva zničené tábory stejně jako včerejší setkání by měly na potvrzení této teze stačit." Vrhł na mě pohled signalizující, že to téma je pro něj uzavřené. "A tím se rovnou dostáváme k bodu tři. Jistě vám neprozradím žádné tajemství, když řeknu, že tu jsme ve velkém nebezpečí. Všechno, co jsme dosud zažili, ukazuje, že je jen otázka času, kdy bude následovat další útok. Vzor chování našeho kongosaura ukazuje, že svého protivníka nejprve pozoruje a pak teprve útočí. Zničený tábor vojáků ukazuje, že ústup do vnitrozemí není dostatečnou ochranou. Koneckonců byl přes tři kilometry od jezera. Takže máme jen jednu možnost: musíme být rychlejší než on. Musíme ho dopadnout dřív, než on dopadne nás. Ta věc má jen jeden háček."

"Nevíme, kde je," dořekl jsem jeho myšlenku.

"Zcela správně, Mr. Astbury. Přesně o to jde. Nikdy jsme nevěděli, kde zrovna je - dosud. Elieshi, buďte té lásky..."

"Je mi ctí a potěšením." Bioložka vstala, vzala svůj notebook, postavila jej na stůl a otevřela. Obrazovka zazářila a ukázala grafiku, která vypadala jako stříh složitého kostýmu. Samé čáry a body. Na některých místech rovnoběžné, jinde se křížily a zase rozbíhaly.

"Nebudu zacházet do technických detailů," začala vysvětlovat, "ale abych vám ukázala, co jsem udělala. Napřed jsem, jak navrhoval Stewart, prohledala naše okolí na infrazvukové vlny. Výsledek byl, abych tak řekla, zdrcující. Nenašla jsem nic, kromě skupinky slonů asi třicet kilometrů odsud. Prohнала jsem ten záznam různými filtry, ale nebylo to k ničemu. Mokéle mlčel jako ryba. Ani měření ve slyšitelném rozmezí nevykazovalo nic zvláštního. Pak jsem dala senzor do vody, do hloubky asi jednoho metru, a měřila jsem znova. Zase negativní. Pak mě něco napadlo. Vzpomněla jsem si na začátky bioakustiky a na druh, pro nějž tyhle přístroje vlastně vyvinuli. Jak víte, existuje ještě jeden druh velkých savců, komunikující na frekvencích, které jsou pro nás neslyšitelné."

Zvedl jsem hlavu. "Mluvíte o velrybách."

"Přesně tak. Už při našem prvním setkání jsem vám povídala, že bioakustická věda vznikla výzkumem zpěvu velryb."

"Chcete nám snad říct..."

"Vydržte." Zazubila se na mě. "Takže jsem provedla další měření, jen s tím rozdílem, že jsem tentokrát hledala ve frekvenčním rozsahu nad lidským sluchem, v oblasti ultrazvuku. A co vám mám povídat? Trefa! Na monitoru se mi objevil celý ohňostroj zvuků a signálů. Kaskády stoupajících a klesajících průběhů akustických signálů, které by se s trochou fantazie daly interpretovat jako zpěv. Řekla bych, že Mokéle tak komunikuje s příbuzenstvem, případně se orientuje v tmavých hlubinách jezera. Podle mě má to zvíře sonar, jednu z nejvíc vyvinutých smyslových schopností v řiši zvířat."

"S jakým příbuzenstvem?" ozval se Sixpence, který dosud jen mlčel a potahoval z dýmky.

"Jasně, s příbuzenstvem. Za prvé je nemyslitelný, že by jeden jediný exemplář přežil takovou dobu sám, a za druhý jste přece sami mluvili o mláděti. Můžeme klidně vycházet z toho, že tam v jezeře žije celá kolonie."

Má pravdu, pomyslel jsem si. Naprostou.

Nenápadně jsem ji pozoroval. Pomalu se mi začala jevit v jiném světle. Jistě je spousta lidí, kteří ji podceňují pro její klukovské způsoby a její otevřenou ženskost - jako já -, nicméně to je omyl. Elieshi to myslí.

"Co jste dělala potom?" zeptal jsem se.

"No, zbytek byl prostý. Provedla jsem několik směrových měření, spojila jsem je se schematickým náčrtem jezera a voil?..."

"...stříh byl hotový," doplnil jsem její větu. "Nezlobte se na mne, ale pro mě to vypadá, jako by vám po obrazovce přeběhla horda mravenců s inkoustem na nožičkách."

V hraném zděšení si zkřížila ruce na prsou. "No tak, že byste v tom obrázku fakt nic neviděl? Tohle jsou obrysy jezera." Prstem přejela po jedné tenké linii. "Tady je náš tábor. Někde tamhle je vojenskej tábor, a tady Emilyin. Tak, a teď se podívejte, jak jsou signály na tomhle místě v jezeře hustý."

Čím déle jsem na obrazovku zíral, tím zřetelnější se mi ty kontury jevily. Vtom jsem pochopil, co myslí. Zvukové vlny tvořily síť, do jejíž vnitřní logiky jsem pomalu pronikal. Splývaly v jednom tmavém bodě, jako je to u černé díry, která pohlcuje veškeré světlo ve svém okolí. Po zádech mi přeběhl mráz. Už jsem tušil, co Maloney hodlá navrhnout. Zděšeně jsem se na něho podíval. "Vy se ale nechcete na tom místě potápět, že ne?"

Maloney se zašklebil. "Ale ano. Zítra ráno. A vy s námi."

Uprostřed noci mě probudilo uši rvoucí bubnování tropického lijáku. Díval jsem se na tmavý strop stanu a přemítal, kdy budu konečně zase jednou moct spát celou noc. Neklidně jsem se převaloval sem a tam, ale vysvobozující spánek ne a ne se dostavit. Tak jsem rozsvítil baterku a podíval se na hodinky. Tři čtvrtě na tři. Za nějakých pět hodin se s Maloneym a Sixpencem budu muset vrhnout do toho bláznivého podnikání. Ta akce s sebou nese tolik nekalkulovatelných rizik, že mě má nespavost ani neudivovala. Tak jsem sáhl po zuhelnatělém deníku seržanta Matuba a pokoušel se rozluštit jeho záznamy. Francouzsky jsem se učil před mnoha a mnoha lety, ale navzdory tomu, že jsem býval ucházející žák, vracely se mi útržky toho jazyka do paměti jen po kapkách. Cizí řeči jsou jako nástroje. Když je člověk čas od času nepoužije, zareznu.

Našel jsem několik odstavců v zadní části deníku, které byly celkem nepoškozené a čitelné.

L'herbe met secrets pleins. Gérome affirme avoir trouvé quelques pierres étranges. Ils n'partient pas ici loin. Divné. Je moje francouzština opravdu tak mizerná nebo se seržant Matubo vyjadřuje tak neobvykle? Savana skrývá mnohá tajemství, stálo tam. Gérome našel kameny, které tam nepatří. Ačkoli jsem ani vzdáleně nechápal, o čem je řeč, zaujala mě četba natolik, že pomýšlení na spánek pomalu vybledlo. Pracně, kousek po kousku a za mobilizace veškerých svých jazykových znalostí, jsem se prokousával textem. Čím dál jsem četl, tím zvědavější jsem byl. Ruines mystérieuses, záhadné ruiny. Ten výraz mě zaujal, protože se v rukopise objevoval na mnoha místech. Vzpomněl jsem si, že jsem v nějaké zprávě o jezeře Tété četl, že savana v jeho blízkosti je vlastně prastará kulturní krajina. Tato kultura, zahrnující odhadem dvacet pět tisíc lidí, se tu usadila dávno předtím, než tu vznikl prales. Že by snad vojáci našli to, co zůstalo zapovězeno očím tolika archeologů? A jestli ano, pak možná nebylo náhodou, že se v žádném případě nechtěli vzdát svých pozic. Třeba chtěli svůj nález chránit, než by přišla pomoc z Brazzavillu. Fascinovaně jsem četl dál. Úlomky se mi pomalu začaly formovat do velkého celku. Po hodině četby a luštění textu jsem deník zaklapl. Jednak už jsem sotva dokázal držet oči otevřené, a jednak jsem byl opravdu pať z toho, co jsem se dověděl. Ty ruiny neobjevili vojáci, ne, byla to Emily Palmbridgeová. Vojáci na ně jen narazili, když sledovali její stopu. Prý objevila nějaký chrám, který vojáci ve své disciplinovanosti a loajalitě vůči státu prozkoumali jen natolik, jak bylo nutné. Z archeologického hlediska to bylo samozřejmě naprosto správné rozhodnutí. Není nic horšího než tlupa vojáků, kteří ve své horlivosti rozšlapou veškeré stopy. O tom nálezu jsem se však nedověděl nic přesnějšího. Musí ovšem jít o něco významného, jinak by seržant Matubo nebyl hned nato vyslal záchranný tým.

Cítil jsem, že mě od řešení té hádanky už dělí jen malý kousek. Hádanky, která v sobě pojí ty ruiny, Emily a Mokéle m'Bembé. Nemohl jsem se dočkat, až o tom povím ostatním.

Unaveně jsem zhasl a zase si lehl.

Když se mé myšlenky užž hodlaly rozplynout v sen, zaslechl jsem divný zvuk. Krátký výkřik. Našpicoval jsem uši. Ozval se znovu, a tentokrát jsem zřetelně rozeznal Elieshin hlas. Jako by měla zlý sen. Vzhledem k mé vlastní nespavosti by mě to ani nepřekvapilo. Otázka je jen, jestli ji mám vzbudit. Vždyť je to jen sen, přesvědčil jsem se, ale vtom následoval další výkřik.

Vzdychl jsem a otevřel zip stanu. Pršelo teď ještě vydatněji. Jako by mi ten déšť chtěl naznačit, že se nemám plést do věcí, do nichž mi nic není. Vylezl jsem ze stanu a nahrbeně jsem se po hmatu blížil k Elieshinu stanu. Těch pár vteřin venku stačilo, abych byl promočený až na kůži, voda mi crčela po obličejí v potůčcích.

Uvnitř stanu byla naprostá tma, ale pohyb, který jsem pod tou jemnou látkou zaznamenal, napovídal, že sebou nejspíš strašlivě zmítá sem a tam. Přistoupil jsem blíž a právě jsem chtěl zacloumat půlkruhovou tyčí kupole stanu, když jsem

zaslechl něco, co se sem naprosto nehodilo: těžký dech muže a vzápětí tiché zasténání.

Jako zkamenělý jsem tam chvíli stál, pak jsem se pomalu vrátil. Když jsem za sebou zatáhl zip, teprve mi došlo, co to znamená. Slyšel jsem dva hlasy, muže a ženu.

Elieshi a Maloneyho.

23

Pondělí, 15. února

"Vstávat! Probuďte se, mladý příteli, je čas!"

Jako by mě nějaký hlas volal z hlubin spánku, hlas, který mi byl až příliš známý a který mě pronásledoval, ať jsem spal nebo byl vzhůru. "Vstávejte, lenochu. Potřebujeme vaši pomoc."

Otevřel jsem oči a viděl jsem Maloneyho stát před mým otevřeným stanem. Doširoka rozkročený, v potápěčském obleku, překypující činorodostí.

"Copak mě musíte budit tak děsivě?" zasténal jsem. "Vždyť je teprve..." vykulil jsem oči na hodinky, "...půl desáté? Je to možné?"

"Ovšemže. Už na vás čekáme dvě hodiny. Co to celou noc provádíte, že ráno aby vás budil kanónem?"

Rozpomněl jsem se, co jsem před několika hodinami slyšel a viděl, a dotčeně jsem mlčel. Maloney mě rozpaky našťěstí nepostřehl. Očividně byl v nejlepší náladě. To na rozdíl od ostatních členů týmu. Byl jsem sice ještě unavený, ale dost vzhůru na to, abych zaznamenal, že se něco změnilo. Hektická podnikavost, kterou vykazovali Sixpence s Elieshi, nedokázala zastít, že je něco v nepořádku. Oba se činili na opačných koncích tábora a dělali, že jeden druhého nevidí. Zamračil jsem se. Jaké následky bude ono techtlemechtle mezi Elieshi a Maloneym mít? Zlobila mě jejich lehkovážnost, protože takové chování s sebou neslo nevypočitatelná rizika pro soudržnost skupiny. Přirozeně jsem byl překvapený, že se Elieshi po zážitcích poslední noci chová vůči Australanovi tak rezervovaně. Vlastně jsem čekal bouřlivé projevy lásky. Že by se chovala ke svému milenci tak distancovaně z ohledu na Sixpence? Anebo postřehla, že jeho city jsou jen hrané? Doufejme, že je to tak, protože to by situaci trochu zjednodušilo. Jenže upřímně řečeno jsem byl z té záležitosti celý popletený. Věděl jsem stejně málo jako Egomo, který seděl nedaleko táborového ohně a dojídal zbytky od večere.

"Hned budu hotový," houkl jsem, vklouzl do bot a vyzbrojený rolí toaletního papíru jsem odkvačil do křoví. Když jsem se vrátil, bylo po únavě. Cítil jsem se posílený pro konfrontaci. A k té dojde, o tom jsem nepochyboval ani v nejmenším.

"Můžu požádat o vaši pozornost?" zavolal jsem tak, aby mě všichni slyšeli. "Něco vám musím říct."

Maloney se zamračil. "Mr. Astbury, co to bude? Další potlach?"

"Je to důležité, věrte mi," pokračoval jsem sebejistě, zatímco se sem ostatní blížili. "Jde o deník seržanta Matuba. Dočetl jsem se v něm zajímavé věci, o nichž vás chci rozhodně informovat, než podnikneme něco nesprávného. Nejdůležitější je, že jsem narazil na novou stopu Emily Palmbridgeové. Podle všeho při svém útěku před tou potvorou objevila v savaně zbytky nějakého starého města. Ve zprávě je řeč o sídlišti, rozkládajícím se na mnoha kilometrech čtverečních."

"To je přece nesmysl," na to Maloney. "Já jsem důkladně prostudoval veškeré zprávy o této oblasti, a všechny se shodovaly, že tu bylo maximálně pár starých polí. Jinak bychom museli z letadla něco vidět. Nemluvě o všech těch týmech, které tu oblast už dávno vyměřily a zanesly do map."

Zvedl jsem ruku. "Počkejte. Toto město, nebo co to vlastně je, zakrylo po jeho zničení před dlouhou dobou zjevně až k nepoznání množství země a bahna. Jediné, co z něj je dodnes vidět, to máte pravdu, Mr. Maloney jsou ty podivně pravidelné struktury v trávě, které jsme skutečně viděli z letadla a jejichž existence už byla mnohonásobně popsána. Protože byla tato oblast kdysi intenzivně obdělávaná, předpokládalo se chybně, že to jsou hranice katastrálních území, tedy kraje starých polí. Nikdo nepomyslel na to, že by se mohlo jednat o půdorys starého města. Vojáci ovšem význam nálezu okamžitě poznali, jak lze vyčíst ze zápisků v deníku." Zvedl jsem ho a zhluboka se nadechl, protože teď přijde ta nejobtížnější část. "Takže já navrhuju, abychom lov na Mokéle m'Bembé prozatím odložili a vydali se k minovým polím hledat Emily. Ona je klíč k našemu úkolu, a jestli ještě žije, mohli bychom si ten zbytek ušetřit."

"Vždyť je mrtvá, člověče," řekl Maloney. V jeho hlase zazněl výhrůžný podtón. "Prach a popel. Kdy to konečně pochopíte?" Sklonil se a jeho obličej se přiblížil mému na několik centimetrů. "Musíte se konečně odpoutat od minulosti a soustředit se na současnost. Chápete, co vám říkám? My tři se teď potopíme doprostřed jezera. Konec diskuse."

"Děláte obrovskou chybu," štkl jsem na něj. "Vidíte vždycky jen to, co vidět chcete. Tak to bylo už ve vojenském táboře, a teď děláte stejnou chybu znova. Jednou vás vaše ignorance bude stát život."

Ledově se zasmál. "Až doted' jsem přežíval docela dobře. Vždycky jsem se spoléhal na svou intuici, a to samé budu dělat i až budu starý a šedivý. Na tom nic nezměníte vy ani nikdo jiný z téhle party." Pohled, který přitom vrhl na Sixpence, mluvil za sebe. "A teď už nemám náladu na další slepičí schůzování. Do práce!"

Vyrazil k nafukovacímu člunu.

"To snad není pravda," mudroval jsem. "Přece nemůže tak důležitý objev jen tak ignorovat?"

"Může," odpověděl mi Sixpence s utrpeným úsměvem. "A bude. Ale to by význam vašeho objevu nemělo zmenšit. Nezlobte se na něj. Je to pro něj věc priorit, rozumíte? Teď chce jít na lov, a nic ho od toho neodvrátí. Ale co se vás týče..." položil mi ruku na rameno, "nemusíte do toho jít, jestli nechcete. Je to riskantní. Nikdo vás nemůže nutit nás doprovázet. Ani on ne," dodal s kývnutím hlavy směrem k Maloneymu.

Zavrtěl jsem hlavou. "Ale já chci. Zaprvé nechci platit za zbabělce, a zadruhé mám poprvé v životě pocit, že jsem na stopě něčemu opravdu důležitému. Něčemu nevysvětlitelnému, záhadnému."

"Z vás ještě bude dobrodruh. Za těch pár dní, co se známe, jste se pořádně změnil. A to míním naprosto pozitivně." Usmál se na mě. "Tak, a teď se podíváme na váš potápěčský oblek."

Mlčky jsem se navlékl do neoprénu a Sixpence mi pomohl nasadit lahve.

"Nejspíš bychom ty neoprény ani nepotřebovali," řekl. "Voda má na povrchu šestadvacet stupňů. Ale kdo ví, jak hluboko budeme muset jít. Krom toho ty obleky chrání před zraněním a parazity. Žije tu pár ošklivých druhů. Potápěl jste se už někdy s flaškou?"

"Otec mě párkrát vzal s sebou. A před pár lety jsem si to osvěžil v kurzu. Řekl bych, že základy zvládám."

"Tak to je v pořádku. Já vám směs předem namíchám, a kdybyste měl potíže, tak se ozvete. Helmy máme vybavené mikrofony, takže jsme v neustálém kontaktu."

"Budeme se potápět hluboko, co myslíte?" zeptal jsem se.

"Možná. V některých zprávách se píše, že je jezero hluboké jen tak dva metry, ale tomu nevěřím. To by ta voda musela být mnohem teplejší. A jestli tady opravdu žije kolonie těchto potvor, jak tvrdí Elieshi, tak musí být mnohem hlubší, než se dosud počítalo. Ale jak hluboké je skutečně...", pokrčil rameny "Každopádně půjdeme dolů pomalu, abychom vám dali příležitost vyrovnat tlak. Jste hotový?"

Přikývl jsem a nasadil jsem si helmu na hlavu. Ozvalo se klapnutí a pak už nic. Ticho. Jen vlastní dech. Slyšel jsem šumění a chrčení, pak Sixpencův hlas. "Můj mikrofon je zapnutý. Slyšíte mě?"

"Jasně a zřetelně," odpověděl jsem. "Vy mě?"

"Všechno v pořádku. Teď otestujeme svítlnu na helmě. Spínač je u brady"

"Vaše svítí."

"Vaše taky. Rozsviťte ji ale jen v nouzi. Žárovka žere hodně proudu, a ten potřebujeme na rádiové spojení." S těmi slovy se otočil a vyrazil. Já jsem si ještě rychle připevnil na zápěstí Geigerův počítač a následoval ho.

Elieshi s Egomem nás vyprovodili ke břehu. Z jejího nervózního výrazu jsem soudil, co si o celé té věci myslí. Stewart Maloney mezitím připravil člun a stál po pás ve vodě. Všiml jsem si, jak vzal svůj kmenový odznak, krátce se ho dotkl rty a zasunul ho pod neopren. Já se Sixpencem jsme se probíjovávali hustým kobercem z leknínů a řas.

"No tak přece, Mr. Astbury," pozdravil mě Maloney "Tak šup do lodi." Trochu mě postrčil, abych se tam lépe dostal, a já pak na oplátku pomohl nastoupit jemu i Sixpencovi. Maloney nastartoval. Sotva jsem stihl těm dvěma na břehu zamávat, a už jsme jeli.

Břeh se pomalu vzdaloval a s ním i poslední pocit bezpečí a jistoty. Možná to bude znít divně, ale mně přišlo, jako bychom opuštěním pevniny překročili jakousi neviditelnou hranici. Hranici, která dělí náš svět od světa toho kongosaura. Od teď se nacházíme na nepřátelském území.

Vtom jsem pohledem zavadil o zbraně, které s sebou Maloney vzal. Rychlopalnou pušku, kuši a dvě harpuny. Jedna z nich vypadala nezvykle.

"Co to je?" zeptal jsem se a ukázal na tlustý šíp. Lovec se na mě podíval, jak se mi zpoza skla zdálo, s úsměvem.

"Vzpomínáte, co jsem vám tuhle povídal? Že každý lov potřebuje vlastní zbraně? Tahle harpuna má v sobě speciální střelu, vyrobenou pro takové příležitosti v PGE."

"Jakou střelu?"

"Bude se vám líbit. Pronikne jen nejsvrchnější vrstvou kůže, způsobí malou ránu a naplní se tkání. Pak se automaticky zavře a my si ji přitáhneme zpátky. Mokéle si toho ani nevšimne."

"A ty ostatní zbraně?"

"Six bude u sebe mít harpunu s jedovými šípky. Velmi efektivní nervový jed, který by měl v několika vteřinách ochromit i obra jako Mokéle. Ty jsou ale jen pro naši obranu. Pro případ, že by se ten náš kamarád ukázal jako nevychovanec. Ale nelamte si hlavu. Zmizíme odsud, než si vůbec všimne, co se stalo. To vás jistě těší, nemám pravdu?"

Beze slova jsem ho pozoroval. Maloney se díval na vodu. "Já jsem nikdy netvrdil, že Mokéleho zabiju, Mr. Astbury," pokračoval. "Já jsem jenom řekl, že bych to rád udělal. Ale jsem si naprosto přesně vědom, že náš úkol je přesně vymezený. Vzít genetický vzorek, najít Emily a pak pryč odsud. That's all." Podíval se na mě svýma pronikavými zelenýma očima. "To ovšem nevylučuje, že se sem jednou nevrátím."

Jeli jsme ještě chvíli, pak Maloney ubral plyn, sáhl do tašky s vybavením a vytáhl jakousi hůlku. "Žádné strachy," řekl, když postřehl můj znepokojený pohled, "to je jen měřič vzdálenosti." Malým okulárem zaměřil různé body na břehu.

"Ještě asi sto padesát metrů tímhle směrem," rozhodl a ukázal k severozápadu. Sixpence převzal kormidlo a zamířil tam. Slunce stálo mezitím přímo nad námi a páliło. Vedro se začalo propalovat helmou i černým neoprenem, připadal jsem si pomalu jako pečinka, navíc ve vlastní šťávě.

Maloney nařídil Sixpencovi zastavit, znovu zaměřil polohu a vypnul motor.

"V pořádku, to by bylo. Tady to je." Sáhl po té velké harpuně, Sixpence si vzal tu menší.

"A co si mám vzít já?" chtěl jsem vědět. "Ve zbraních se nevyznám."

"Vy budete dokumentovat. Tu máte." Podal mi vodotěsně zabalený digitální fotoaparát. "Držte se trochu v odstupu, ale zůstaňte tak blízko, abyste opravdu všechno mohl vyfotit. Já pak ty záběry vyhodnotím."

"Nebude tam moc tma?"

"Ten aparát má vysokou světelnost, a kromě toho se automaticky zapne blesk, když bude potřeba. Všechno připraveno? Dobrá, tak jdeme."

Egomo stál vedle Elieshi a vyhlížel na jezero. Nedovedl si vysvětlit, proč David s těmi dvěma muži vyplul na vodu. Copak si není vědomý toho nebezpečí, které tam číhá? Copak neviděl dost důkazů Mokéleho ničivé síly? Opravdu je třeba, aby ho ještě ke všemu provokovali tím, že mu vniknou do říše? A ještě ke všemu v těch směšných oblečcích, s těžkými železnými trubkami na zádech a hrnci na hlavách. K čemu to všechno je a co je to za divnou látku, co jsou z ní

ty oblečky udělané? Říkali tomu guma, ale podobá se to spíš kůži vodních hadů. Zamyslel se. Vodní hadi! Je možné, že chtějí...? Ne, nikdo nemůže být tak hloupý. Dotkl se té ženy. Byla myšlenkami někde jinde. Musel se usmát, když si vzpomněl, že strávila noc s tím velkým bílým. Že by do ní byl zamilovaný? Dotkl se jí ještě jednou, tentokrát si ho všimla.

"Ano, Egomo?"

Měla legrační přízvuk, ale aspoň mluví jeho řečí, což není samozřejmé. Přesněji vzato se jen málokdo sníží natolik, aby se naučil jazyku Pygmejů. Ukázal na vodu a zeptal se, co ti muži chtějí dělat.

"No, co myslíš?" zeptala se zpátky. V hlase měla velké obavy "Jdou dolů k Mokélemu."

Egomo cítil, jak ho zase začíná bolet rameno.

Voda se zeleně třpytila a my jsme se nořili do hloubky. Mrknutí na Geigerův počítač mi potvrdilo, co jsem už tušil. Úroveň radiace pomalu stoupala, nicméně nebezpečná pro nás ještě zdaleka nebyla. S přibývajícím hloubkou bude jistě stoupat dál. Tlak pomalu začínal být nepříjemný, bolely mě uši.

"Krátká pauza," požádal jsem ostatní. "Musím si provést kompenzaci tlaku."

Pokusil jsem se v hlavě vyvolat protitlak, což nebylo vůbec jednoduché, protože jsem si nemohl zacpat nos. Mé snahy přitlačit nos ke sklu nakonec odměnilo osvobozující lupnutí v uších. Dal jsem znamení, že můžeme pokračovat.

Voda byla prokvetlá rostlinnými vlákny, takže viditelnost nebyla ani deset metrů. Po nějaké době jsem si zvykl na váhu na zádech i na nezvyklou gumovou kůži. Dokonce i zvuk dechu po chvíli ustoupil do pozadí. Jen to mlčení bylo k nevydržení. Musel jsem něco říct. "Tak dva metry... Jak hluboko myslíte, že ještě budeme muset?"

"Tak hluboko, jak bude potřeba," odpověděl Maloney. "Ale pomalu. Každou chvíli musíme udělat krátkou pauzu, abychom si zvykli na ten tlak. Hlavně mějte oči otevřené a nezapomeňte nás čas od času vyfotit." Bylo slyšet, jak se směje, a v heroickém gestu zvedl velikou kuši nad hlavu. Namířil jsem na něj objektiv, a když se k němu přidal i Sixpence, stiskl jsem spoušť. Blesk prolomil přítomí a uložil scénu na mikročip.

V té chvíli jsem zaznamenal nějaký pohyb sotva deset metrů od nás.

Pokusil jsem se vydat varovný výkřik, ale hrdlo jsem měl jako sešňorované. Moje varování by stejně přišlo pozdě. Strhlo nás proudění, jako by způsobené mohutným mávnutím ploutví, a pěkně s námi zatočilo. Ze sluchátek jsem slyšel výkřiky. Zoufale jsem se snažil zorientovat. Na chvíli jsem viděl jen miliony bublinek. Smýkalo to se mnou sem a tam, málem jsem upustil fotoaparát.

"Sixi, viděls ho? Kde je?" To byl Maloneyho hlas.

"Nemám tušení. Před momentem tu ještě byl. Nejspíš se potopil pod nás."

"Musíme se zase spojit. Astbury, kde jste?"

Ta potvora zvířila řasy a mikroskopická rostlinná vlákna, takže se viditelnost pořád zhoršovala.

"Kdybych tak věděl. Kde jste vy?"

"Udělejte fotku."

Stiskl jsem spoušť.

"Jasně. Vidíme vás. Zůstaňte, kde jste."

Po několika vteřinách jsem už viděl obrysy obou potápěčů po levé straně. "To byla klika," řekl lovec, když se svým přítelem dorazil až ke mně. "To taky mohlo dopadnout blbě."

"Přesně tak," odpověděl jsem. "Nejvyšší čas odtud zmizet."

"Nepřichází v úvahu. Už jsme byli tak blízko. Kdybych ho byl viděl dřív, mohl jsem na něj parádně střelit. Tak hlavně nevěšete hlavu."

"Ale...", protestoval jsem vehementně, "...on teď ví, že tu jsme. Krom toho nevidíme dál než na špičku nosu. Bylo by šílenství v tom pokračovat."

V tom okamžiku se voda zatměla. Nad našimi hlavami proplulo obrovité tělo a vzalo nám poslední zbytky slunečního jasu, který se sem přes vodní rostliny ještě dostal. Viděl jsem dlouhý, oblý krk, přecházející do mohutného trupu se čtyřmi silnými končetinami. Mezi prsty byly jasně rozpoznatelné blány. I s ocasem byl ten ještěr velký jako dospělý keporkak čili velryba hrbatá.

Přepadla mě panika. Zalapal jsem po dechu a cítil jsem, jak mě čím dál víc ovládá jediná myšlenka - pryč odsud.

Zběsile jsem začal kopat nohama. Co nejrychleji jsem se chtěl dostat do co největší vzdálenosti od toho monstrózního zjevení, které nad námi kroužilo jako létající dravec. Chtěl jsem pryč. Jenže jediná cesta pryč vedla dolů, do hloubky.

"Astbury, zůstaňte, kde jste!" křičel Maloney, když si všiml, kam se pouštím. "Musíme zůstat pohromadě, jinak nemáme šanci!" hulákal, co mu plíce stačily. "Astbury!"

Ale jeho slova se bez účinku rozplývala v poměru k mému nezměrnému zděšení.

"Počkejte přece, vy idiote..."

To byla poslední zřetelná slova, která jsem slyšel. Pak se spojení přerušilo. Ještě jsem zaslechl několik jednotlivých, nesrozumitelných útržků slov, pak je vystřídal hrozivé, šumící ticho. Plaval jsem stále hlouběji.

Tam, kde vládne jen temnota.

Po nějaké době jsem pod nohama ucítil pevnou zem. Dno jezera.

Obklopovala mě černota. Absolutní, neproniknutelná černota. Tíha vody nade mnou hrozila, že mě rozdrtí, a v uších mi znělo pronikavé hvízdání. Najednou jsem si vzpomněl na tu knihu, kterou mi Sarah půjčila, Srdce temnoty. Přesně tam teď jsem, i když to je jiná temnota, než jakou popisuje Joseph Conrad. Do jaké situace jsem se to dostal? Na dně jezera,

uprostřed černého kontinentu. Ztracený a sám.

Ne, sám nejsem. Někde nade mnou je lovec ze šedého dávnověku, který mě jistě za chvíli vypátrá. Dovede totiž něco, co mně není dáno. V temnotě vidí prostřednictvím akustických vln.

Vidět v temnotě. Vzpomněl jsem si, že to také můžu, aspoň omezeně. Rozsvítil jsem svítilnu. Černotu prozářil kužel světla. Voda byla kalná, znečištěná miliony malých vznášejících se částíček, které jsem zviřil. Obklopovaly mě odumřelé části rostlin, bahno a mikroskopické organismy. Nohama jsem vězel v koberci kalu, který se v malých obláčkách vzduchu, kdykoli jsem udělal krok. Pohled mi bezděčně sklouzl na Geigerův počítač a já se zarazil. Tady dole byla úroveň radiace mnohem vyšší než nahoře. Sice ještě pořád neohrožovala život, nicméně delší pobyt v této hlubině by nebyl vhodný.

Tak přece. Tušil jsem to. Hlavou mi táhla absurdní myšlenka. Kdybych dostal příležitost o svém dobrodružství napsat, budu moci poukázat na souvislost mezi zářením a dopadem meteoritu. To jistě vzbudí zájem odborníků.

Jenže to by se mi napřed muselo podařit dostat se ve zdraví na hladinu. Ten lovec mně jistě ještě krouží nad hlavou. Budu se muset pokusit vynořit na úplně jiném místě. Silnými záběry ploutví jsem klouzal podél dna, neměl jsem ovšem představu, kterým směrem. Po nějakých stech metrech se podloží začalo měnit. V bahně ležely kameny s ostrými hroty, a jak jsem se dostával dál, byly čím dál větší.

Najednou a naprosto nečekaně se přede mnou otevřel mohutný skalní sráz. Propast vedoucí do neprozkoumaných hlubin. Průměr průrvy jsem nemohl odhadnout. Světlo mého světlometu nestačilo na ohledání její velikosti. Dno jezera vypadalo, jako by je rozerval brutální síla - jako jizva po nezahojené ráně. Podle její velikosti soudě ji rozhodně mohl způsobit náraz meteoritu. Geigerův počítač se vychýlil až na doraz.

Jala mě hrůza, jakou jsem nepocítil nikdy v životě. Našel jsem ho. Vchod do Mokéleho podzemní říše.

Vtom jsem měl divný pocit. Jako bych slyšel v hlavě hlasy. Ty hlasy nemluvily žádným mně známým jazykem, vlastně to byly spíš obrazy než zvuky. Šeptaly a šuměly, hvízdaly a švitořily ve všech možných tóninách. Bylo to skoro jako hudba.

V té chvíli jsem ve sluchátkách uslyšel lupnutí a ty zvuky okamžitě ustaly.

"Tady Sixi. Tamhle je."

Otočil jsem se a uviděl v dálce cukající se záři dvou lamp, které se pomalu blížily

"Maloney, Sixpenci, pojdte sem!" volal jsem nadšeně. Tolik se mi ulevilo, že už nejsem sám, že jsem jim kousek plaval vstříc.

"Jdete právě včas. Podívejte, co jsem našel."

"Prohledali jsme skoro celé jezero, Astbury," zafuněl Maloney. "Už jsme se skoro vzdávali naděje, že vás vůbec najdeme. Co vás to popadlo, že jste...?"

Dál se nedostal. Uviděl, co jsem objevil.

"Svatá matko boží, co to je?" slyšel jsem ho mumlat. "Sixi, podívej na to!"

Po několik vteřin vládlo mlčení. Oba potápěči se vznášeli nad propastí jako mouchy nad tlamou spícího obra.

"Astbury, odpouštím vám všechny hlouposti, kterých jste se dopustil. Tohle za to stojí. Já už jsem o tomhle jezeře četl hodně, ale nic z toho neodpovídá skutečnosti," řekl Maloney. Poprvé od chvíle, kdy jsem ho poznal, se v jeho hlase objevilo něco jako hluboká úcta. "Vypadá to jako vchod do pekla. Věděl jste o tom?"

"Jen tušil." Vložil jsem těm dvěma teorii o meteoritu, s níž přišla Sarah. Radioaktivitu jsem zamlčel, protože zatím bylo příliš brzy na nějaké závěry

"Tam dole bude hnízdo," řekl Maloney po chvíli. "Co říkáš, Sixi, půjdeme tam?"

To jsme už ucítili ve vodě turbulenci, jako by Maloney použil správné heslo, a aniž jsme to vyslovili, bylo nám jasné, co to znamená.

Mokéle jde.

Australan zareagoval okamžitě. "Astbury, vy zůstanete mezi námi. Já se pokusím o zásah. Až se mi to podaří, jdeme nahoru. Ale teprve tehdy, jasně?"

Zády k sobě jsme stáli na dně jezera a čekali. Slyšel jsem jen dech svých průvodců a supění kyslíkového přístroje. Čas ubíhal mučivě pomalu. Nikdo se nehýbal. Nervy napnuté k prasknutí, svítilny na našich hlavách osahávaly tmou jako bledé prsty. Cítil jsem, že mě asi brzy znovu ovládne panika.

Výkřik.

"Tamhle je!"

Otočil jsem se a zadržel dech. Z toho pohledu mi ztuhla krev v žilách. Deset metrů od nás, zrovna dost blízko na to, aby na něj dosáhly kužele našich lamp, ležela obrovská hlava. Spočívala tam naprosto nehnutě. Zbytek zvířete milosrdně halila temnota. Jako ve zpomaleném filmu jsem zaregistroval oči bez víček, šterbinové zornice, široké nozdry, ale především pootevřenou tlamu s ostrými zuby.

"Všichni tady zemřeme," vydechl jsem.

"Nesmysl," zavrčel Maloney. "Kdyby ta potvora chtěla, už by nás dávno napadla."

"Může si to ještě rozmyslet."

"Nepravděpodobné. Určitě jsme příliš blízko u jeho hnízda."

"A to znamená co?" zeptal jsem se.

"U mnoha zvířat se lovecký pud projevuje teprve v určité vzdálenosti od vlastních mláďat. To je pojistka matky přírody, chrání tak potomstvo před vlastními rodiči." Z jeho hlasu bylo jasně slyšet napětí. "Měl jste štěstí v neštěstí, Mr. Astbury, že jste ten vchod našel, jinak už by nás dávno vyřídil." S těmi slovy zvedl harpunu, přitiskl si anatomicky tvarovanou umělohmotnou pažbu k rameni a zacítil. "Modlete se, ať to klapne." Zkrivil prst a stiskl spoušť.

Letící šíp za sebou táhl tenkou šňůru z uhlíkového vlákna. Bleskovou rychlostí zmizela hlava ve tmě. Maloney zaklel, když viděl, že se šíp minul cílem. Trhlo to s ním, šňůra se napjala. Šíp klesl ke dnu. Maloney se vztekal. "Něco takového jsem ještě nezažil," bručel, zatímco si provázek přitahoval zpátky a znovu nabíjel harpunu. "Přesně mě pozoroval. Jako by čekal, až stisknu. Kdo ví, jestli ho kdy budu mít tak dobře na mušce."

"Ale budeš," řekl Sixpence. "Tamhle je."

Obrátili jsme se tím směrem. Skutečně, zase ta hlava, stejná vzdálenost, stejný výraz. To zvíře si s námi hraje.

"Chce s námi špásovat," sykl Maloney rozezleně. "Ale tentokrát se mu to nepodaří. Astbury, nějak ho nalákejte, aby nám ukázal bok. Zkuste to s tím," řekl a ukázal na fotoaparát.

Nejprve jsem nechápal, co myslí, ale pak mi to došlo. Opatrně jsem aparát zvedl do výšky "Připraven?"

"Připraven."

Stiskl jsem.

Temnotu prořízl blesk.

Co následovalo, překonalo moje nejšilenější tušení. Mokéle, oslepený jaseň, vyrazil hluboký řev a prořít se kolem nás, dolů do hlubin bezedné průrvy. Na zlomek vteřiny nám předvedl nechráněné slabiny. Tento okamžik stačil Maloneymu jako příležitost k výstřelu. Ještě jsem zahlédl, jak šíp vyletěl, pak nás sebrala vlna. Znovu nás rozdělila, ale tentokrát jsme se po dně jezera snadno zorientovali.

"Teď rychle," ozval se ze sluchátek Maloneyho hlas. "Šíp mám zpátky. Mizíme."

Egomo neklidně pobíhal po břehu jezera, občas se zastavil, vyhlížel do dálky a zase se otočil. Jak dlouho už jsou ti muži pod vodou? Na jeho vkus příliš dlouho. Nikdo se nesmí v Mokéleho řiši pohybovat tak dlouho beztréstně. Něco se muselo stát.

Spěchal zpátky k Elieshi, která se usadila na kameni a kouřila. Tupě zírала na vodu. Egomo se postavil před ni a zeptal se, jak tam jen může tak klidně sedět. A jestli snad neví, v jakém nebezpečí ti tři jsou.

"Jistěže to vím," odpověděla. "A oni to vědí taky. Pojď, sedni si." Nabídla mu jednu z těch podivných bílých tyčinek a on přijal. Rád si čas od času zapálil fajfku, ale tyhle cigarety dosud znal jen z vyprávění. Když mu nabídla oheň a jeho plíce se zaplnily voňavým kouřem, vděčně kývl.

"Viš, Egomo," začala ta žena rozhovor, "mně je asi stejně mizerně jako tobě. Ale ty chlapi vědí, co dělají. Maloney a Sixpence něco takového nedělají poprvé, a mají dlouholetou zkušenost." Elieshi se snažila sama sobě dodat odvahy, Egomo to přesně vycítil. Ve skutečnosti měla stejný strach jako on, a to ji činilo zranitelnou. Vlastně se mu všichni čtyři zamlouvali - počínaje tím hrubozrným, ale srdečným lovcem, přes jeho kolegu Sixpence, který šířil dobrou náladu a stejně jako on vždycky chodil bos, až po Elieshi, která má velké srdce a pochopení pro něho i jeho národ, což je bohužel příliš vzácná vlastnost. K tomu bledému, ostýchavému muži jménem David měl zvláštní vztah. Jako by do téhle skupiny vůbec nechtěl zapadat, působil plaše a nejistě. Přesto měl větší důvod tu být než všichni ostatní. Od chvíle, kdy se s ním Egomo přede dvěma nocemi poprvé setkal, cítil mezi sebou a jím silné pouto. Pouto, které je mnohem víc než přátelství. Byl jeho duchovním bratrem. A Egomo si byl jistý, že se už setkali v některém minulém životě. Krom toho cítil, že na Davida tu čeká nějaký zvláštní úkol. Nevěděl, co to bude, ale bude to souviset s ním samotným, jezerem, Mokélem a s tou bílou badatelkou, jejíž osud byl dosud nejasný. David všechny tyto volné konce svede k sobě a dá té historii smysl. Tím si byl Egomo jistý.

Vtom Elieshi vyskočila.

Voda na jezeře začala bublat, pak se na hladině objevily hlavy všech tří potápěčů. Egomo zahodil cigaretu a vyslal k bohům krátké poděkování.

Když jsme všichni zase v pořádku seděli ve člunu, cítil jsem se jako znovuzrozený. Šíp s cennou náplní byl bezpečně uložen v chladicí kartuši. Trásl jsem se rozčilením a pokoušel se vyprostit z potápěčského obleku. Sixpence mi pomohl stáhnout helmu. Pak už jsem na kůži cítil teplý vzduch. Svě udělaly i slunce a veselé čírikání vlaštovek velkých, které létaly nízko nad vodou a lovily hmyz. Strach minulé hodiny se rozplynul.

Dokázali jsme to. Harpuna nám ležela u nohou, skleněná komora v šípě byla plná až po okraj. Až budeme na břehu, musím tu tkáň analyzovat, zbytek zamrazit pro zpáteční cestu - a hledat Emily. Ať si lady Palmbridgeová pak zachraňuje lidstvo, když na to bude mít chuť. Já se šťastně a spokojeně vrátím domů a hodně rychle na tuhle epizodu zapomenu.

"Znáte ságu o Béowulfovi?" zeptal jsem se těch dvou, když si i oni stáhli přilby.

Sixpence nakrabil čelo. "Béowulf? Ne, o tom jsem nikdy neslyšel. Ty jo, Stewarte?"

"To je nějaká staroanglická hrdinská sága, ne?"

"Ne nějaká. Nejstarší anglická sága vůbec. Tedy nejstarší v písemném podání. Vypráví o hrdinovi jménem Béowulf, který se svými muži vytáhne, aby osvobodil spřátelené království od strašlivé nestvůry. Netvor Grendel žije se svou matkou na dně jezera. Každou noc vylézá na břeh a sežere nějakého člověka. Béowulf se tomu monstři postaví a utká se s ním na pěsti. Při tom souboji přijde Grendel o ruku. Smrtelně zraněný se vrací domů, aby na dně jezera zemřel."

"A všichni žijou šťastně a spokojeně až do smrti," zazubil se Sixpence.

"Nikoli," řekl jsem. "O následující noci přijde jeho matka, ještě mnohem strašlivější nestvůra, synovu smrt pomstít. Zabije Béowulfova nejlepšího přítele a vezme ho s sebou. Hrdina, hluboce zdrcený tím krvavým činem, se ponoří do jezera, kde objeví obrovský palác, v němž jsou uloženy mnohé poklady a zbraně. Dojde k rozhodujícímu boji, ovšem soupeři si jsou silou vyrovnání. Béowulfův meč nemůže tuhou kůží netvora prorazit. Tu si vzpomene na kouzelný meč. Běží zpátky, vrátí se s mečem a proklaje ho."

"A teď konečně žijou všichni šťastně a spokojeně až do smrti."

"Přesně tak. A to trvalo dost dlouho, Béowulf se dožil mnoha let."

Sixpence zavrtěl hlavou v hraném znechucení. "Krvelačná historka. Já nevěřím, že bych..."

Člunem otřásla těžká rána.

Nejdřív jsem si myslel, že jsme najeli na dno, ale podle Maloneyho výrazu jsem poznal, že se stalo něco jiného. Ukázal na jezero, a v jeho očích se lesklo holé zděšení. Vodu po naší pravé straně dělila hřbetní ploutev, udělala oblouk doleva a zamířila zase na nás.

"Držte se!" zařval Maloney.

Nafukovací člun zasáhla další rána, nadzdvihla jej a málem obrátila dnem vzhůru. Překulila se přes nás velká vlna.

Motor se zakuckáním zhasl, jak se do něj dostala voda. Prostrčil jsem ruku kolem jednoho z postranních lanek a vyděšeně jsem zíral na příďovou vlnu, kterou za sebou táhl podvodní útočník.

Ode břehu nás dělilo už jen asi sto metrů. Příliš mnoho na to, abychom tam doplávali, ale příliš málo na to, abychom to vzdali. Kruci.

"Co budeme dělat?" křikl jsem zoufale. "Myslíte, že se vrátí?"

"Určitě," řval Maloney a popadl harpunu s jedovými šípky. "Sixi, postarej se o ten motor. Já ho zkusím zastrašit. Jen ať to zkusí. Rychle pozná, že se mnou si hrát nebude!"

Ještě větu ani nedořekl, a to už se hřbetní ploutev otočila a nabrala kurs směrem na nás.

25

Egomovi sevřela srdce ledová pěst. Viděl hřbet se zelenými skvrnami, viděl, jak se za člunem zvedl do výšky. Elieshi křičela. Voda kolem člunu vřela. Pěna stříkala. Egomo musel bezmocně přihlížet, jak ta potvora z hlubin těm třem mužům v loďce dává zabrat. David se vši silou držel, Sixpence se snažil rozchodit motor. Jediný Maloney stál. Stál tam vzpřímeně a čelil útoku. V ruce držel jednu z těch podivně tvarovaných zbraní, kterým bílí říkají harpuny. Egomo se v těch přístrojích moc nevyznal, ale že by se obluda takových rozměrů nechala zastrašit tak malinkou zbraní, o tom pochyboval. I kdyby střelec byl ten nejlepší. Přesto obdivoval odvahu muže, jenž se docela sám postavil pravěkému ještěru. Vypadal jako ztělesnění klidu. Čekal, až se Mokéle přiblíží natolik, že bude mít příležitost k dobré ráně. A ta příležitost přišla.

Když kongosaurus zjistil, že se mu nepodaří člun převrátit, změnil taktiku. Vynořil se a zaútočil nad hladinou.

Egomo viděl, jak se ta obrovská hlava k mužům rychle blíží a pevně svíral svou kuši.

Maloney stál doširoka rozkročený vedle mě. Mokéle vystřelil z vody hned vedle nás. Byl od člunu takových pět, možná šest metrů, a pach hnilobné rybiny, který z něj vycházel, mi vyrazil dech. Zeleně skvrnitá kůže byla hustě porostlá řasami, vypadala jako povrch mechem pokryté skály, s tím rozdílem, že pod ní se rýsovaly silné svaly. Dlouhý, zaoblený krk měřil nejméně čtyři metry a nesl hlavu, kterou lze jen stěží popsat jako dinosauří. Sice jsem tu hlavu viděl už na Emilyině videu a dnes při potápění, ale v obou případech na ni nebylo dobře vidět. Teď, na denním světle, bylo vidět, že se jeho hlava podobá rybě, která nemá oči po obou stranách hlavy, ale posazené nad dlouhou tlamou a mířící dopředu. To ještěrovi dodávalo velmi inteligentní vzhled. Roh, který byl patrný už na videu, trčel dozadu přes vrch hlavy jako antická helma. V místě, kde měly být uši, rostly z lebky vějířovité výrůstky. Nejhrůznější však byla tlama. Jednoznačně se podobala žraločí. Dlouhá, široká, a vybavená jednou z nejstrašlivějších zbraní zvířecí říše, polyfyodontním chrupem. Zřetelně jsem viděl několik řad zubů, které se sunuly odzadu dopředu, připravené dodat náhradu, když jeden zub vypadne nebo se zlomí.

Tohle nemůže být dinosaurus, každopádně ne takový, jak nám je prezentují v knihách a počítačově animovaných dokumentech. Bud' se všichni učenci mýlili - anebo je tohle něco docela jiného. Nezbyl mi čas na další úvahy, protože v tomto okamžiku se na nás ta hlava vrhla a čelisti sklaply nad našimi hlavami. Zahřmělo strašlivé chramstnutí, trochu jako když buldozer drtí betonový panel. To byla příležitost, na niž Maloney čekal. Vystřelil na krk zvířete, znovu nabil a vystřelil podruhé. Stalo se to tak bleskurychle, že už pokládal na tětivu třetí šíp, když zvíře se zlostným vrčením zmizelo v hlubinách jezera. To vše trvalo jen několik vteřin.

"To by bylo, ty mrcho," řval Maloney vítězně. "Já tě varoval."

"Jste si jistý, že mu ty šípky můžou ublížit?" Trásl jsem se po celém těle. Rukama jsem se křečovitě držel lan.

"Víte, čím jsou ty šípky naplněné, Mr. Astbury?"

Zavrtěl jsem hlavou.

"Je v nich kurare, nejsmrtelejší nervový jed na světě. Dávka jednoho šípu by stačila skolit stádo slonů. Účinek je rychlejší než vodivá schopnost nervů. To znamená: jste mrtvý, než si váš mozek vůbec všimne, že vás to zasáhlo. Věřte mi, zatímco my si tady povídáme, Mokéle leží mrtvý na dně jezera." Vychytrale se zasmál. "Na takového ještěra nemůžete jít s kulovnicí. Tužil jsem, že se něco takového stane, a připravil se na to."

"Tentokrát to ale nevyšlo." Zděšeně jsem ukázal na hladinu, pod níž se zřetelně cosi hýbalo.

Maloneymu mále vypadly oči z důlků.

"Nemožné," zamručel, a poprvé za dobu naší společné cesty jsem měl dojem, že v jeho očích vidím strach. "To není možné. Žádné zvíře by tuhle dávku nemohlo přežít, ani velryba. Musí to být druhý exemplář."

Ovšem Mokéleho hlava, která se v té chvíli vynořila z vody, ho usvědčila z omylu. Jasně jsme viděli dva šípky trčící mu z krku.

"Svatá matko boží, nahod' ten motor, Sixi. Rychle!"

"Už jenom chvilinku, jenom chvilinku."

Aborigin seděl nad odšroubovaným krytem motoru a pokoušel se vysušit karburátor. "Už žádnou chvilinku nemáme!" křikl Maloney a vytáhl z koženého pouzdra pušku. "Astbury popadněte pádla a pádlujte. Každý metr se počítá. Jestli

se během několika minut nedostaneme ke břehu, je po nás!" Zacílil a vystřelil. Zpětný náraz výstřelu posunul loď kupředu. Jako by to bylo znamení, na které čekaly moje ruce - pustily se lanka, popadly vesla, zasadily je do držáků a daly se do práce.

Přes vodu zahřměla další střela. Mokéle nevykazoval žádné známky zranění. Kule se buď odrazily od jeho tuhé kůže, anebo mu ty rány prostě vůbec nevadily.

Vtom se ozval chrchlavý zvuk a zahalil nás oblak špatně spalovaného paliva. Sixpence znovu vši silou zatáhl za startovní lanko, a skutečně... Motor naskočil.

"Paráda, Sixi," houkl Maloney "A teď co nejrychleji ke břehu. Já se pokusím tu potvoru ještě chvíli zabavit." Okamžitě tak učinil a ještě dvakrát na tu nestvůru vypálil, ovšem bez viditelného úspěchu. Mokéle vypadal, že je nezranitelný. Znepokojeně jsem pozoroval motor. Blafal sice stejnoměrně, ale jen poloviční silou. Nejspíš jsou v karburátoru pořád ještě nečistoty. Tři muži na něj byli prostě moc. Mokéle se blížil. Jestli měl jeho první útok za cíl nás zahnat, pak bylo vidět, že tentokrát nás hodlá zabít. Cenil zuby a z tlamy mu kapaly husté sliny.

Břeh se blížil trýznivě pomalu. Viděl jsem Egomu s Elieshi, jak pobíhají sem a tam a rozčileně mávají rukama. Maloney jim ukazoval, aby utekli, ale oni mu nerozuměli.

"Ksakru," zaklel. "Ještě to tak. Ale my si teď nemůžeme hrát na chůvu. Sixi, zamíř přímo k táboru. Musím se co nejrychleji dostat k zásobě trhavin. To je naše jediná šance tu mrchu zastavit."

Jenže bylo jasné, že nás Mokéle dostane dřív, než se ke břehu vůbec přiblížíme. V té chvíli jsem učinil rozhodnutí, o němž jsem věděl, že by mě mohlo stát život.

Zhluboka jsem se nadechl a sklouzl jsem do vody.

"Ne," slyšel jsem ještě křičet Sixpence, pak se nade mnou voda zavřela. Potápěčský oblek se naplnil vodou a stáhl mě do hloubky jako kámen. Jak jsem klesal, viděl jsem, že se motorový člun vzdaluje zvýšenou rychlostí. Můj plán zjevně zabral.

Za několik vteřin nade mnou proplaval kongosaurus. Jeho obrovitá silueta vrhla na dno velký stín. Na jeden bezdechý okamžik zpomalil a hledal mě. Jala mě panika. Viděl jsem, jak strčil hlavu do vody a ostrým zrakem prohledával dno. Ale pak plaval dál. Buď si mě nevšiml, nebo jsem mu byl jednoduše lhostejný.

Začal mi docházet vzduch. Počkal jsem ještě, dokud nebyla ta obluda z dohledu, pak jsem se vynořil. Lapal jsem po dechu a rozhlížel se. Po Elieshi s Egomem nebylo ani stopy.

Mokéle pokračoval v pronásledování člunu, na štěstí moje akce umožnila Maloneymu se Sixpencem získat malý náskok. Dostali se už k pásu vodních rostlin a vyskočili do vody, která jim tam byla po stehna. Ale Mokéle jim byl v patách.

Plaval jsem, co nejrychleji jsem dokázal, jenže to bylo dál, než jsem tušil, a tak mi chvíli trvalo, než jsem se dostal ke břehu. Pak už jen pár kroků a byl jsem na suchu. Serval jsem ze sebe ploutve a překážející potápěčský oblek.

Na břehu mezitím vypukl nemilosrdný boj. Doléhaly ke mně křik a kletby, ojediněle přehlušené střelbou z Maloneyho pušky. Vtom se znovu objevili Elieshi s Egomem. V jejich rukou se zaleskly zbraně. Útočící Mokéle se na chvíli zarazil. Buď ho překvapil odpor, který mu ti malí živočichové kladou, anebo postrádal ochranu vody. Ať to bylo cokoli, pro mě to byla vítaná přestávka. Co nejrychleji jsem běžel k ostatním. Musel jsem to vzít oklikou, protože jsem narazil na dvousetmetrový příbřežní pás, který byl tak bahnitý, že jsem tudy nemohl projít. Chvíli jsem tak bohužel ztratil tábor z dohledu. Slyšel jsem jen zvuky zápasu, ale ty byly děsivé dost. Vtom se ozvalo zahřmění a země se otřásla.

Trhavina.

Maloney tedy svou výhrůžku naplnil. Do nohou mě bodaly větve a trny. Snažil jsem se nemyslet na bolest a běžel jsem, co jsem mohl.

Konečně jsem se dostal do tábora. S těžkým dechem jsem se vyřítel ze křoví a překvapeně jsem se rozhlížel.

Mokéle zmizel.

Tým se shromáždil na břehu a vyhlížel na vodu. Maloney si mě všiml jako první. V rukou dosud měl jeden z bílých válečků od trhaviny. "Tamhle jde náš hrdina." Udýchaně mi spěchal v ústrety a rozzářeně mě vzal za ruku. "Mr. Astbury to bylo to nejdůležitější, co jsem kdy viděl. Zachránil jste nám všem život."

"Maloney má setsakramentskou pravdu," doplnil Sixpence a uznale mě poplácával po rameni. "Nebýt vašeho osvíceného jednání, ta mrcha by nás dostala, to je jisté. Z celého srdce díky."

"S osvíceností to nemá nic společného," namítl jsem upřímně. "Spíš s čirou panikou. Kdybych byl měl víc času přemýšlet, byl bych do vody neskočil, to mi můžete věřit." Přílišná vděčnost mi byla odjakživa trapná, takže jsem rychle změnil téma. "Kam zmizel?"

"Zpátky do jezera," řekl Maloney a jeho úsměv zmizel. "Měli jsme obrovské štěstí, že jsme vůbec ještě naživu. Ten výbuch mu sice moc nic neudělal, ale nahnal mu pořádný strach." Zavrtěl hlavou. "Já už jsem zažil leccos, ale tohle láme rekordy. Na nervový jed nereaguje, kulky mu nevadí a exploze ho jen vyděsí. Co to je pro boha za stvůru?"

"To nám ukáže genetická analýza," odpověděl jsem už zase trochu zklidněně. "Ale jedno vám můžu říct už teď: dinosaur to není."

Jako by Mokéle slyšel, že se o něm mluví, vynořil se v bezpečné vzdálenosti od břehu. Pohled do jeho očí mi prozradil, že honba ještě neskončila. Ten ještě na nás má spaden, a nedá si pohov dřív, než nás vyřídí.

"Musíme odsud vypadnout," řekl jsem. "Emily - Neemily pojdte spakovat věci a zmizet."

"Jestli to vůbec stihneme," řekl Maloney "Vidíte taky, co vidím já?"

Nejdřív jsem nechápal, co myslí, protože Mokéle se vzdálil od našeho stanoviště a namířil si to někam doleva. Pak jsem si však všiml ocasní plochy, která zářila zpoza křoví.

"Prokrista, letadlo!"

V Elieshiových očích hořela panika. "Jestli je zničí, jsme v pasti. Pak bychom mohli jen volat o pomoc a čekat, až nás

odsud někdo zachrání."

"A to, jak víme od vojáků, zrovna skvěle nefunguje," dodal Maloney. "Sixi, skoč zase do člunu a pozoruj tu potvoru z bezpečné vzdálenosti. Budeš nás z vody krýt, jestli nás napadne. Mr. Astbury a já budeme bránit letadlo, ať to stojí, co stojí."

Bleskurychle jsem si oblékl košili, kalhoty a boty zatímco Maloney připravoval zbraně. Když jsem byl hotov, vtiskl mi do ruky samopal a rychle mi vysvětlil, jak se s ním zachází. Sám sáhl po kuši s trhavými střelami. "Není čas na žádné polovičatosti," komentoval můj skeptický výraz. "Jestli ho nezabrzdíme, má nás tu jak na dlani." A s úzkým úsměvem dodal: "Odted' zní heslo: on nebo my. Jste připravený?"

Kývl jsem.

"Dobře, tak pojdte."

Pohyb mi dělal dobře - potlačoval mou rostoucí hrůzu. Letadlo spočívalo klidně a tiše v zátočině, kde jsme ho přivázali. Nic nenapovídalo tomu, že by se tu Mokéle někde zdržoval. Téměř nic. Jen asi padesát metrů od nás vycházely na hladinu bublinky

"Tamhle je," zašeptal Australan "Nesmíme teď riskovat. Já uvolním lana, vy vlezete do kabiny a nastartujete."

"Cože mám...?"

"Slyšel jste. Nastartujete motor a vyvezete letadlo z nebezpečné zóny."

"A jestli poplave za mnou?"

Maloney se studeně usmál. "Tak s letadlem vzlétnete. Vždyť víte, jak na to. Tady máte klíč." Hodil mi jej otevřenými dřívkami dovnitř. "Neměl by to být problém, bez nákladu je ta mašina mnohem lehčí."

"Vy jste se docísta zbláznil," řekl jsem. Přesto jsem spolkl strach a usadil se ke kniplu. Maloney stál venku na plováku a vyhlížel Mokéleho. Já se snažil vzpomenout, jak Sixpence ten motor startoval. Nastavit palivový mix, stisknout startovní knoflík, zastrčit klíček a otočit. Ozvalo se klapnutí, zakašlání a... pak motor k mému obrovskému překvapení skutečně naskočil. To bylo jednoduché. Ubral jsem plyn a vyhlédl ven. Pomalu, pomaličku jsme se dali do pohybu. Jenže jsme neurazili víc než pár metrů, a už se z vody vynořila Mokéleho hlava. Obrovité tělo nám zabránilo v pohybu. Jako by tušil, co plánujeme.

"Proklatě," vztekal jsem se. "Takhle se kolem něj nikdy nedostaneme. Co mám dělat teď?"

Maloney chvíli uvažoval a pak zavrtěl hlavou. Jeho ústa už byla jen úzká čárka. "Ta potvora je zpropadeně chytrá. Chce nám odříznout cestu. Tak ten motor zase vypněte."

Udělal jsem, co řekl. Zvíře okamžitě zmizelo pod hladinou. V Maloneyho očích se zračil nevěřící údiv. "Viděl už jste někdy něco takového, Mr. Astbury? Jako by každý náš pohyb předvídal a v tu ránu na něj reaguje. Kdybych nevěděl, že je to nesmysl, skoro bych věřil, že máme co do činění s člověkem. Jeho inteligence je zarážející. Musíme vymyslet něco jiného." Mávl na mě, abych z letadla vylezl. "Vezměte tu pušku a postavte se co nejtišeji na pravý plovák. Já si vezmu levý. Jakmile vystřelí hlavu z vody, mířte na krk. Zdá se mi tam nejzranitelnější. Musíme ho vyfídit, je to naše poslední šance."

S nedobrym pocitem v žaludku a zbraní v ruce jsem opustil kabinu. Všiml jsem si, že Sixpence se opatrně blíží. Mával na nás, ale já v jeho obličeji jasně rozeznal těžké obavy. Nebezpečí, které vycházelo z bublinek na hladině, si uvědomoval, a objel je velkým obloukem. Zbraň měl připravenou.

Minuty plynuly.

Proč Mokéle neútočí? Co zamýšlí? Chce snad počkat, až ustoupíme? Naprosto jsem toho tvora nechápal. Choval se tak odlišně, naprosto jinak, než by člověk od zvířete očekával. Maloney měl pravdu. Je nesmírně inteligentní.

Napětí mi rvalo nervy. Začal jsem si hrát s pojistkou. Prsty mi klouzaly po chladném kovu, nehty jsem jezdil po vroubkovaném povrchu. To čekání bylo k zešílení.

Najednou, naprosto nečekaně, moje zbraň vystřelila. Patrona šlehla do vody před mýma nohama. Zbraň mi vyklouzla z prstů a jistě by letěla do vody, kdybych ji neměl pověšenou na pásu přes rameno. Byl jsem tak překvapený, že jsem málem uklouzl a sám spadl do vody.

V tom okamžiku prorazil lesklý hřbet zvířete hladinu. Ačkoliv už jsem tu nestvůru dnes viděl několikrát, trhl jsem sebou. Jeho špičáky byly strašlivé. Mokéle měl vztek, blížil se s vrčením, při němž mi tuhla krev v žilách. Zjevně byla důvodem jeho zlosti moje nehoda s puškou. Pomalu jsem couval a přitom se snažil mířit na jeho krk. Vtom mi na mysli vytanula bláznivá myšlenka, kterou už jsem měl v táboře vojáků. Co když Mokéle reaguje alergicky na zbraně? Skutečně bláhová myšlenka předpokládající, že by se v těch věcech vyznal. Přesto jsem se jí nemohl zbavit, a když jsem se znovu zadíval do jeho inteligentních očí, cítil jsem, že pravda je na dosah.

"Proč nevystřelíte, krucinál?" řval Maloney netrpělivě z druhé strany letadla. "Máte volné pole."

"Já nemůžu," mumlal jsem. "Není to správné."

"Co to má znamenat, že to není správné? Do prdele! Počkejte, já jdu k vám." Byl vzteky bez sebe. Musím mu rozhodně říct, co mě napadlo - mohl by na tom záviset náš život.

Jenže Maloneyho moje úvahy nezajímaly. Udýchaný a zpocený přeručkoval až ke mně, letadlo se přitom pěkně rozhoupalo.

"Když chceš, aby se něco udělalo pořádně, udělej to sám," zafuněl, když bezpečně stanul na mém plováku. Vrhla na mě krátký drtivý pohled, pak zamířil na ještěra.

"Ne," křikl jsem. "Nedělejte to. Dejte tu kuši dolů. Reaguje na naše zbraně." Ještě jsem se pokusil mu paži strhnout, ale už bylo pozdě.

"Nesmysl," slyšel jsem ho říct. Pak stiskl spoušť.

Šíp letěl přímou čarou zvířeti na krk. Mokéle nás pečlivě pozoroval a nyní okamžitě zareagoval. Bleskurychlým pohybem se uhnul stranou a šíp ho minul o půl metru. Nikdy předtím jsem neviděl něco tak velkého se tak rychle pohybovat. Maloney zjevně také ne. Vyrazil kletbu a sáhl po dalším šípů. Nedostal se už však k tomu, aby jej vystřelil, protože v tom okamžiku explodoval s uší rvoucím kraválem první šíp, který nějakých dvacet, třicet metrů za ještěrem narazil na hladinu. Výbuch měl takovou sílu, že mě jeho horko zasáhlo do obličeje. Sixpence, který byl podstatně blíž k místu exploze, to vyhodilo ze člunu.

Kongosaurus zlostně zařval. Pak se na nás vrhl. Připomínalo to střetnutí na jezeře, ovšem s jedním rozhodujícím rozdílem. Tentokrát to bylo smrtelně vážné. Proti tomuto útoku působil atak na člun jako ledabylý pokus nás odehnat. Jediným seknutím ocasu rozdrtil levou nosnou plochu letadla. Kdyby Maloney nepřešel ke mně, tenhle útok by nejspíš nepřežil. Mokéle se sklonil a zaryl mocné zuby do plechu kryjícího motor. Jedním chramstnutím vyrval z motoru kabely, dráty a izolační materiál. Rozehnal se hlavou, takže se jednotlivé kusy rozlétly do všech stran. Pak přišla na řadu pravá polovina letadla, naše. Jako bičem šlehl ocasem do vzduchu. Ještě jsem se stačil skrčit, než trup letadla zasáhla strašlivá rána. Střepe. Dveře se promáčkly dovnitř, jako by to byl alobal. Letadlo zasténalo a překotilo se do strany. Ta rána byla tak mocná, že mě to velkým obloukem vyhodilo z plováku. Dopadl jsem do bahna o čtyři metry dál. Zalapal jsem po dechu. Měl jsem ovšem štěstí v neštěstí, ten pád mě dostal z bezprostřední zóny nebezpečí. Maloney však byl přímo v jejím středu. Nějak se mu podařilo zachytit se jedné výztuhy. Jenže mu z ruky vyklouzla kuše a teď ležela v blátě. Neměl šanci se k ní dostat dřív, než by nestvůra znovu zaútočila. Mokéle vysunul masivní tělo z vody. Tyčil se přímo nad ním. Lovce před ním vypadal jako trpaslík. Bezmocně jsem musel přihlížet, jak se ta obluda na Australana vrhá. V tom okamžiku přes vodu zaduněla střelba.

Sixpence.

Aborigin se nějak dokázal dostat zpátky do lodi a teď pálil na praještěra Maloneyho velkou puškou na slony. Ozvalo se tupé mlasknutí. Z hluboké rány na rameni zvířete vytryskla krev. Netvor zaryčel. Takže přece není nezranitelný. Všiml jsem si nesčetných jizev, které jsem předtím neviděl jen proto, že je zakrývala vrstva řas.

Mokéle se obrátil a váhal. Zhlédl Sixpence, ale vypadal nerozhodný, kterého z obou soků vyřídít jako prvního. S odfrknutím se zase otočil k Maloneymu, jemuž se dosud nepodařilo dostat ke zbrani. Ozvala se další rána.

"Ne!" křičel Maloney. "Přestaň s tím, Sixi! Nahod' motor a koukej zmizet. Dělej!"

Bylo pozdě. Po posledním výstřelu změnil Mokéle strategii. Potopil se a vydal se ke člunu. Sixpence se panicky snažil nastartovat motor. Ještě se na něj řítíl jako šestitunka na ubohého chodce. Sixpence poznal, že uniknout na lodi se mu už nepodaří. Odhodil pušku a skočil do vody. Snad doufal, že Mokéle napadne jen člun. To však byl tragický omyl. Viděl jsem, jak se Mokéleho čelist otevřela a sevřela, slyšel jsem ocelové chramstnutí a pak ten příšerný výkřik.

Sixpence zmizel, voda se zbarvila do ruda.

Mokéle to místo ještě dvakrát obkroužil, pak se v krvavém oblaku z pěny zanořil do hlubin jezera.

"Ach Bože, ne!" zvolal Maloney v hrůze. Bez ohledu na nebezpečí vyběhl do vody a plaval ke svému příteli, který se bezvládně vznášel na hladině asi padesát metrů od břehu.

Po chvíli se vrátil. Uzlíček toho, co bývalo člověkem, táhl za sebou. Už z dálky jsem viděl, že se moje nejhorší obavy naplnily. Když vynesl Sixpencovo tělo na břeh, sepal jsem ruce před obličejem.

Jedna noha mu chyběla docela, druhá visela jen volně na smotku cév a šlach. Přes celé břicho zela rána, velká část vnitřností byla odkrytá. Oči měl doširoka otevřené a strnulé zděšením, kůži šedou a bezbarvou. Když ho Maloney položil přede mnou na zem, vydralo se mu z prsou zachrčení.

Sixpence ještě žije!

Maloney si k němu klekl. Vypadal, že pláče, i když s jistotou jsem to říct nemohl. Možná měl tváře jen ještě vlhké od vody z jezera. Podíval se na mě zarudlýma očima, jeho hlas zněl tiše a zlomeně. "Prosím, Mr. Astbury, pomozte mi ho zachránit."

Klekl jsem si vedle Sixpence, zvedl mu hlavu a odhrnul mu z obličeje mokré vlasy. Nepoznával mě. "To nepůjde," odpověděl jsem. "Je zázrak, že vůbec ještě žije. Ale svou přísahu splnil, tak, jak slíbil."

Při těch slovech pohnul Sixpence hlavou a podíval se na přítele, jako by ho teprve teď poznal. "Do háje, Stew," zachroptěl. "Teď jsem to ale odskákal."

"Vydrž," zašeptal Maloney. Bylo na něm vidět, že strašlivě trpí. "Uzdravíš se, uvidíš."

Aborigin zavrtěl hlavou a vykašlal krvavý chuchvalec. "Nech na hlavě," vydechl. "Ale jednu věc bys pro mě ještě mohl udělat..."

"Jakoukoli, příteli. Jakoukoli."

Sixpence se pokusil o úsměv. "Dej ruce pryč od Elieshi... Je dobrý člověk. Nezaslouží si špatné zacházení..." Úsměv mu ztuhl, a s posledním vydechnutím se zhroutil.

Zavřel jsem oči.

Když jsem je zase otevřel, stáli Elieshi s Egomem vedle nás. Nikdo nemluvil. Všichni se smutně dívali na Stewarta Maloneyho, jenž držel mrtvého přítele v náručí a jemně ho kolébal ze strany na stranu. Lovcova tvář byla šedá. Oči se mu horečnatě leskly. Elieshi mu položila ruku na rameno, aby ho utěšila, ale jeho krátký pohled jí naznačil, že bude lepší, když na něj teď nebude mluvit, natožpak se ho dotýkat.

"Měli bychom ho pohřbít," řekl jsem přesto. "Stmívá se. Za chvíli přijdou k vodě dravci."

Maloney přikývl a otřel si špinavým rukávem obličej. Podíval se na zničené letadlo, jako by se chtěl ujistit, že ani tam nelze nic zachránit. Pak se zvedl a odnesl svého přítele zpátky do našeho tábora. Šli jsme za ním v mlčenlivém procesí. Všichni jsme měli v očích slzy. Maloney vybral vhodné místo pod kmenem kapoku a začal skládací lopatou kopat hrob.

Pro normálně rostlého dospělého člověka se zdál poněkud krátký, ale stačil pohled na zmraženou mrtvolu a pochopil jsem. Maloney uložil svého přítele do země, odvázal si amulet a položil mu jej na prsa. Pak vyslovil několik slov, kterým jsem nerozuměl, a doplnil je gesty, která připomínala rituální zařívávací pohyby indiánských šamanů. Aniž čekal, jestli někdo z nás také chce něco říct, zakryl mrtvolu hlínou, vytáhl nůž a zaryl ho do stromu. Krátkými, precizními řezy cosi vyryl do kůry. Vryp za vrypem odhaloval vrstvu rudého vnitřku stromu. Když odstoupil, viděl jsem, že tam stojí jediné slovo.

Nyngarra!

Ta písmena vypadala, jako by byla psaná krví. Nedovedl jsem si vysvětlit, co by mohla znamenat, nicméně to slovo zjevně nevěstilo nic dobrého. V naději na nějakou náповědu jsem se podíval na Elieshi, ale podle její reakce jsem usoudil, že ví stejně málo jako já. Maloney nám to vysvětlit nehodlal, a mně se zdálo lepší se ho neptat. Rychle si očistil lesknoucí se nůž o kalhoty. Čekal jsem, že si jej zase strčí do kapsy, on však udělal něco, po čem mi naskočila husí kůže. S naprostým klidem si vyhrnul rukáv a přejel si ostrou čepelí po kůži. Rána okamžitě začala krváčet. Maloney sebral hrst hlíny a pomazal s ní řez. Muselo to pekelně bolet, ale Maloney nehnul ani brvou.

Vzpomněl jsem si na Sixpencova slova. Ty jizvy jsou duše zemřelých přátel. Po zádech mi přejel mráz. Maloneyho paže jsou plné jizev.

A teď k nim přibyla další.

Elieshi se k němu přiblížila. Útěšně mu položila ruku na rameno, ale on ji setřásl jako obtížnou mouchu. Aniž by nás uznal za hodné dalšího pohledu, odešel do svého stanu, zatáhl vchodovou plachtu a po zbytek večera se neukázal. Chvilí jsme bezradně stáli u hrobu, pak jsme se přesunuli k ohništi. Navzdory ohrožení, které dosud vycházelo z jezera, jsme byli překvapivě klidní. Cítili jsme, že Mokéleho zlost je pro tuto chvíli zažehnaná. Sixpencova oběť nám vynesla lhůtu. Ale jak dlouho vydrží a co bude potom?

Vzpomínky na události dnešního dne začaly pronikat vnějšími vrstvami mého vědomí a vršit se do čím dál vyšší zdi z otázek a strachu. Cítil jsem, že se mi třesou ruce. Strčil jsem je do kapes, ale ten brnivý pocit neustal, naopak se rozšířil i na nohy. Musel jsem si sednout, jinak bych se složil.

"Bože, vždyť jste úplně zbledl," řekla Elieshi. "Krevní oběh. Zhluboka dýchejte, já vám donesu něco, co vám zase zvedne hladinu cukru v krvi." Zmizela v zásobním stanu a vrátila se s hrstí sladkostí.

Vzal jsem si müsli tyčinku a sáček oříšků v čokoládě. Po pořádném přihnutí z polní láhve mi bylo líp. Bioložka si sedla ke mně a zobala lentilky "Vy jste ten rituál pochopil?" zeptala se. "Musím se přiznat, že mně to přišlo trochu strašidelný."

Přikývl jsem. "Ale ještě víc znepokojující mi připadá to, že odložil svůj kmenový znak."

"Svůj co?"

"Svůj amulet pro štěstí. Měl ho kolem krku vždycky, ať šel kamkoli. Dokonce i při potápění ho měl na sobě. Že se s ním teď definitivně rozloučil, neznamená nic dobrého. Měli bychom se mít na pozoru." Zavrtěl jsem hlavou.

"Co se tam dole na dně jezera vlastně stalo?" chtěla vědět Elieshi. "Vyprávějte mi o tom. V klidu a pěkně popořádku." Chvilí trvalo, než jsem byl s vyprávěním hotový.

"Takže vy jste opravdu našli vchod do jeskyně," vydechla a rozkousla další lentilku. "Takže není divu, že se na tom místě signály tak moc zesilovaly." Vypadala duchem nepřítomná. "Musím se pokusit ty zvuky líp od sebe oddělit. Možná se mi podaří kápnout na nějaký vzorec. To by mohlo být hodně důležité."

"Chcete říct, že se zkuste naučit jeho řeči?"

"Tak něco. V průběhu celého toho útoku jsme nechali běžet nahrávání zvuku i videokameru. Když obojí zesynchronizuju, možná se mi podaří ze zvuků a akcí, které k nim patří, vyvinout profil osobnosti. To bychom věděli, co ho zneklidňuje, co ho rozrušuje nebo co ho navzteká. A který zvuky předchází útoku."

Souhlasil jsem. Pokud by ten plán opravdu fungoval, měli bychom dobrou šanci Mokéleho lépe pochopit.

"Geniální nápad. Přesně tak to uděláme," chválil jsem ji. "A zatímco vy se budete učit mokélsky, vrhnu se já na rozbor. Musím říct, že mi na tom tvorů něco připadá vážně divné. Nemůžu se dočkat, až konečně uvidím zblízka jeho DNS."

Podal jsem jí ruku. Elieshi se zvedla s úsměvem, který však její šok zakrýt nedokázal. Ale teď máme aspoň co dělat.

Šli jsme do stanu s vybavením, zapojili generátor proudu a sedli si na svá místa. Bioložka se věnovala svým zvukovým nahrávkám a okamžitě se ponořila do vlastního světa. Já jsem vzal chladicí pouzdro, v němž byl uschován ten šíp, a položil je před sebe na stůl. Šíp sám měl prostý, ale o to geniálnější patent. Uvnitř měl pět komor, které se při nárazu na Mokéleho kůži současně naplnily tekutinou a tkání. Daly se otevřít každá zvlášť, takže bylo možné analyzovat vždycky jen jeden vzorek, aniž by se kontaminoval zbytek. Odsunul jsem šíp stranou a otevřel hliníkový kufřík s přístrojem pro analýzu, který mi s sebou dala lady Palmbridgeová. Genový sekvencér, který mi osobně předvedla to ráno po společné večeři, měl v sobě mikroprocesor, schopný porovnávat různá vlákna DNA a cíleně hledat určité informace.

Ten kufřík pojímal všechno, co dřív mohlo naplnit celou laboratoř. Neuvěřitelné, jak byl malý. Opatrně jsem z něj vyndal přístroj, skládající se z největší části z nádře s tekutinou, v níž plavaly restriční enzymy, sloužící ke štěpení určitých sekvencí DNA. Analýza kompletního genového vlákna by byla časově náročná, a já navíc hledám jen tu část, v níž jsou uloženy informace o imunitním systému. Naštěpené dílky pak přístroj vytřídí podle délky, radioaktivně je označí a zviditelní je. Tak vznikne vzorek jedinečný pro každého živočicha.

Miniaturní sekvencér od PGE tyto kroky vykonával samostatně. Vlastní analýza, pro kterou jsme dřív potřebovali tři nebo čtyři jednotlivé řady pokusů a několik dní, se tak zkrátila na jeden pracovní úkon.

Obdivně jsem přístroj pozoroval. Tenhle trapslíči prototyp v brzké budoucnosti revolucionizuje celou kriminalistiku. Je malý, lehký a lze s ním vystavit genetický otisk prstu prakticky kdekoliv. Odpadne dlouhé čekání na výsledky ze zoufale přetížených genetických laboratoří. Maličký vzorek zkoumaného materiálu stačí, aby nejpozději po půl hodině ležel výsledek na stole.

"Tak jdeme na to," zašeptal jsem si pro sebe a spustil přístroj. Zabzučení ukázalo jeho ochotu spolupracovat. Monitor se rozzářil, objevila se řada zkušebních kalibrací. Po třiceti vteřinách jsem četl zelená písmena:

STATUS V POŘÁDKU - PŘÍSTROJ V POHOTOVOSTI

Otevřel jsem šíp, přesunul obsah jedné komory do antisepticky zabalené zkumavky a vrátil ho do jeho chladného útulku. Pak jsem otevřel v sekvencéru přihrádku pro vzorek DNA a skleněnou trubičku do něj vsadil. Elektronické pípnutí oznámilo, že vzorek byl rozpoznán a akceptován. Klapka se zavřela neviditelnou rukou. Monitor se probudil k životu.

Navolil jsem dvě analýzy, jimiž se ve fragmentech DNA dají hledat určité sekvence. Obzvlášť mě samozřejmě zajímalo, jestli informace z Mokéleho DNA jsou kompatibilní s lidskými geny. Lady Palmbridgeová mě prostřednictvím přiloženého CD vybavila obsáhlým referenčním materiálem.

Přístroj oznámil, že do konečného výsledku zbývá asi třicet minut.

Protáhl jsem se, vrhl krátký pohled na bioložku, která se soustředila na svou práci, a vyšel ze stanu. Dostal jsem nápad. Mohl bych zkusit zatelefonovat Sarah. Sixpence mi koneckonců vysvětlil, jak ten satelitní přijímač funguje. Přístroj byl ve stand-by modu, tak jsem zapojil kablík svého mobilu do určené zásuvky, počkal na znamení a vytočil číslo. Chvilí to trvalo, pak se ozvalo křupání.

"Haló?" Její hlas zněl z takové dálky, že jsem si musel telefon vši silou tisknout k uchu, abych jí vůbec rozuměl. Přesto jsem téměř okamžitě ucítil v břiše hřejivé polechtání.

"Sarah! To jsem já, David."

"Davide!" Byl to skoro výkřik. "Kde vězíš? Jak se máš? Už na tvůj telefon čekám celou věčnost." Spojení se na chvíli přerušilo, ale pak se její hlas vrátil. "Proč ses neozval dřív? Vždyť já tu starostí šílím."

"To je mi líto," odpověděl jsem, "ale dřív to nešlo. Tady se toho tolik událo. Poslední dny byly napínavější, než si vůbec dovedeš představit. Ale je mi jakž takž. A stýská se mi po tobě," dodal jsem, abych ji neznepokojoval. Jenže to už bylo pozdě.

"Co znamená jakž takž?" Sarah okamžitě vycítila, že něco není v pořádku. "Můžeš mluvit?"

Rozhlédl jsem se. "Ano. Zrovna tu nikdo není."

"Tak povídej."

Vykládal jsem a vykládal, trvalo téměř dvacet minut, než jsem jí pověděl všechno. Když jsem se dostal k Sixpencově smrti, začal mi hlas váznout. Zadrhávane jsem řekl ještě pár slov, pak jsem se odmlčel.

"A pak?" její hlas zněl naléhavě.

"Sixpence je mrtvý. Zemřel dnes před mýma očima."

"Ach bože." Slyšel jsem její dech. "Co se stalo?"

Vyprávěl jsem tedy i o tom, jak jsme se potápěli, o následujícím útěku a o boji o letadlo. Krvavé podrobnosti jsem si nechal pro sebe, Sarah je dost zkušená, dovede si sama moc dobře představit, jak něco takového vypadá. Chvilí mlčela a přemýšlela o tom, co jsem řekl. Když se zase vzpomatovala a promluvila, zajímala se překvapivě mnohem víc o naše podvodní dobrodružství než o následující drama. "Takže jsme měli pravdu, co se toho meteoritu týče," zašeptala. "Existuje souvislost mezi Mokélem a touhle událostí. Říkals, že intenzita radiace je dole na dně jezera vyšší než na hladině?"

"Mnohem vyšší."

"A ty hlasy, co jsi slyšel?"

"To nestojí za řeč. Nejspíš se mi to jen zdálo. Tam dole byla tma jako v pytli, a já měl strašlivý strach."

"Možná. Možná taky ne. Mně něco říká, že to spolu souvisí. Myslím, že se za tím vším skrývá nějaké nebezpečné tajemství, a bojím se, že se budeš muset potápnout ještě jednou, jestli ho budeš chtít rozluštit. I když mně by bylo milejší, kdybyste si přivolali pomoc a co nejrychleji tam odtud zmizeli."

"To se lehce řekne, ale hůř udělá. Já opravdu nevím, co mám dělat," řekl jsem. "Strašně mi chybíš. Kdybys tu tak byla se mnou."

V tu chvíli vystoupila Elieshi ze stanu.

"Pojďte rychle, profesore," volala na mě s nezvyklým výrazem v tváři. "Ten váš program je hotový. Já se s tou mašinkou nevyznám, ale co tam stojí, vypadá tak nějak dost podivně. Měl byste se na to rychle podívat."

"Musím končit, Sarah. Tak zatím. Ozvu se, jak to jen bude možné."

"Dávej na sebe pozor." Ještě jsem slyšel, jak sluchátku vtiskla polibek. "Miluju tě."

Já tebe taky..., chtěl jsem ještě říct, ale to už bylo spojení pryč.

27

Monitor mě přivítal deprimujícím sdělením: POKUS NEPLATNÝ. Následoval dlouhý seznam procesních chyb, které poukazovaly na to, že přístroj ten vzorek DNA prostě nerozeznal.

"Kruci," procedil jsem mezi zuby a pokusil se zachránit situaci různými změnami nastavení. Všechno bezvýsledně.

"Není ten přístroj rozbitej?" napadlo Elieshi, která se mi dívala přes rameno.

Zavrtěl jsem hlavou. "Průběh testu byl v pořádku. Nemám tušení, co tu nehraje." Vybalil jsem další zkumavku a vtiskl ji Elieshi do dlaně. "Podržte to na chvíli." Pak jsem z kapsy kalhot vytáhl kapesní nůž a řízil jsem se čepelkou do břicha svého levého palce. Objevila se kapka krve, kterou Elieshi zachytila do zkumavky. Vyměnil jsem vzorky v sekvencéru, stiskl tlačítko a strčil si palec do pusy. Za dvě minutky se na obrazovce rozsvítil výsledek.

MUŽSKÁ POKUSNÁ OSOBA, BĚLOCH. POŽADOVANÝ POKUSNÝ POSTUP? "Vypadá to, že je všechno v

pořádku," usmála se Elieshi. "Nemohla by mi ta mašinka vyplivnout váš profil osobnosti? Záliby, antipatie, sexuální orientaci - a tak?" Mrkla na mě.

"To je dobře, že se vám zase vrátil humor," ušklíbl jsem se a vrátil se jedním stisknutím tlačítka zase zpět na výchozí rovinu analytického programu. "To by byla pěkná společenská hra: Poznej sám sebe! Nejnovější prodejní hit hračkářského průmyslu. My na to ale bohužel nemáme čas. Potřebujeme teď odpověď na otázku, proč ten přístroj nerozeznává vzorky Mokéleho tkáně."

"Třeba nemá žádnou DNA."

"To je přece nesmysl. Každý život na téhle planetě má DNA. Neexistují žádné...", výjimky chtěl jsem říct, ale vtom jsem si vzpomněl na rozhovor se Sarah.

"Pane na nebi," zašeptal jsem a vyměnil zkumavky zase zpátky

"Co máte?" zeptala se Elieshi a sklonila se ke mně tak blízko, až jsem cítil na krku její dech.

"Já myslím, že bychom s naším výzkumem měli začít znovu od začátku, a sice od chemického složení."

Zadal jsem do sekvencéru celou řadu povelů, abych dostal informace o stavbě a složení DNA. "Tak," zabručel jsem, "a teď uvidíme, jestli měla Sarah s tím svým tušením pravdu."

Elieshi se zamračila. "No tak mi to vysvětlete, Davide. Ještě furt nechápu, co tím sledujete."

Měli jsme ještě dost času, než bude zadaná analýza hotová, tak jsem jí pověděl o svém podezření.

"Podívejte," začal jsem. "Veškerý život na naší planetě je definován čtyřmi bázemi - adenin, thymin, guanin a cytosin, které se spojují do skupinek po třech, takzvaných tripletů. Při čtyřech bázích a třech různých možnostech je seřadit to jen pro tuhle malou jednotku vydá na čtyřiašedesát různých alternativ. Když vezmeme bázi jako písmeno a triplet jako slovo, můžeme veškeré vědění evoluce podat v jednom molekulárním vlákně. Podobně jako lze šestadvaceti písmeny abecedy popsat veškeré vědění lidstva."

"To je mi známo," mrkla na mě Elieshi. "Já jsem biologka, jestli jste nezapomněl."

"To jsem nikdy nepopíral," odpovéděl jsem a soustředil jsem se, aby mě nevyvedla z konceptu. "Většina meteoritů, které byly na Zemi nalezeny, vykazovaly zvýšenou hladinu radiace. Proto bylo tak důležité vzít s sebou Geigera. Zjistil jsem, že na dně jezera dosahuje radiace téměř úroveň, která je pro člověka škodlivá. Vám jako biologce nemusím vysvětlovat, jak se radioaktivita projevuje na vysoce vyvinutých živočiších."

"Vede k mutacím."

"Tak jest. K náhlé změně genomu. A sice ke změně o to vyšší, čím výš stojí ten živočich na žebříčku vývoje. Vysoce vyvinutý tvor jako dinosaur, do jehož života se tento meteorit dostal, by na následky záření buď zahynul..."

"...nebo by přežil a přizpůsobil se," dořekla mou větu Elieshi. "Což však považuju za velmi nepravděpodobné. Ve většině případů vede radioaktivní záření k nenapravitelným změnám genetického materiálu. Jako by se kusy informací promíchaly mezi sebou a pak se znovu spojily. V devěťadvaceti procentech to vede ke katastrofě."

"Ale ne kdyby ten tvor měl dostatečné množství reparačních genů, které poškozené části znovu opraví."

Elieshi se podmačeně zamyslela. "To je dost dobrodružná teorie. Odkud by ty reparační geny měl vzít?"

"Možná se pomalu blížíme tajemství meteoritu. Možná je právě to ten důvod, proč lady Palmbridgeová tolik usiluje o utajení."

"Vy myslíte, že ona o tomhle všem ví?" Elieshi opsala prstem kolečko.

Přikývl jsem. "Ten meteorit, jeho stáří, radioaktivita - musela všechna tahle fakta znát a počítat s nimi. Jinak se nedá vysvětlit ta tvrdošíjnost, s níž projekt poháněla. Když se jí pak dostaly do rukou Emilyny záběry Mokéleho, měla jasno."

"Ale jedno nechápu," řekla Elieshi. "I kdyby Mokéleho genetický materiál byla mutovaná forma dinosauří DNA, musel by ji přece ten sekvencér poznat."

Přikývl jsem. "Pokud by ty mutace ovšem nebyly tak zásadní, že by byly mimo měřicí okruh toho přístroje."

V tom okamžiku se obrazovka opět probudila k životu a ukázala výsledek chemické analýzy. Přestože jsem počítal s tím, že se dovíme něco neobvyklého, spadla mi čelist. To, co tam stálo, bylo pro někoho, kdo stojí oběma nohama pevně na základech přírodních zákonů, těžko uvěřitelné.

"Pět bází?" Elieshi zalapala po dechu. "Podívejte se na to. Podle chemické analýzy je to určil. Ale co tu má propáníčka co pohledávat?"

"Nemám tušení," vydechl jsem. "Vím jen to, že tím pádem dostaneme mnohem větší počet kombinačních možností..." V žaludku jsem měl divný pocit. Začal mi svítat význam tohoto objevu. "Počet použitelných nositelů informací se tím téměř zdvojnásobí. Místo čtyřiašedesáti by tu teď bylo sto pětadvacet kombinačních možností."

"Dokonce víc," řekla Elieshi a klepla na monitor, kde počítač načrtl podobu nově vzniklého vlákna DNA. "Podívejte na to," zašeptala, "ty báze se neseskupují po třech, ale po čtyřech. Jsou to kvadruplety pokud něco takového vůbec existuje."

"Existuje. Ale to by znamenalo...", čísla se mi v hlavě předháněla, "...že by nebylo jen sto dvacet pět, ale šest set dvacet pět možných kombinací. Neuvěřitelný počet. K čemu potřebuje nějaký tvor tak obrovskou paměť dat?"

"Třeba aby vyvinul určité schopnosti?" bájala Elieshi. "Schopnosti, o kterých my nic nevíme?"

Celý bez sebe jsem zíral na obrazovku, která nám prezentovala další pohledy na nově vzniklé vlákno DNA. "Ať to vidíme, jak chceme," mumlal jsem, "Mokéle je něco jako super-saurus."

"Je mnohem víc než to," řekla Elieshi. "Je skok v evoluci. Další vývojový stupeň. Mohl by nadobro změnit život na téhle planetě."

Egomo mrzutě zíral na nebe. Od brzkého rána mrholilo. Mraky ne a ne se roztrhnout. Vyrázili do savany. Už hodiny padal z oblohy vytrvalý, jemňoučký déšť. Déšť, který se držel kůže a hrozil, že ji po nějaké době docela promočí. A jako by to nebylo dost, podstatně se mu ještě k tomu zhoršilo rameno. Elieshi mu sice vysvětlila, že to je normální a že bolest vlastně předchází uzdravení, ale on to věděl líp. Byl to bůh větru a počasí, chtěl je odradit od cesty a od jejich záměru rozluštit tajemství starého města. Že to bylo staré město, o tom už nikdo nepochyboval. Znaky byly příliš jasné. Všude kolem nacházeli hliněné střepy, zarostlé zbytky zdí a základy dávno zničených budov. S trochou fantazie se daly rozeznat dokonce i pozůstatky ulic. Místo plné dávných vzpomínek.

Egomo přehlížel prostor před sebou velice opatrně, neustále počítal s tím, že by se tu mohl objevit leopard nebo smečka bojechtivých prasat bradavičnatých. Nicméně ať byl déšť sebenepříjemnější, jednu výhodu měl - zjevně zahnal veškeré zvířectvo pod ochrannou listovou střechu blízkého lesa. Egomovy obavy se vytrácely s každým dalším metrem, který ušli. Přesto postrádal podporu Stewarta Maloneyho. Jeho pomoc by při tomto riskantním podniku byla rozhodně vítaná. Lovec se ovšem docela stáhl do svého smutku, nechtěl ani jít, ani se k nim přidat. Byl z něj zlomený muž. Egomovi to bylo o to víc líto, že ho považoval za nejstatečnějšího lovce, kterého kdy potkal. Ten obraz, jak sám stál proti Mokélemu, beze zbraně a naděje na přežití, a přitom nedal najevo ani náznak strachu, mu navždy zůstane v paměti. Avšak po přítelově smrti se všechno změnilo. Na rozdíl od něj překonali David s Elieshi tu tragédii dobře. Bez přestání povídali - diskutovali o věcech, kterým Egomo nerozuměl. Evoluce, radioaktivita a mimozemský život. Mluvili o tom, jak je Mokéle výjimečný, sice nebezpečný a silný, ale také vysoce inteligentní. Jako by jim to došlo teprve teď. Navíc mluvili tak hlasitě, že to muselo být slyšet až na druhém konci roviny, kdyby déšť všechny zvuky nepolykal. Lidi z města. David s sebou ale naštěstí vzal deník mrtvého vojáka. V něm jsou vedle mnoha hustě popsaných stránek mapky území se zakreslenými pozicemi některých významných budov. Egomo se v mapách moc nevyznal, věděl jen, že jsou obrazy krajiny viděné očima letícího ptáka. Jeho národ si sice prostorové prvky pamatoval jiným způsobem - začleňováním cest, vodních ploch a lovných revírů do vyprávění -, ale když si na ten princip zvykl, přišlo mu, že to funguje docela dobře. Na jednom místě mapky je nápadně mnoho rukopisných poznámek, jistě znamenají pro důležitost tohoto místa. Egomo se rozhlédl. Pokud se nemýlí, je to přesně tady.

"Přece mi nechcete tvrdit, že vůbec nevíte o výsledcích výzkumů Engela a Macka?" zeptal jsem se udýchaně. "Mluvím o extraterestrických aminokyselinách." Egomo nasadil takové tempo, že jsem sotva mohl mluvit. "Vážně jste neslyšela o tom, že tyhle stavební kameny života našli v meteoritech už asi před třiceti lety?"

Elieshi zavrtěla hlavou a já jsem si musel přiznat, že mě potěšilo mít konečně aspoň jednou informační náskok. Co jsme opustili tábor, sváděli jsme souboje, jaké svádějí jen akademici. A já konečně našel téma, v němž jsem se vyznal líp.

"Meteorit Allende, rok 1969. Senzační objev. V něm se nacházely aminokyseliny dokazující, že stavební kameny života jsou rozptýlené po celém vesmíru a za příznivých okolností by mohly oplodnit prakticky každou planetu. Dokonce se mezitím už mluví o semenech. Nálezům jako byl tento, vděčím za to, že jsem se začal zajímat o genetickou vědu a strukturální biologii."

"Chcete tím naznačit, že by mohly existovat i jiné důvody pro Mokéleho mutace - kromě radioaktivity?"

"Těžko říct. To může prokázat jen přesný rozbor. Ale ať z toho vzejde cokoli, je to už tak obrovská senzace. To by v tom byl čert, jestli nás to nedostane na dosah Nobelovy ceny."

Elieshi se smála. "Vy jste ale snílek, Davide. Ale fajn snílek, to už vám chci říct celou dobu."

"Myslíte?" Cítil jsem, jak mi stoupá krev do hlavy. "Já myslím, že mě nemůžete vystát."

"Jenom ze začátku. Jste kluk, co toho ze života ještě moc neviděl. Proto jste takovej nejistej. Jste úplně jinačí než Maloney." Odmlčela se.

"Elieshi?"

"No?"

"Můžu se vás zeptat na něco osobního?"

"Jen do toho."

"Ale je to hodně osobní."

"No tak z toho nedělejte drámo. Já mám tlustou kůži, víme?" Šelmovsky se na mě usmála.

"Ta věc mezi vámi a Maloneym. Je to něco vážného?"

"Vy o tom víte?"

Už zase jsem cítil, jak rudnu. "Totiž..., já..."

Mávla rukou. "To nestojí za řeč. Byl to sex, víc nic. Co se mě týče, klidně z toho mohlo bejt víc, ale Stew mi dal dost jasně najevo, že u toho zůstane. Jeho reakce včera u Sixpencova hrobu byla jednoznačná." Pokrčila rameny a její oči posmutněly. "Je to strašně osamělý člověk."

Překvapilo mě, jak otevřeně Elieshi dokázala povídat o tak intimních podrobnostech. "To máte asi pravdu," poznamenal jsem a vzpomněl si na rozhovor Sixpence a Maloneyho, který jsem tajně vyslechl. Bylo zřejmé, že se lovec ze ztráty své rodiny nikdy nevzpamatoval. Tento detail jsem však Elieshi zamlčel. Nevěděl jsem, jak by na ni tahle informace zapůsobila. Nehledě na to, že jsem ji získal za velice pochybných okolností.

"Teď mi ale taky dlužíte odpověď," řekla Elieshi s vyzývavým úsměvem.

"Cože? Co tím myslíte?"

"Povězte mi o vaší přítelkyni. A o Emily. Jak to patří k sobě? A ne abyste vynechal nějaký detaily. Hned bych to poznala," zazubila se na mě.

"No dobrá. To je fěr. Ale musím vás varovat, je to dlouhá historie."

"Miluju dlouhý historie. Hlavně když se hodí na to, aby si jima člověk ukrátil dlouhý pěší pochody. Tak už spust'te..."

Jak si Elieshi přála, vzal jsem to ze široka a vyprávěl o všem, co s touhle cestou nějak souviselo. Začal jsem v dětství a skončil u debaty se Sarah. Nevynechal jsem nic, ani jsem si nic nepřibánil, a zrovna jsem byl v nejlepším, když jsem narazil do Pygmeje, který se zničehonic a bez zjevného důvodu zastavil.

Vyčítavě po mně blýskl očima. Ukázal na deník a pak na zem pod našima nohama.

"Vypadá to, že jsme tu," zbytečně jsem komentoval jeho gesto. "Ale jak je to možné? Copak jsem povídal tak dlouho?" "Asi půl hodiny."

"Proč jste mě nezarazila?"

"Na to byla ta historie moc napínavá." Elieshi na mě mrkla. "Děkuju za vaši upřímnost. Mám dojem, že teď líp chápu, co vás pohání. Doufáme, že tady najdeme pár odpovědí."

Stáhl jsem si kapuci a rozhlížel se po mokré trávě. "Tady to vypadá stejně jako na kterémkoli jiném místě téhle zpropadené divočiny. Nemůžu rozeznat nic, co by nějak poukazovalo na to, že jsme dosáhli cíle. Třeba se Egomo plete."

"To bych neřekla," odpověděla Elieshi, jíž dešť na rozdíl ode mě jako by vůbec nevadil. "Když si je jistě, měli bychom ho brát vážně. Pygmejové jsou nejlepší stopaři, co znám. Tak se tu trochu porozhlídnu."

"Souhlasím."

Rozdělili jsme se a prohledávali okolí každý zvlášť. Neuplynulo ani pět minut, když jsem zaslechl Elieshin hlas.

"Profesore! Našla jsem to! Tady!" Spěchal jsem k ní a dorazil společně s Egomem.

Když jsem to uviděl, okamžitě jsem zapomněl na dešť. Byla tam díra do země, vedoucí do temných hlubin. Vedle ní jsme našli čtyři hroby, čerstvě navršené, na jednom z nich prostý dřevěný kříž. Hroby nevypadaly starší než několik dní.

Můj bože, pomyslel jsem si, pátrání po kongosaurovi za sebou táhne krvavou stopu. Zamračeně jsem si prohlížel kříž, do nějž někdo v chvatu něco vyřezal. Písmo bylo sotva čitelné. Pisatel si buď nedal moc záležet, anebo nebyl s to udělat to líp. Přistoupil jsem ještě blíž a prstem přešel po vrypech.

Antoine Berg?re

Odpusť nám Bůh naše hříchy

"Říká vám to jméno něco?" zeptala se Elieshi.

Zavrtěl jsem hlavou a díval se na díru v zemi. Nebyla velká, z letadla jsme si jí nemohli všimnout. Sice tu všude kolem ležely opracované kameny, ale nebyla tu žádná ruina ani nic jiného, co by nám naznačilo, co tam dole je. Přemýšlel jsem, jak se vojákům vůbec mohlo podařit toto místo objevit, a vtom mě něco napadlo. Ta slova na kříži byla anglicky. Význam této skutečnosti vážil tolik, že jsem si musel sednout.

"Co je s váma?" ptala se Elieshi a starostlivě se ke mně shýbla. Chtěl jsem odpovědět, ale nemohl jsem. V hlavě se mi všechno pletlo.

Elieshi znervózněla. "Tak už něco řekněte. Je to kvůli těm hrobům? Víte o tom něco? Jsou to snad členové té konžské pátrací skupiny?" ptala se mě. Když jsem na její otázky neodpovídal, zavrtěla hlavou a věnovala se zase těm hrobům.

"Třeba mělo pár z nich při prohledávání okolí nějakou nehodu," mumlala si pro sebe. "Ale na co umřeli? A proč je pohřbili tady? I kdyby to tak bylo, nejspíš by to ty vojáci napsali francouzsky, nebo aspoň lingalsky, ale ne anglicky. Divný je to, moc divný."

"Čtyři," vydechl jsem. "Jsou čtyři."

"A hele, vy přece umíte mluvit. Jo, jsou čtyři No a?"

"Copak vám to číslo nic nenapovídá?" zeptal jsem se. "Nevzpomínáte si, co jsem vám povídal o Emily a její expedici? Cestovala se čtyřmi průvodci."

Elieshi se zamračila. "Co mi to chcete říct? Že to jsou členové Emilyny expedice?" Dala si ruce v bok. "Tak to si teda nedovedu představit. Kdyby to byli její kolegové, tak kdo je pohřbil? Kdo vyřezal ten nápis na kříži? Asi se těžko mohli pochovat sami."

Neodpovídal jsem, jen jsem jako zhypnotizovaný zíral na ten dřevěný kříž. Přepadla mě podivná hrůza. Hrůza z toho, že se dovím něco, co se dovědět nechci.

"Je jen jeden způsob, jak zjistit pravdu," pravila Elieshi. "Já tam vlezu a trochu se tam porozhlídnu." Rozsvítila baterku a zmizela v té díře.

"Počkejte!"

Vstal jsem a díval se, jak za ní do hluboké jámy leze Egomo.

"No tak ať," zabručel jsem. "Tam dole aspoň neprší." Přikrčil jsem se a slezl tam za ním.

Zhruba ve dvou metrech hloubky začínala chodba se stěnami z masivního vápence, hustě porostlá mechy a lišejníky. Přímě jako podle pravítka, bez postranních chodbiček, vedla povlovně dolů. Bylo tu kluzko, několikrát jsem se musel přidržet, abych neupadl. Asi po stu metrech chodba končila a ústila do šestiboké místnosti, vytesané do hrubé vápencové skály. O archeologii se trochu zajímám, ale nikdy jsem neslyšel o kultuře, která by stavěla hexagonální sály. Ta věc je čím dál mysterióznější. Světlo našich svítilen tak tak stačilo slabě ozářit celou halu. Uprostřed stál oltářní kámen, taktéž šestibokého tvaru. Nahoře měl jakousi plochou kamennou misku, která se za staletí zbarvila do černa. Také po stranách soklu byly černavé skvrny, které světlý vápenec hyzdily a dodávaly mu znepokojivý charakter obětního kamene. Rozhlížel jsem se kolem. Nebyly tu žádné další chodby. Touto místností to končilo. Vtom jsem zaslechl zděšený výkřik. Egomo. Protápal se do nejzazší části síně. Ukazoval na dvě kamenné sochy, které jako by tu stály na strážích už od pradávna. Když jsem se přiblížil, pochopil jsem jeho rozrušení. Stály tu dvě kopie nestvůry z jezera. Tlamy šklebicích se tváří do široka otevřené ukazovaly řady špičatých, ostrých zubů. Jejich oči na nás shlížely s nelibostí, jako by odsuzovaly naše vloupání. Strnulým pohledem pronásledovaly každý náš pohyb, zatímco my jsme se dál rozhlíželi.

Strop podíraly dva mocné kamenné sloupky, které se nahoře paprskovitě rozšiřovaly ve složitý obloukový vzor. Byla

to prastará konstrukce. Nadpozemsky krásná, ačkoli jak se dalo předpokládat, používali stavitelé při práci s vápencem velmi primitivní prostředky.

Najednou jsem chápal, proč vojáci kolem tohoto místa dělali takové drahoty. Tenhle nález, to je senzace. Kamenné svědectví zašlé kultury. Ani vteřinu jsem nepochyboval, že by se toto místo zařadilo do legendární řady nejvýznamnějších staveb antického světa. Hrozilo nebezpečí, že by se konkurující mocnosti o tento nález potrhaly a nárokovaly si jej.

"Pro páníčka, co jsme to objevili?" vydechla Elieshi. Procházela místností s úctou a pokorou v očích. "To vypadá skoro jako Mokéleho svatyně."

"Místo pro slavení a uctívání boha," doplnil jsem.

"Jak tak koukám na ty figury, byl to dost hrůzostrašnej bůh," poznamenala Elieshi.

"Překvapuje vás to?"

Zavrtěla hlavou. "Jen se koukněte na tyhle zuby a ty strašný oči."

"Tohle místo je naprostá senzace," šeptal jsem, abych neporušil ticho svatostánku profánními slovy.

Elieshi přejela prsty po soše. "Neuvěřitelný. Vyrostla jsem v týhle zemi, ale o kultuře, která stvořila tohle, nevím vůbec nic. Ani o tom, jak je stará, ani kdy přestala existovat. Nejsou o tom žádné dokumenty, nic."

"Jenže to nám bohužel v této chvíli nepomůže," řekl jsem netrpělivě. "Musíme zjistit něco o těch mrtvolách tam venku a o tom, kdo je pohřbil."

"Dobřej nápad," souhlasila Elieshi. "Měli bychom si pořádně prohlídnout podlahu. Koukejte, tady jsou stopy."

Však máme s sebou odborníka.

Elieshi ukázala na stopy a Pygmej přikývl. Jeho odpověď byla jako obvykle stručná. Opět to vypadalo, že má připomínky k tomu, co tu děláme. Ale já už jsem si pomalu na jeho strohé způsoby zvykal. Elieshi jeho odpověď přeložila s úšklebkem. "Ptá se, proč jsme mu to neřekli dřív. Teď už jsme prej všechny stopy zničili. Jestli chcete, můžu ještě přeložit pár nadávek, kterejma nás počastoval."

Zašklebil jsem se také. "Sem s nimi."

"Říká, že jsme horší než horda kočkodanů. Pořád jen tlacháme a běháme po kraji tak slepě, že bychom si třeba leoparda všimli, až kdybychom mu přišlápli ocas. A tak dál... Ten zbytek už si dorýmujete."

"Vzdorovitý malý chlapík, což?"

"To teda jo. Ale pokusí se, když na tom budeme trvat."

Podal jsem mu baterku, uklonil jsem se a poděkoval.

Prohlídka haly chvíli trvala. S Elieshi jsme beze slova stáli vedle sebe a pozorovali Egoma při pátrání. Prosmýčl celý prostor, každý kout, prozkoumal každý centimetr. Dokonce i oltář byl podroben inspekci. Na jednom místě u stěny se zdržel obzvlášť dlouho. Bylo to uprostřed mezi oběma sochami, tam, kde zeď přecházela do podlahy. Podrobně zkoumal kámen, rukama ho otřel a odfoukl prach. Pak vstal a mávl na nás.

Elieshi pozorně poslouchala, co říkal, a čím dál víc kulila oči.

"Co říká?" naléhal jsem.

"Jestli to, co objevil, fakt sedí, pak jsme v pytli."

"No tak, co to je? Pověďte!"

"Tvrdí, že tu byli vojáci. Už to tu všechno prohledali. Všude jsou otisky jejich bagančat."

Přikývl jsem. "To jsme přece čekali."

"Počkejte. Taky říká, že tu jsou ještě jiný stopy. Otisky kecek, podobnejch jako ty, co mám já. A taky takovejch lehkejš pohorek, jako máte vy. Tyhle otisky jsou prej většinou nad těma vojenskejma."

"Kdo říká, že to nejsou prostě naše otisky?"

"On."

"Je si tím jistý?"

"Chcete ho snad urazit?"

"To raději ne," odpověděl jsem s pohledem na jeho nevrlý výraz. "Ale to by znamenalo, že tu někdo byl po vojácích."

Kdo by to mohl být? Třeba domorodci?"

Elieshi zavrtěla hlavou. "V keckách? Na to zapomeňte. Navíc jsou ty stopy moc velký, než aby byly od Pygmejů."

"Potom je tu jen jedna možnost."

"A to?"

Mé rty to jméno vyslovily jakoby samy od sebe.

"Emily!"

"Emily Palmbridgeová?" Elieshi se zamračila. "Musím přiznat, že mě to na chvíli taky napadlo, ale pak jsem to hned zase zavrhl. To je přece praštěný. Spíš tu byl ještě nějaký cizí tým. Parta, o který zatím nevíme. Archeologové, etnologové, možná členové WCS. Ty stopy můžou znamenat všechno možný."

Zavrtěl jsem hlavou. "Nepravděpodobné. Takový tým by jistě zanechal nějaké indicie, ať záměrně nebo nechtěně. Navíc by takový nález nikdy nenechali bez dozoru. Ne. Emily je tady. Je mi téměř, jako bych její přítomnost mohl nahmatat rukama."

Na jejích rtech se objevil úzký úsměv. "Vy ji máte radši, než jste mi prve chtěl nabulíkovat. Není to jen obyčejná láska z mládí. Tak nějak na ní doteďka visíte."

Nastalo trapné ticho. Ryl jsem špičkou boty do země. "To máte asi pravdu," uznal jsem. "Čas od času se mi o ní zdává. Ale pořád jsem schopný jasně uvažovat, jestli narážíte na to."

Elieshi pokrčila rameny, ale neřekla nic.

"Může Egomo její stopy sledovat v savaně?"

"Zeptám se ho." Chvilí s ním mluvila a já měl pocit, že jí říká věci, s nimiž nepočítala. Ve tváři se jí objevil výraz nevěříčího údivu.

"Co je? Co říká?"

"Říká, že to bohužel nepůjde, protože déšť všechno rozmočil. Krom toho tvrdí, že ty stopy vůbec nevedou ven. Prej tuhle místnost neopustily."

"Co to má znamenat? Chci říct, že ať ty stopy zanechal kdokoli, přece se nemohl rozpustit ve vzduchu."

"Ne," řekla a ztišila hlas do šepotu. "Ten, kdo tu tyhle stopy zanechal, tu pořád ještě je. A sice za touhle zdi."

29

Pochybovačně jsem přejížděl rukama po masivní kamenné zdi. "Jak na to přišel?"

"Jsou tu totiž na podlaže stopy, jak někdo něco táhnul," vysvětlila Elieshi. "Nějaký těžký věc. A ty stopy mizej přímo pod zdi. Navíc jsou na deskách po stranách těch kamennejch figur čerstvý škrábance. Asi mě prohlásíte za blázna, ale já vám povídám, že tam je další místnost. Tahle stěna jsou vlastně dveře, a nedávno je někdo otevřel."

"Říkáte, že tu někdo něco vlácel?" Vzpomněl jsem si na ty čtyři hroby venku. Ta myšlenka se mi vůbec nelíbila.

"Podejte mi baterku, prosím vás," požádal jsem Elieshi. Bříšky prstů jsem hmatl mezi spárami těch velikých kamenných kvádrů. "Opravdu," vydechl jsem. "Tady jsou kameny, které nejsou vypárované. To by vážně mohl být nějaký vchod. Ale kde je otevírací mechanismus?" Rozhlížel jsem se kolem. "Hledejte páky nebo spínače," řekl jsem. "Něco, čím bychom ty dveře otevřeli."

Byl jsem ve svém živlu. Odjakživa mě fascinovaly příběhy o tajných chodbách, hrobech a katakombách. Vyprávění o objevech Howarda Cartera v Údolí králů jsem četl v posteli na dobrou noc. Otec mi předčítal ságy klasického starověku, to jsem ještě ani neuměl číst. Musel jsem se usmát při vzpomínce na hru, kterou jsme spolu hráli. Jmenovala se "Vysvětlí mi svět" a vždycky začínala tím, že mi položil na kolena svůj velký, těžký atlas a nechal si probíhat stránky mezi prsty. Když jsem řekl stop, zastavil a já jsem ukázal na nějakou oblast. On mi pak povídal všechno, co o ní věděl, počínaje teplotami a vlastnostmi půdy, přes rostliny a zvířata až po obyvatele a jejich řeč. Věděl všechno o každém kusu světa. Od divů archeologie po mýty a legendy o bájných stvořeních. V těchto okamžicích jsem se mu cítil velmi blízko. Jenže zatímco mně ty dobrodružné historky stačily, můj otec byl praktik, který musel vytáhnout do světa, aby ty divy mohl obdivovat na vlastní oči. Tento rozdíl vrhal na naše společná léta jakýsi stín.

Zhluboka jsem se nadechl. Přesně vzato bylo tohle poprvé, co jsem já sám něco objevil. Najednou jsem ho chápal, uvědomoval jsem si to vzrušení a ten pocit jsem si užíval. Kdyby mě otec teď mohl vidět, jistě by na mě byl pyšný.

Ovšem po půl hodině intenzivního hledání jsem vystřízlivěl. Žádné spínače ani páky tu nejsou. Nic, čím by se ty údajné dveře daly otevřít.

"Co teď?" Elieshi zalovila v tlumoku a vytáhla müsli tyčinky, jejichž zásoby se u ní zdály nevyčerpatelné. "Chcete jednu?" S díky jsem přijal. Bezmyšlenkovitě jsem se do té houževnaté sladkosti zakousl. Pohledem jsem se zarazil u obou kamenných soch. Sice jsme je už prohledali, ale možná jsme něco přehlédli. Měly vypoulené oči a cenily zuby - vypadaly velmi odstrašující. Trochu moc odstrašující na můj vkus. Nedovedl jsem si představit, že by se stavitelé tohoto města úmyslně usadili v tak těsné blízkosti tvora, kterého z duše nenáviděli. Mohli totiž zapustit kořeny klidně o pár set kilometrů dál. V mých očích to byl rozpor, kterému jsem dosud věnoval příliš málo pozornosti.

"Která část těch soch se vám zdá nejodpornější?" zeptal jsem se Elieshi mezi dvěma sousty.

Chvilí si skulptury prohlížela a pak řekla: "Každopádně zuby. Když si jen vzpomenu, co tahle tlama napáchala se Sixpencem, leze mi mráz po zádech."

"Přesně tak. Ty zuby jsou na obou sochách zdaleka nejstrašlivější. Měli bychom se jim podívat na zoubek." Vsunul jsem si do pusy zbytek tyčinky, oťel si ruce do kalhot a přistoupil k nestvůrám.

Byly asi třímetrové, ale hlavy se jim skláněly tak hluboko, že jsem na ně nataženou rukou dosáhl. Čas jako by se těch soch netknul. S nepříjemným pocitem v žaludku jsem jedné soše sáhl přímo do chřtánu. Ty zuby byly ostré, okamžitě jsem se o ně poškrábal. Ale nenechal jsem se odradit. Tato místnost skrývá odpověď, a já ji musím najít, ať to stojí, co stojí.

"Co to děláte?" zašeptala Elieshi zděšeně, když si všimla krve, která mi stékala po paži. "Okamžitě s těma nesmyslama přestaňte."

"Máte o mě strach?" zeptal jsem se se zatátnými zuby. "Jaká to lichotka." Vsunul jsem ruku do chřtánu sochy až po loket. V předloktí mi vzplála nová bolest. Tentokrát byly rány hlubší, to jsem cítil. Sakramentsky to bolelo, ale já jsem se nechtěl vzdát. Vtom se mi zdálo, že jsem něco nahnatal. Jazyk. Když jsem se jí dotkl konečky prstů, měl jsem dojem, jako by se pohnula.

"Něco tam je," sykl jsem. "Něco jako rukojeť. Zkusím ji pořádně chytit." Podařilo se mi nataženými prsty kamennou páčku sevřít a potáhnout za ni. Ozval se skřípot, pak rachocení, a pak se spára ve zdi proměnila v mezeru.

"To není možné," vydechla Elieshi. "Vy jste to vážně dokázal, člověče bláznivá."

Vtom však rachocení ustalo a mezera se začala pomalu zavírat. Zatáhl jsem znovu, ale bezvýsledně.

"Kruci," zvolal jsem. "Jedna páčka zřejmě nestačí. Musí tu být ještě další závěra. Zkusíte to u té druhé figury?"

Jenže Elieshi byla příliš malá, do tlamy druhé sochy nedosáhla. Egomo pochopil, o co jde, a pomohl jí. Klekl na všechny čtyři a vyzval ji, aby mu stoupla na záda.

"Tak to doufám, že vydrží moji váhu," poznamenala Elieshi, když se mu opatrně postavila na lopatky "Už párkrát mi různý pánové naznačili, že jsem těžší, než se zdám."

Ušklíbl jsem se. "Uvidíme. Ale hlavně si pospěšte."

Elieshi pomalu přesunula své těžiště a hledala, čeho by se přidržela. Pygmejovy svaly se pod tmavou kůží napínaly.

"Jde to?" zeptala se starostlivě.

Egomo kývl. Vypadal sice křehce, ale ve skutečnosti je to pěkně houževnatý chlapík. Elieshi opatrně vsunula ruku do otvoru.

"Dejte pozor," napovídal jsem, "ty zuby jsou dost ostré."

"Není to tak zlý. Mám zápěstí užší než vy. Ještě chvilinku."

"Prosím, hodte sebou." Bolest v mé paži se změnila v mučivé tepání, které se začalo nepříjemně rozpínat. Ani jsem se neopovážil pomyslet na to, co mi ty zuby s rukou dělají.

"Mám tu páčku," vykřikla Elieshi. "Zkusíme to oba najednou. Raz, dva, tři!"

Zatáhl jsem. Znovu se ozvalo to dunění, tentokrát podstatně hlasitěji. Mezera se rozestupovala. Zvládli jsme to! Rychle jsem vytáhl ruku z kamenné tlamy a prohlížel si rány. S úlevou jsem konstatoval, že to jsou jen krvácející škrábance.

"Jste v pořádku?" houkla na mě Elieshi. Pomohla Egomovi na nohy a spěchala ke mně. "Jak ta ruka vypadá? Ukažte?"

"Nic to není," uklidnil jsem ji. "Asi mám trochu přebujelou fantazii." Vzhlédl jsem k ještěrovi, který měl na zubech mou krev.

"Měl byste si na to potom hnedka dát antiseptikum, ať se vám to nezanítí."

Těžká křídla dveří se se zaskřípěním zastavila.

Brána k mystériím prastaré říše se otevřela. Překvapením jsem zadržel dech. Počítal jsem se vším, jen ne s tím pohledem, který se nám skýtal. Do nosu nás uhořel pach petroleje. Plameny plápolající nad kamennou římsou prostor zalévaly tlumeným světlem. Na některých místech kapala na zem černavá tekutina a zbarvovala vápenec dotmava. Vzpomněl jsem si na poskvrněný oltářní kámen a poněkud se mi ulevilo. Řešení této hádanky zní: olej.

Tekutina se v útlém praménku vylévala z kamenného otvoru. Plameny se průvanem pohybovaly sem a tam a osvětlovaly stěny strašidelným mihotáním. Je tu snad někde nějaká nádoba, která to věčné světlo živí? Nebo snad ten olej vyvěrá v přírodní podobě ze země? A jak je možné, že ten systém po tak dlouhé době stále funguje? Hádanka za hádankou.

Rozhlédl jsem se. Klenbu sklepení, kam jsme vstoupili, podpíraly pilíře mohutné jako vzrostlé stromy. My jsme vedle nich vypadali jako trpaslíci. Pohled na tuto archaickou stavbu nám vzal dech. Egomo ukázal na podlahu před námi. Stopa, kterou jsme viděli ve vedlejší místnosti, se táhla dál. Zase jednou měl pravdu. Jako drobečky v pohádce nás vedla do neznámých hlubin.

Naše kapesní svítilny už nebyly potřeba. Pomalu a s uctívou opatrností jsme postupovali dál. Ale už po několika krocích jsem se musel zastavit.

"Podívejte se na to, Elieshi," zašeptal jsem a ukázal na stěny pokryté reliéfy, jakými by se rádo pyšnilo i British Museum. Viděli jsme scény bizarního světa bohů, jejich fantazie a výrazové prostředky byly ohromující. Kónicky tvarované budovy mezi nimi létající okřídlené bojové vozy, fontány, z nichž tryskala voda do výše domu, šestiboké pyramidy. Terasy, zahrady, triumfální oblouky a háje, mezi jejichž stromy se potulovala podivná božská stvoření.

"Vypadá to trochu egyptsky," řekla Elieshi. "Ale ne že bych se v tom moc vyznala."

"Já bohužel taky ne," přiznal jsem. "Něméně si troufám tvrdit, že s tímhle nemají Egyptané nic společného. Mám takový nejasný pocit, že by to mohlo být spíš opačně. Tenhle svět bohů vypadá archaičtější než egyptský. Není tolik polidštěný. Spíš jako..."

"Jako co?"

Vzdychl jsem. Vlastně jsem to téma nechtěl uvádět, ale teď, když jsem se podířekl, měl bych vyrukovat s celou tou historií.

"Slyšela jste už o teorii, že jak pyramidy, tak Sfinga jsou mnohem starší, než se všeobecně počítá?"

Zavrtěla hlavou.

"Tak například na Sfince je patrná eroze, jejíž stopy probíhají shora dolů. Stopy větrné eroze probíhají horizontálně. Jde tedy jediné o vodní erozi. Přitom na Sahaře nepršelo už téměř šest tisíc let. Poušť existovala už dávno předtím, než se v ní Egyptané usadili. Podle některých teorií byly pyramidy v Gíze postaveny několik tisíc let před faraóny. Ti je pak přebudovali v hrobky a usadili se do připraveného hnízdečka, abych tak řekl."

"Ale kdo je teda postavil, když ne faraóni? Snad bohové?" Její pohled mi napověděl, že tu otázku snad myslí naprosto vážně. Konečně proč ne. Možné je všechno. Stačí se rozhlédnout.

"Moderní teorie mluví o vysoce vyvinuté kultuře mnohem starší než egyptská," pokračoval jsem. "Existovala v době, kdy Sahara byla plodná a žili na ní sloni a nosorožci."

"A možná taky kongosaurové?" Elieshi se na mě napjatě dívala.

"Možné to je. Ale po této kultuře dosud chybí jakékoli stopy." Pokrčil jsem rameny. "Dosud se našly jediné náznaky a indicie. Podle nepotvrzených zpráv se v průběhu vykopávek na kraji Jebel al Uwainatu na hranicích mezi Libyí našla šestiboká pyramida. Ze záhadných důvodů se o tomto objevu nikdy neobjevily podrobnější informace. Možná to byla jen novinářská kachna."

"Ale tohle žádná kachna není." Elieshi zářily oči. "Jestli to, co jste právě vykládal, sedí, tak jsme tu chybějící stopu asi zrovna našli a tu teorii můžeme potvrdit."

"Tohle je víc než chybějící stopa. Je to přímo, čemu se říká missing link," odpověděl jsem. "A tím ne menší senzace než Mokéle m'Bembé." S lesknoucíma se očima jsem se obrátil zpátky k reliéfům. Každý obraz byl jiný, na první pohled působily velmi fantaskně, ovšem jeden detail měly všechny společný. Detail, který je jasně propojoval s realitou.

"Podívejte se na to," zašeptal jsem a upozornil ji na jistou podrobnost. Spodní část reliéfu představovala jakési do sebe uzavřené podsvětí.

Elieshi přejela prsty po konturách. "Kongosaurové," vydechla. "Stovky kongosaurů."

Díval jsem se, jak jí prsty kloužou po tvarech tlustých maxiještěřů, přecházejících jeden v druhého. Někteří měli v

tlapách vlnité tyče, další předměty, které se podobaly přenosným televizorům nebo truhlám. Nebo to snad mají být knihy? Ta věc byla čím dál mysterióznější.

"To vypadá, že některý jakoby podpíraj tu klenbu nad sebou," přerušila ticho Elieshi. "Skoro mám dojem, že nesou celou horní půlku obrazu. Kdybych byla kunsthistorik, mohla bych tvrdit, že na jejich ramenou spočívá fundament našeho světa. Bez nich by se tohle všechno zhroutilo."

Přikývl jsem. "Je to dost přímá symbolika, nezdá se vám? A podívejte se tady. Celá řada nosítek s nemocnými a umírajícími - a po dotyku těch zvířat jsou vyléčení. Jsou to slzy, co jim teče z očí?"

"Třeba pláčou nad utrpením lidstva." Elieshi vypadala dojatě. Dál bříšky prstů hladila reliéf.

Musel jsem se zhluboka nadechnout. "Takže jsme celou dobu byli na špatné stopě. Tihle lidé se tu neusídlili navzdory těmto tvorům, ale naopak kvůli nim. Milovali je a uctívali. Zbožňovali je. Jestli to není doklad jejich mírumilovnosti, tak už opravdu nevím."

"Pak ty sochy sloužily jen k tomu, aby odradily nevídaný hosty," řekla Elieshi. "Jako strašáci pro nevěřící. Ale přesto," zavrtěla hlavou, "tak docela tomu furt nerozumím."

"Co tím myslíte?"

Rozhodila rukama. "Tohle všechno. Tohleto óbrmystérium. Otázka za otázkou. Co to bylo za lidi, co tady vystavěli tyhle haly, proč zmizeli, jak to, že tahle kultura zanikla? Ale hlavně, kdo zapálil ty olejový plameny? Přece mi nechcete tvrdit, že si tu nerušeně hoří už pár tisíc let."

"Přesně tohoto prakticky orientovaného myšlení si u vás tak vážím," mrkl jsem na ni. "Dokud nezjistíme, kdo se tu dole zdržuje, měli bychom si svoje kunsthistorické vývody strčit za klobouk - i když to není snadné."

Elieshi na mě zamrkala také. "Z vás se ještě vyklube opravdickej dobrodruh. To je ale rozdíl oproti tomu klučinovi, co jsem poznala před tejdnem"

"Tak zase nepřehánějte," bránil jsem se, ačkoli současně jsem měl z její poklony radost. "Mám totiž vážně strach, když pomyslím na to, co nás tam dole čeká. A čím déle tady budeme stát, tím to bude horší. Takže pojdte, ať je to za námi."

Pokračovali jsme dál, tentokrát cílevědomě, nezdržovali jsme se nepodstatným.

K cíli jsme se dostali rychleji, než jsme čekali. Prostor nejspíš zlatavým jasem lamp působil větší, než ve skutečnosti byl. Chodba se po nějakých padesáti metrech prudce stáčela a ústila do druhé místnosti, podobné tvarem i velikostí vchodové hale.

Překvapením jsem vykřikl. Tato místnost nebyla prázdná jako ta první, nebyly tu však ani truhly, sarkofágy nebo jiné svátosti, jaké se našly v egyptských chrámech. Stála tu moderně zařízená laboratoř. Viděl jsem skládací židle a stůl s přístroji, nelišícími se od našich. Vlastně to bylo stejné zařízení jako v naší laboratoři u jezera Telé. Stěny pokrývaly skici a diagramy. Techniku stejně jako halogenové lampy měl proudem zásobit malý naftový generátor. Tomu však došla šťáva - anebo byl vypnutý. Laboratoř teď osvětlovalo jen mihotavé světlo olejových lamp.

Musel jsem se párkrát zhluboka nadechnout, abych se přesvědčil, že se mi to nezdá. Tak tady jsou, ty odpovědi, které hledáme. Toto nemůže být nic jiného než Emilyina tajná laboratoř, do níž se ona a její průvodci stáhli po zničení tábora u jezera. Kdy a jak se jim podařilo toto místo objevit, a proč se skrývali tak dlouho a nedali o sobě vědět, zůstává záhadou. Ale kde Emily a její pomocníci jsou? Místnost vypadala, jako by se tu ještě nedávno pracovalo. Nyní, v unylém světle olejových lampiček, to tu však působilo spíš jako v hrobce. Ale třeba tu jsou ještě další skryté dveře.

"Emily?" Mé volání se odrazilo od stěn. "Emily, jsi tu někde?"

Žádná odpověď.

Elieshi mě zatahala za rukáv. Upozornila mě na řadu karimatek a spacích pytlů v tmavší části místnosti. Byly poněkud přeházené, jako by tu už delší dobu nikdo nespál.

Všechny, až na jeden.

Na chvíli jsem přestal dýchat. V šeru jsem rozeznal, že v jednom spacím pytli je tělo.

30

Schoulené tělo na zemi. Vypadalo jako hromádka oblečení, kterou někdo nepořádně odhodil do kouta. Bodlo mě u srdce. Přepadla mě jistota, že jdu pozdě. Egomo s Elieshi to zřejmě cítili také. Ustoupili, abych mohl projít.

Emily vypadala, jako by spala. Byla však mrtvá - a to už nějakou dobu. Jen chlad chrámu její tělo dosud uchránil před rozkladem. Tělo poznamenané nemocí a slabostí. Polkl jsem a začal jsem ji prohlížet. Levou ruku měla provizorně obvázanou. Viděl jsem, že zranění pod obvazem se nikdy pořádně nezahojilo. Ránu způsobilo podle všeho množství ostrých předmětů. Možná řezáky hlídajících soch. Jestli ta infekce vedla k smrti, jsem nedokázal odhadnout, nicméně Emily rozhodně měla velké bolesti. Krásná tvář, která na fotografiích na Palmbridge Manor ještě působila tak mladě a vyzařovala radost ze života, byla bledá a vpadlá. Kolem úst jsem však dosud rozeznával znaky mladické troufalosti, která mě před dávnými časy tak očarovala. Ta ústa, jež se dovedla tak strhujícím smát, ta ústa, jež mě poprvé políbila. Říká se, že první láska přestojí všechny bouře, a já cítil, že v tom tvrzení je hodně pravdy. Nebyl jsem si ovšem jistý, jestli jde o reálnou osobu nebo ideál, který si člověk sám stvořil. Přirozeně jsem věděl, že ta osoba v mém náručí je vlastně docela cizí žena. Přesto jsem ji zvedl a přitiskl si její tvář k rameni. Byla tu teď jen ona a já. Jak jsem jí prsty pročísl krátké plavé vlasy, přemohly mě vzpomínky na naše společné dětství.

Trvalo dlouhou chvíli, než jsem se rozloučil a dokázal ji pustit z objetí. Zvedl jsem oči a všiml si, že v prstech svírá nějakou knihu. Měla lněnou červenou vazbu a kožené rohy, na obálce vyražený znak rodiny Palmbridgeových. Setřel jsem si z obličeje slzy a knížku vzal. Byl to deník. Rozevřel se na straně, kam naposledy psala. Zápis byl datovaný 9. února, tedy v den, kdy jsem dorazil do Brazzavillu. Chvilí mi trvalo, než mi došel význam toho data. Za předpokladu, že bychom věděli, že je dosud naživu, a za předpokladu, že bychom okamžitě nastartovali záchrannou akci, stejně bychom

přišli pozdě. Emily Palmbridgeová byla tou dobou už neléčitelně nemocná. To byla skutečnost stejně střízlivá jako nevyhnutelná. Skutečnost, která v sobě měla i jakousi útěchu. Její osud byl v té době už zpečetěný, na tom se už nedalo nic změnit.

V Elieshiových očích jsem četl hluboké dojetí.

"Je to ona, že?" zeptala se.

"Proč se nepokusila vrátit domů?" zamumlal jsem. "Proč se stáhla sem, proč o sobě nedala nějak vědět? Nedává to smysl..."

"Možná najdeme nějakou odpověď v tom deníku," navrhla Elieshi a vzala ode mě červenou knížku. "Můžu?"

"Jistě," zašeptal jsem. Dál jsem držel Emilyino tělo v náručí. "Mně teď není do čtení."

Elieshi rozevřela deník v zadní části a pokoušela se zápisky rozluštit. Nebylo to snadné, psala je rozechvělá ruka. Úterý, 9. února, 08:20

Jsem k smrti unavená. Minulou noc jsem ani oka nezamhouřila. Všechny léky jsme spotřebovali, a já ten zánět nemůžu zastavit. Infekce se mi jako oheň propaluje tělem. Už jenom pomocí zbraní držím svoje muže, aby se nevydali záchrannému týmu. Ty vojáky sem určitě poslali na popud mé matky. Jak by taky mohla tušit, že se situace mezitím úplně změnila? Tajemství jezera Tělé se v žádném případě nesmí dostat do špatných rukou, a už vůbec ne do rukou konžské vlády. Ve hře je toho příliš moc. Začala jsem, tak aby si toho ostatní nevšimli, vymazávat veškerá data a poznámky. Oni by to nepochopili.

Nevíme, co to dnes ráno bylo za strašnou explozi, ale ten zvuk přicházel jednoznačně ze směru, kde se ti vojáci utábořili. Možná útok, možná nehoda. Antoine se chtěl jít podívat, ale já byla proti. Ti muži nás nesmí najít, jinak by bylo vše ztracené. Ještě před nedávnem bych se byla nadšeně nechala vypátrat, ale poznatky, které jsem mezitím získala, mě nutí všechno přehodnotit. V týmu se chystá vzpoura. Všichni jsou nemocní.

Teď, když vojáci objevili chrám, nevím, jak dlouho ještě budu moci ty muže udržet. Obávám se, že mi zbývá jen jedno. Necháपavě jsem zavrtěl hlavou. "Co tím chce říct? Napsala ještě něco?"

"Napsala." Elieshi zvedla oči a podívala se na mě zvláštním pohledem. "Já jenom nevím, jestli to opravdu chcete slyšet."

"Musí to být," odpověděl jsem. "Musím přesně vědět, co se tu odehrálo."

Vzdychla. "Tak dobrá."

Je po všem. Udělala jsem nepředstavitelné. Jsou mrtví. Všichni. Byli to mí přátelé a věrní průvodci. Nasadili pro mě život, a já se jim takhle odvděčím. Snad mi Pán odpustí.

Chtěli se vrátit domů. Jako bych já nechtěla. Ale kdyby se to stalo, jistě by mluvili. Všichni by mluvili a prozradili by tajemství tohoto místa. Naštěstí to šlo velmi rychle. Sotva to vůbec pocítili. Co přišlo potom, bylo mnohem těžší. S největším vypětím sil jsem jejich mrtvolu dotáhla ven a pohřbila je. Aspoň křesťanský pohřeb tedy měli. Pro Antoina jsem dokonce vyřezala kříž. Jistě si za svůj čin zasloužím odsouzení, ale já jsem neviděla jinou možnost. Jsou něco zvláštního. Mají dar, kterému my nerozumíme, a my nemáme právo je pronásledovat, natož zabít. Jenže právě k tomu by došlo, kdyby se to rozneslo. Přišly by sem týmy z celého světa a obětovaly by je na oltáři vědy. A ti, co by přežili, by museli vegetovat v nějakých zoologických zahradách nebo pozorovacích stanicích, jako pokusné objekty ve službách výzkumu. Kdybych jen mohla lidem ukázat, co ukázali oni mně. Ale oni si své schopnosti ani pořádně neuvědomují. Takže dokud budu mít v sobě jen jiskřičku života, budu jejich tajemství chránit. Co jsem udělala, je neodpustitelné. Ale musela jsem to udělat.

Mami, modlím se k bohu, abys mi rozuměla, jestli budeš tyto řádky číst.

Slabostí se už ani nemůžu udržet na nohou. Cítím, že mi život z těla uniká. Těm, kdo tuto knihu najdou, už můžu zanechat jen poslední přání: Vyhněte se jezeru Tělé, chraňte jeho tajemství a nikomu o něm nevyprávějte. Člověk není korunou stvoření, i když mu bude zatěžko to akceptovat.

Emily Palmbridgeová

"To byl poslední zápis." Elieshi deník zaklapla. Nastala bezdechá pauza.

"Pane bože, co to udělala?" Tolik jsem se snažil ten zápis pochopit. Tělo, které jsem držel v náručí, mě najednou odpuzovalo. "Tak to ona ty muže tam venku zabila," vrtěl jsem hlavou. "Co se jen mohlo stát, že se tak změnila?"

Elieshi se na mě dívala způsobem, jehož význam jsem nechtěl poznat, jak se to vezme. Jasně je jenom to, že byla jiný člověk než vysněná postava, s níž jste strávil posledních dvacet let. Mně je líto, že je mrtvá, ale to by taky nic nezměnilo na tom, že vaše mladická poblázněnost byla jenom iluze. Kdybyste se s ní mohl ještě jednou setkat zaživa, bylo by to setkání s cizí ženskou. Nejspíš byste si ani neměli co říct."

Promnul jsem si oči. "Máte pravdu. Byl jsem idiot."

"No to bych zase neřekla," pousmála se Elieshi. "Spíš jen beznadějně romantik. A to je vlastně moc pěkný, řekla bych. Ale jedna věc je moc divná."

"Hm?"

Elieshi vstala a začala přecházet sem a tam. "Tahle laboratoř a ta dlouhá doba, kterou tu strávila - to všechno nezapadá do původního plánu."

"O čem to mluvíte?" Sám jsem ještě byl celý zmatený a jen pomalu jsem nacházel sílu soustředit se na rozhovor.

"Nezdá se vám nápadný, jak moc se změnila Emilyiny názory? Ty věci, co si napsala do deníčku," Elieshi zamávala knížkou, "jsou v naprostém rozporu s cílem expedice. Obrátila se proti své matce. Plán přece byl získat Mokéleho DNA, vrátit se s pár vzorky domů a zpracovat získané poznatky v Human Genome Project. Říkám to správně?"

"Zhruba." Pomalu mi svítalo, kam Elieshi míří. "Třeba objevila to, co jsme objevili i my. Že Mokéle není jen nový druh, ale celý evoluční skok. To by přece bylo možné."

Elieshi rozhodně zavrtěla hlavou. "Takový poznatek by přece ženskou jako Emily Palmbridgeová nepředělal. Naopak. Proměnila by nesjednotitelnost jeho a naší DNA ve vítězství tím, že by si zajistila výhradní výzkumná práva. Je nepředstavitelné, co všechno by se z Mokéleho genomu dalo zjistit. Ne...", zarazila se. "Musela objevit ještě něco jiného. Něco, na co my jsme zatím nenarazili. Něco, co je natolik neobvyklé, že už nevěřila ani vlastní matce. Vzpomeňte si na tu pasáž z deníku - Jsou něco zvláštního. Mají dar, kterému my nerozumíme... Kdybych jen mohla lidem ukázat, co ukázali oni mně." Elieshi ke mně zase vyslala nevysvětlitelný pohled. "Jen mi nepovídejte, že vás při tom hned nic nenapadlo."

"Abych byl upřímný, nenapadlo. Byl jsem myšlenkami někde jinde. Ale máte pravdu, ty věty jsou skutečně dost divné. Kdo jsou 'oni' a o jakém 'daru' je tu řeč?"

"O tom, kdo jsou 'oni', celkem nepochybuju. Ale co se týče jejich zmíněných zvláštních schopností, tápu ve stejný tmě jako vy. Ale i ta poslední věta je dost podivná: Člověk není korunou stvoření, i když mu bude zatěžko to akceptovat." Vstal jsem a třel jsem si ruce. Teprve teď jsem si uvědomil, jak je tu chladno. "Nemám tušení, co tím mohla myslet. Možná už nebyla tak docela při smyslech, když to psala."

Elieshi zamyšleně listovala deníkem. "Ale jo, byla. Jenom nechtěla zveřejnit, co objevila, nechtěla, aby lidi, který tuhle knížečku najdou, začali bejt moc zvědavý."

"Můžeme se tu trochu porozhlédnout," navrhl jsem. "Třeba najdeme něco, co nám pomůže. I když to vidím černě. Napsala přece, že všechny dokumenty zničila. Přesto, za pokus to stojí."

Probrali jsme všechny poznámky a veškerá počítačová data, ale moje obavy se jen potvrdily. S důkladností hraničící s šílenstvím všechny stopy, které mohly vnést světlo do poznatků expedice, zmizely. Papíry, data, všechno, na čem se mohla nacházet Mokéleho krev, byly zničeny. Emily je naskládala do Petriho misky, přelila olejem a zapálila.

"Nemá to cenu," uznal jsem po půl hodině pátrání. "Emily pracovala skutečně důkladně. Těch pár informací, které jsou dosud čitelné, neřká vůbec nic. Mohlo by tu jít stejně dobře o výsledky výzkumu konžské ropuchy bažinné."

"Až na fakt, že žádný takový zvíře neexistuje." V Elieshině tváři se zračilo zklamání. "A co máme podle vás dělat teď?"

"Otázka je spíš: co můžeme dělat? Obávám se, že máme prázdné ruce. Vzhledem k naší prekérní situaci bych navrhoval nedělat nic."

"Nic? Jak to myslíte? To tu máme všechno nechat bejt?"

Přikývl jsem. "Jak bychom ty věci transportovali? Jen bych rád Emily pohřbil vedle jejích průvodců. Řekl bych, že by ji to potěšilo."

"A pak?"

Pokrčil jsem rameny. "Pak bychom podle mého soudu měli respektovat Emilyino poslední přání a zapomenout, co jsme viděli."

Elieshi na mě nevěřícně zírala. "To jako máme přenechat výzkum Mokéleho někomu jinému?"

Pokrčil jsem rameny. "Uvědomte si, jak na tom jsme. Tým máme zdecimovaný, Sixpence přišel o život, naše letadlo je hromádka plechu. Mokéle je nabroušený a určitě znovu zaútočí. Musíme odsud zmizet. Ať to vezmete z kteréhokoli konce, jsme v koncích."

Elieshi odkopla stranou nějaký kámen. "Proklatě logická argumentace, pane profesor, to se musí nechat. Sice mi to nevoní, ale co můžu dělat." Celá zvadla. "Ale jednu naději ještě máme. Jestli opravdu dokážeme držet jazyk za zuby, třeba se nám jednou podaří se sem jednoho dne vrátit. Budeme pak líp připravený." Všiml jsem si, že ji samu vlastní slova zrovna moc nepřesvědčila, ale mlčel jsem. Chytala se posledního stébla naděje, tak jsem jí ho nechtěl brát.

Elieshi vyslala poslední zklamaný pohled k řadě lůžek a pak řekla: "Tak jo, pojďte, pohřbíme Emily. To si zasloužila. Potom tenhle chrám zase zavřeme a pošupajdíme domů."

31

Když jsme po tříhodinovém pochodu konečně zahlédli, jak se zpoza deštěm promáčeného kroví noří naše známé stany, měl jsem nohy těžké jako z olova. Nicméně navzdory tomu, jak namáhavá ta cesta byla, pomohla mi udělat si v leccem jasno. V průběhu uplynulých hodin jsem měl dost času se rozloučit a pochopit, že jsem celá léta žil v obrovské mýdlové bublině. Ale s tím je teď konec. Chtěl jsem domů. Chtěl jsem vzít Sarah do náručí a říct jí, jaký jsem byl hlupák. A chtěl jsem se jí omluvit a slíbit jí, že odted' bude všechno lepší.

Tábor byl prázdný. Po Maloneyem ani stopa. Nebyl ve svém stanu, ani v žádném jiném. Gumový člun byl ovšem pořád přivázaný u břehu, takže jsme se nemuseli obávat, že by nás natrvalo opustil. Možná si chtěl jen trochu protáhnout nohy, možná je u hrobu svého přítele. V tom případě bude jistě chtít být sám.

S Elieshi jsme se rozhodli udělat si něco k jídlu a jít si lehnout. Napadlo mě, jestli se nemám spojit s lady Palmbridgeovou a informovat ji, ale po chvíli váhání jsem tu myšlenku zase zavrhl. Zprávu o smrti její dcery jsem ji nechtěl přinést po telefonu. Elieshi také nebylo do řeči. Rychle si nabrala misku misli a stáhla se do svého stanu, aby si doplnila poznámky. Nad táborem visela těžká nálada. Myl jsem použité nádoby a rozhodl se, že začnu balit až zítra. Z letadla zbyla jen hromádka trosek, takže stejně budeme muset vysílačkou přivolat pilota, který nás tu vyzvedne. A než ten dorazí, zbude k pakování dostatek času. Navíc jsem neměl tušení, komu je třeba zavolat, a tak jsem stejně chtěl počkat, až se Maloney vrátí. Vzal jsem Emilyin deník a lehl jsem si do stanu. Sotva po dvou stránkách jsem však usnul. Byla černočerná noc, když mě probudil divný zvuk. Má první myšlenka platila Mokélemu. Jde si pro nás? Vybavila se mi Maloneyho historka o krokodýlovi. Naslouchal jsem. Pak se ten zvuk ozval znovu. Něco se brodilo příbřežním bahnem. Kupodivu to však znělo, jako by někdo blátem táhl nějaký velký předmět. Opatrně jsem otevřel zip stanu a vyhlédl ven. Déšť ustal, řídkými mezírkami mezi mraky se prodíral svit měsíce. Po chvíli jsem rozeznal povědomou postavu Maloneyho. Vypadalo to, jako by na břehu jezera pracoval. Táhl za sebou na laně velký plovák, což bylo

podle všeho dost namáhavé. Už jsem chtěl vylézt a jít k němu, když jsem si všiml, že vedle mého stanu sedí Egom a hlídá. V jeho výrazu bylo jakési varování, tak jsem zůstal potichu. Co si v jeho postoji mi napovědělo, že bude lepší, když na sebe neupozorním. Věděl jsem, že ten Pygmej ví, co dělá. Tak jsme tam spolu Maloneyho pozorovali, jak se vrací a táhne mělkou vodou další velkou věc. Zřejmě to byly plováky letadla. Ten člověk musí mít neuvěřitelnou sílu - ty plováky váží tak tři sta kilo...

Po chvíli Maloney dosáhl cíle. S funěním začal oba plováky svazovat. Jeho pohyby svědčily o obrovské síle a námaze. Egom mi naznačil, že si mám zase lehnout. Není třeba, abychom strávili bezesnou noc oba. Upřímně řečeno, poslechl jsem ho neskonalé rád, protože jsem byl pořád ještě k smrti unavený. Kromě toho jsem věděl, že na Egoma je spolehnutí. Takže jsem zase zalezl do stanu a usnul jsem téměř okamžitě.

Když jsem otevřel oči, bylo podivné přítomí. Podle hodinek však už bylo pozdní dopoledne. Vystrčil jsem hlavu ze stanu a podíval se nahoru. Nebe vypadalo, jako by je potáhl olovem.

"Divný počasí to dneska máme," zabručel hlas zpoza doutnajícího ohniště. Maloney tam svazoval kusy provazů do dlouhého lana. "Ještě bude pěkná bouřka," řekl. "Jestli chcete, mohl byste mně pomoci s přípravami."

"Dobré ráno," pozdravil jsem ho ještě trochu přetaženě po uplynulé neklidné noci. "Jsem rád, že vás zase vidím. Musím přiznat, že jsme vás včera večer postrádali. Už jsme si dělali starosti."

"O mě?" Suše se zasmál. "Neznám nikoho, o koho by bylo třeba dělat si můj starosti."

"Jak vám je?" Doufal jsem, že se ho tou otázkou nedotknu. Cítil jsem potřebu ho co nejrychleji informovat o včerejších událostech a našem brzkém odjezdu. On bude jistě také muset lecco zařídit, než si vyžádáme letadlo.

"Máme spoustu novinek," pokračoval jsem. "Jestli chcete, všechno vám vyličím nad hrnkem kávy."

"Není třeba," odpověděl Maloney. "Zatímco vy už jste si včera večer pochrupoval, informovala mě o všem mademoiselle n'Garong. O objevu hrobů, chrámu, mrtvol dcery lady Palmbridgeové. Smutná věc. Ale já vám říkal, že to je nesmyslné vejlet."

"Nesmyslný? Já tedy nevím, co vám Elieshi přesně vyprávěla, nicméně nesmyslný ten výlet nebyl ani v nejmenším."

"Vyprávěla mi toho dost. Tahle země nakonec zahubí každého." Vzhledl k oblakům. "Teď ztratil každý z nás to, co mu bylo nejdražší." Podíval se na mě svými záhadnými zelenými očima. "Vy se z toho dostanete. A co se týče těch ruin...", pokrčil rameny, "na tomhle světě je tolik starého kamení. A všechno čeká na to, až je někdo prozkoumá. Jestli jsou tyhle šutry významné nebo ne, to není náš problém." Neúčast v jeho hlase mě mátl. Mluvil, jako by ho to všechno vůbec nezajímalo. Že se ho Emilyina smrt nijak zvlášť nedotkla, to bych chápal, koneckonců ji vůbec neznal. Ale jak mluvil o ztrátě svého nejlepšího přítele, to mě zarazilo. "Takže vás Elieshi už jistě informovala i o tom, že se budeme chtít co nejrychleji vrátit." Přinutil jsem se k úsměvu. "Všechno je vyřízené. Upřímně řečeno se nemůžu dočkat opravdové sprchy a pořádné postele."

"To bude muset ještě počkat," řekl a odkvačil se svázaným lanem.

Spěchal jsem za ním. "Co to má znamenat? Chcete říct, že musíme připravit tábor na pořádnou průtrž? Vždyť dobře přestál i tu poslední bouřku."

Maloney se zastavil. "Co to breptáte o táboře? Ne, já potřebuju vaši pomoc s vorem. Včera jsem z letadla odmontoval oba plováky a dopravil je sem. Dneska jsem je provizorně svázal a udělal z nich něco jako vor. Chci ho mít co nejrychleji připravený k vyplutí. Už jste asi slyšel, že za bouřky ryby berou nejlíp." Kolem úst jako by mu hrál úsměv, avšak jeho oči zůstaly chladné.

Pomalu jsem se začínal cítit nespůj. "Vor? Ryby? Nerozumím ani slovu. Tak teď znovu a od začátku: co přesně hodláte podniknout?"

"Pochopitelně tu celou dobu mluvím o tom, že chci našeho kongosaura odpravit. Co jste myslel vy?"

Můj nedobrá povídání se změnilo ve zděšení. "To nemyslíte vážně, ne? Předpokládám, že jste jen žertoval."

"Ani náhodou. Hodlám na tu potvoru uspořádat hon a složit ji. A vy mi přitom pomůžete."

Panika. Všechny mé obavy vzhledem k Maloneyho duševnímu rozpoložení se potvrdily. Přišel o rozum. A co mě znepokojovalo nejvíce, byl způsob, jakým to vyslovil. S největším klidem, jako by jen utrousil poznámku o počasí. Odehnal jsem obavy a snažil se mluvit co neklidněji, jak jen jsem v dané situaci dokázal. "Vyřídili jsme tu všechno, Stewarte." Bylo to poprvé, co jsem ho oslovil křestním jménem. Doufal jsem, že mu to zprostředkuje pocit důvěrnosti.

"Máme genetický vzorek, víme, co se stalo s Emily, nemáme tu už co dělat. Úkol splněn. Víc není třeba."

"A to zase jo, Davide." Vrhla po mně ostrý pohled. "Co třeba je nebo není, rozhoduju pořád ještě já. Tahle expedice je pod mým komandem, a to do chvíle, kdy se všichni v pořádku vrátíme do Brazzavillu. Konec diskuse."

"Snad bychom to měli nechat rozhodnout naši zadavatelku," odpověděl jsem prudce. Když chce bojovat natvrdo, tak ať. Má bojovnost se probudila, tentokrát jsem nehodlal svést uši. "Tato expedice je pořád ještě pod vedením lady Palmbridgeové. Nechme tedy rozhodnout ji."

Zřejmě jsme v rozčilení zvýšili hlasy, protože v tu chvíli se objevili Elieshi s Egmem.

"Co se tady děje?" mnula si bioložka rozespale oči. "Copak je to tak vážný, že se musíte tak štkat hned po ránu?"

"To tedy ano," zavrčel jsem. "Dokonce velmi vážné. Chcete jí to povědět, Maloney? Nebo to mám říct sám?"

Lovec se na mě podmračně zadíval, ale neřekl ani slovo.

"Dobrá, jak chcete. On chce Mokéleho zneškodnit. To je jeho plán. A chce, abychom mu s tím pomohli. Ale já odmítám něco takového dělat."

"Je to moje expedice a moje rozhodnutí," opáčil lovec tvrdohlavě. "Podléháte mému rozkazu, a já vám povídám, abyste se uklidnil a byl mi při přípravách na lov k ruce."

"My přece nejsme vaši nevolníci. Kam vaše rozhodnutí vedou, jsme navíc všichni viděli," křikl jsem na něj. "Vaše rozhodnutí jsou jedna velká katastrofa. Já vaši nekompetentnost nehodlám nadále trpět."

Elieshi bezradně přelétala očima z jednoho na druhého. "To je přece vtip, nebo ne? To s Mokélem?" Maloney si s naprostým klidem zapálil cigaretu. "Proč vždycky všichni myslí, že žertuju? Vypadám snad jako klaun?" Kouř táhl k nám a Elieshi konečně pochopila vážnost situace. Vrhla na mě mnohoznačný pohled a pomalými kroky se blížila k Maloneymu.

"Stewartě," řekla tím nejsladším hlasem, "my Mokéleho nepotřebujeme skolit. Včera večer jsem ti to přece vykládala. Máme ty genetický vzorky a Emilyiny poznámky. To je všechno, co se po nás chtělo. S Davidem jsme zjistili, že se jedná o zvláštní druh, který je příliš důležitý na to, abychom ho zabili. Prosím, Stewartě, pojedeme domů." Přiblížila se k němu až na několik centimetrů a uklidňujícím mu položila ruku na paži.

Jeho reakce přišla tak náhle, že jsem proti tomu nemohl nic udělat. Prudkým pohybem se rozpráhl a udeřil ji přímo do obličeje. Elieshi omráčeně klesla k zemi, z tržné rány nad pravým okem jí crčela krev. Zařval jsem na Maloneyho, odstrčil ho stranou a klekl si k Elieshi. On vůbec nereagoval. Jen tam stál a vztekla na ni shlížel. "Nesnáším, když se mě někdo dotýká," řekl.

"Proto jste ji ale nemusel rovnou praštit!" křičel jsem. "Co proboha jste za člověka?"

Maloney udělal krok směrem ke mně, ale to už tu byl Egomo. Zvedl napjatou kuši a namířil ji lovcí na hrud'. Pohybem hlavy mu naznačil, aby zmizel. Australan se studeně zasmál a pak odešel.

S úlevou jsem vydechl. "Děkuju, Egomo, to byla opravdu záchrana na poslední chvíli. Co to do něj vjelo?" Opatrně jsem zvedl Elieshi hlavu a rukávem své košile jsem jí setřel z tváře krev. Otevřela oči a zmateně se na mě podívala. "Co to bylo?" zamumlala. "Vždyť já s ním jen chtěla mluvit."

"Dotkla jste se ho, a on vypěnil. Nemám tušení, co s ním je, ale obávám se, že je to zlé. Smrt přítele mu vyhodila pojistky. Musíme se odsud co nejrychleji dostat. Čím dřív, tím líp."

"Moje hlava," zasténala Elieshi. "To je všechno moje vina. Varoval mě, že se ho nemám dotýkat."

Protočil jsem panenky. "Že vy ženské vždycky hledáte vinu nejdřív u sebe. A nejhorší je to, když jste zamilované. Dobře, možná jste udělala něco nepromyšleného, ale to přece ještě není důvod vás srazit k zemi."

Nahmatala si otok nad okem. "Vy mužský byste se měli pomalu rozloučit s tou pohádkou, že my musíme být nutně zamilované, když někomu vlezeme do postele."

Zašklebil jsem se. "Touché. Ale teď vážně, musíme zavolat pomoc, co nejrychleji. Můžete zase vstát?"

Když vstala, byla hodně bledá a nohy ji moc nenesly. "Pojďte," řekl jsem a vedl ji ke stanu s proviantem. "Najdeme něco studeného, abychom ten otok zastavili, a pak vysílačkou zavoláme do Brazzavillu, aby nám brzy poslali letadlo."

"Děkuju moc, Davide."

Překvapeně jsem zvedl hlavu. "Ale, ale... Už ne profesor?"

Elieshi se usmála a dala mi pusku na tvář.

Po nějakých deseti minutách jsme zásobovací stan opustili. Boule nad Elieshiným okem nabyla velikosti vejce, ale chladicí destička jí trochu ulevila. Nenápadně jsme se plížili k satelitu. Nechtěli jsme na sebe upozornit, abychom nevyvolali další hádku. Maloney byl naprosto nevypočitatelný, a my jsme netušili, jak by reagoval na další provokaci. Zapnul jsem přijímač. Vteřiny trvající doba, než se přístroj rozeběhl, ubíhala neskutečně pomalu. Konečně. Přejel jsem prsty po klávesnici a vyvolal seznam uložených čísel, abych našel provozovatele letecké linky. Nic.

"Máš ještě nějaká čísla?" zeptala se Elieshi. "Třeba číslo Ministerstva vědy Nebo státního tajemníka Assise?"

"Nemám nic. V tomhle pitomém seznamu jsou jen čísla v Americe. Maloney bude mít ta ostatní uložená na svém mobilu."

Elieshi přikývla. "Chytrý, nedat nám do ruky žádný informace. Ale máme ještě jednu možnost. Spojím se s Marcellinem Agnagnou, to je můj starý známý z Ministerstva pro ochranu zvířat a krajiny. Účastnil se už spousty expedic, ten nám pomůže." Vytáhla z kapsy kalhot malou, opotřebovanou koženou knížečku a listovala v ní. "Hele, tady to je," zazubila se. "Klika, že tyhle knížečky nikdy nedávám z ruky Takže, diktuju..."

K přečtení čísla už se nedostala, protože v tom okamžiku se ozvala rána, již následovalo uší rvoucí třeskání. Satelitní přijímač mi před očima zmizel. Namísto něho tu byl už jen zářící blesk. Cítil jsem, jak mě zasáhla tlaková vlna exploze a vrhla mi do obličeje ostré kovové a umělohmotné střepey. Upadl jsem dozadu. Byla to strašlivá bolest. Sténal jsem a kroutil se po zemi, snažil jsem se odplazit někam, kde bych našel ochranu, ale nešlo to. Sedl jsem si a osahal si obličej. Bolest v očích se proměnila v bičující ohňostroj z rudých a žlutých blesků. Teplá tekutina mi protékala mezi prsty do úst. Poslední, na co jsem se dokázal rozpomenout, byla chuť krve.

Pak mě objala černota.

32

Egomo běžel, jak nejrychleji ho nohy nesly. Netušil, kde je, ani kam míří, chtěl jen pryč od toho šílenství, které ovládlo svět.

Až bude dost daleko, zastaví se a pokusí se zorientovat. Pak doufal, že dokáže najít cestu k domovským chýším. Rameno ho sice bolelo, ale navzdory věřejší námaze se už zahojilo natolik, že by ten čtyřdenní pochod zpátky do své vesnice měl zvládnout. Myšlenky mu poletovaly hlavou jako listí. Bolest je předzvěstí uzdravení, tak nějak to říkala Elieshi. Možná se mýlila. Tady žádné uzdravení není, jen bolest. Když padl ten výstřel a on se musel dívat, jak se přístroj, kterým chtěli zavolat pomoc, rozlétl na tisíc kousků, když viděl, jak to Davida plnou silou zasáhlo do obličeje a jak zkrvavený upadl na záda, ruce před obličejem, bylo Egomovi jasné, že v tom má prsty temný bůh jezera. Cítil jeho blízkost už od chvíle, kdy se poprvé podíval na zrcadlo hladiny. Nebyly to žádné věci z jezera, ale jezero samé, jeho černý dech. Prokletí, které se snese na každého, kdo se příliš dlouho zdržuje na jeho březích. U Maloneyho bylo to

šilenství nejzjevnější. Co to bylo za muže, kterého poznal první den? Velký chlap, pozorný, silný a přátelský. A teď? Kam se poděla velkorysost a prozíravost? Kam zmizel jeho rozum a schopnost rozpoznat v lidech to dobré? Zbyla jen shrbená kreatura, ovládaná jedinou myšlenkou: pomsta! Zajal ho černý dech, tím si byl Egomo jistý. Když si vzpomněl na své přátele Elieshi a Davida, zpomalil. Také se změnili, i když to u nich šlo pomaleji. Zvážněli a zesmutněli. Není divu, po tom, co společně zažili v savaně. Myslel na tu bílou ženu v chrámě. Byla to opravdu ta samá žena, která před mnoha měsíci prošla jeho vesnicí? David ji zřejmě znal. Její smrt mu způsobila zjevnou bolest. Bolest je předzvěstí uzdravení. Elieshina slova mu šla hlavou znovu a znovu. Jeho kroky byly pomalejší a pomalejší. Až se zastavil, aby se vydýchal, kuší přitisknutou k hrudi. Jaké uzdravení můžou jeho přátelé čekat? Jeho bratr je v nouzi. Bezbranný. Vydaný napospas šilenství toho lovce.

Egomovy myšlenky se současně pohybovaly několika směry. Smí jen tak utéct a postavit tak své blaho nad blaho druhých? Nemá snad povinnost pomoci, stejně jako tehdy pomohli oni jemu? Není jeho zodpovědností přinést uzdravení těm, kdo jsou v nouzi?

Ještě před několika dny si myslel, že se bude muset do vesnice vrátit jako zbabělec. Překonal se však a zůstal. A teď dokonce vidí možnost vrátit se jako hrdina - nebo zemřít.

Ještě okamžik váhal, pak se obrátil.

K uchu mi dolehl vzlyk. Chvilku jsem myslel, že slyším vlastní hlas. Ale pak jsem pocítil dotek měkkých rukou, hladily mě po vlasech. Slyšel jsem uklidňující slova. To Elieshi plakala.

"Co se stalo?" zamumlal jsem. Pokusil jsem se vstát. Nesnesitelná bolest v hrudi mě strhla zpátky. "Kde to jsem? Proč je tu tak tma?" Namlouval jsem si to, anebo to vzlykání zesílilo? A proč nic nevidím? Svět kolem mě byl černější než nejhlubší propast. Nahmatl jsem si obličej a vykřikl. Kůže na něm byla jedna velká otevřená rána. Ještě horší bylo ovšem poznání, že nemám oči zavázané žádným šátkem ani obvazem, a přestože je mám doširoka otevřené, nic nevidím. Jalo mě strašlivé podezření. Pokusil jsem se prsty nahmatat, co se mi stalo s obličejem. Vtom jsem ucítil ruce, které mě jemně stlačily dolů.

"Ne," zašeptala Elieshi. "Nesahat."

"Co mám s obličejem?" Vytrhl jsem se jí. Opatrně jsem se dotkl svých tváří a vykřikl jsem. Moje kůže byla jeden kráter vedle druhého. Panika. "Co je se mnou," šeptal jsem, "a proč nic nevidím?"

"Oči máš...", Elieshi selhal hlas. Trvalo notnou chvíli, než znovu promluvila. "Zase bude dobře," šeptala. "Ale musíš teď klidně zůstat ležet, abych ti mohla rány ošetřit."

"Jsem slepý? Musíš mi to říct. Co se se mnou děje?" Hlas se mi třásl, a Elieshi stále mlčela. "Poslední, na co si pamatuju, byl ten oslnivý blesk," řekl jsem. "Pak už nevím nic."

"Nejsem doktor," konečně se ozval bioložčin hlas. "Můžu říct jen to, že bys potřeboval co nejrychleji do nemocnice. Jestli se vůbec ještě dá něco zachránit, tak tam."

Její slova mě zasáhla do morku kostí. Neřekla nic jiného, než že možná už nikdy neuvidím. "Pane bože," vydechl jsem. "Jak se to jen mohlo stát?"

"To Maloney," řekla vědkyně, hlas se jí třásl potlačovanou zlostí. "Pozoroval nás, jak jsme se snažili kontaktovat Marcellina. Pak...", hlas se jí znovu zlomil, "...pak vystřelil. Satelitní přijímač explodoval, jen pár centimetrů od tebe. Tys pak omdlel. Už pár hodin tě tu křísím." Slyšel jsem, jak se vysmrkala. "Můžeš mluvit o štěstí, že vůbec žiješ."

Myšlenky se mi honily hlavou jako listy v podzimním větru. "Proč to jenom udělal? Co se s ním děje?"

"Vím já? Možná ho navztekal, že jsme ho chtěli obejít, možná opravdu zešilel. Jak vystřelil, zmizel v lese. Asi před hodinou jsem slyšela další ránu."

"Že by se sám...?" slova mi uvázla v krku.

"Abych se přiznala, mám strašnej strach, Davide. Chci odsud pryč, co nejdřív to půjde."

Sebral jsem veškerou odvalu. "Řekni mi pravdu. Co mám s očima?"

Mlčela.

"Musíš mi to říct, Elieshi, prosím?"

"Je mi to tak strašně líto."

Přikývl jsem.

"Musíš teď klidně ležet, abych ti mohla hlavu obvázat." Zvedla mi hlavu a vybídla mě, abych v té pozici chvíli vydržel. Cítil jsem, jak mě ovazuje, pak se ozvalo trhání mulu. Krátký tlak, jak Elieshi zafixovala volný konec obvazu.

Minuty plynuly. Divné. Vědomí, že jsem slepý, nebylo vůbec tak zdrcující, jak bych čekal. Přesně vzato jsem se sám divil, s jakým klidem jsem tu Jobovu zvěst přijal. Dřív jsem často přemýšlel, jestli je život v naprosté tmě vůbec možný. Žádné světlo, žádné barvy. Už nikdy se nepotěšit pohledem na krásnou ženu, širou krajinu nebo hvězdné nebe.

Představoval jsem si to asi jako být pohřbený zaživa. A teď? Cítil jsem na kůži vítr, který jako předvoj nastávající bouře přinesl pár droboučkových kapek deště. Cítil jsem bahnitou vodu a slyšel, jak vlny v silicím větru šplouchají o břeh. Klid a mír.

Trochu příliš klidu a míru.

"Cos mi dala?"

"Morfium. Deset mililitrů," odpověděla Elieshi. "Tvoje zranění jsou sice jen povrchové rány," pokračovala, "ale jsou po celém obličejí. Musela jsem z tebe vyndat spoustu umělé hmoty a kovu. Ztratils při tom dost krve. Ale přežiješ, neboj."

"Tebe to nezasáhlo?"

"Já stála hned za tebou a...", řekla. "Tak, hotovo. Doufám, že ten obvaz není moc těsný, jinak bych ho musela rozřezávat."

"Děkuju. Jde to."

"Zkusíš vstát?"

Nešikovnými pohyby jsem se zvedl a cítil, jak se mi bolest prodírá dokonce i tím hustým závojem morfia. Zavrával jsem, ale to už mě Elieshi chytila v podpaží a podepřela mě. "Mám plán, jak odsud můžeme zmizet," řekla. "Dole u vody je ještě pořád ten nafukovací člun. Zdá se mi, že má dobře naplněnou nádrž motoru. Když sebou mrskneme, můžeme zmizet, než si toho Maloney všimne. Proviant a nejdůležitější věci, stejně jako vzorky tkáně a ten deník jsem už zapakovala. Chybíš už jenom ty"

"A kam nás chceš odvézt?" zeptal jsem se překvapeně.

"Vydáme se přesně tou cestou, kudy se tehdy vydala Emilyina videokamera. Pamatuješ, jak jsem se Maloneyho vyptávala na nouzový plán? Ted' je nejvyšší čas ho vyzkoušet."

"Jinou možnost asi nemáme. Tak na co čekáme?" odpověděl jsem.

O pět minut později už jsme byli u přivázaného člunu. Elieshi mě vedla k vodě, až jsem narazil na oblý okraj loďky. Pomohla mi nasednout, pak sama nastoupila z druhé strany. Je divný pocit nemít pod nohama pevnou zem, zvlášť, když nic nevidíte. Pohyby lodi jsem teď vnímal mnohem zřetelněji než kdy předtím.

"Připraven?" slyšel jsem Elieshi. Najednou mluvila spisovně, ale vzrušení z jejího hlasu přímo čišelo.

Mě v tu chvíli problesklo hlavou: "Kde je vlastně Egomo?"

"Ten vzal nohy na ramena," řekla Elieshi dotčeně a zatáhla za startovací šňůru. "Jak Maloney vystřelil, jako zajíc upaloval pryč. Pak už jsem ho neviděla." Znovu zatáhla, ale motor vydal jen suché zakašlání. "Co s tím krámem jenom je?" vztekala se, když motor po třetím pokusu pořád nechtěl nastartovat. "Tuhle přece šlapal jako hodiny."

"Potíže s motorem?" Ten hlas byl blízko. Příliš blízko.

Cítil jsem, jak se Elieshi prudce otočila. Loďka se povážlivě zhoupla. Slyšel jsem ji klít. Znovu zatáhla za kabel.

"Ráčili byste laskavě opustit moji loď? Bude potřeba k důležitějším věcem." Maloneyho hlas byl ledový, bez jakýchkoliv emocí. "Nesnažte se. Nastartovat motor bez svíček není zrovna snadný."

Bioložka se okamžitě přestala lopotit. "Hnusnej hajzle, koukejte nám dát ty svíčky a nechte nás jít," zasyčela.

K uchu se mi donesl pobavený smích. "Vy tu nemáte co nařizovat. Nebo snad chcete, abych vám prohnal hlavinku kulí?" Ozvalo se cvaknutí. "Tak hybaj z mojí lodi, a pohyb." Doslova jsem cítil, jak na nás míří svou puškou. "Je to naposled, co jste se mě pokusili oblafnout. Příště totiž rovnou stisknu."

Opatrně jsem tápal z lodi zpátky na břeh. Elieshi mě vzala za ruku a vedla mě, dokud jsem neměl pod nohama pevnou zem.

"No ne, vy dva byste jednoho úplně dojali," řekl Maloney. "Roztomilý páreček. Ten obvaz vám fakt sluší, Mr. Astbury fešák. A teď hybaj zpátky ke stanům, tempo."

"Proč to děláte, Maloney?" zeptal jsem se a zůstal přitom překvapivě věcný. Nejspíš to bylo tím morfiem v žilách.

"Neptejte se tak blbě. Obešli jste mě, oba. Že jste si proti mé vůli chtěli objednat letadlo, to byla neodpustitelná chyba. Jen škoda té vysílačky. Ale my to zvládnem i tak. Že mě považujete za šílence, mi je celkem jedno, ale že jste mi chtěli ukrást loď, to jsem nemohl dopustit."

"Táhněte k čertu," nadával jsem. "Nevidím. Je to váš dík za to, že jsem vám zachránil život?"

"To jsem sice kvitoval s jistým respektem, moje rozhodnutí by to ale neovlivnilo. I kdybyste mi zachránil život desetkrát. Nikdy nepustím nic mezi sebe a svou kořist. Copak vám to Sixpence neříkal?"

Slyšel jsem, jak vedle mě Elieshi doslova kypí vzteky "Tak už přestaňte s tím svým loveckým kecáním, už je mi z toho zle," zasyčela. "Jak se vůbec můžete opovážit vzít nadarmo jméno vašeho přítele! Umřel kvůli vám, copak jste to zapomněl? Dal svůj život, aby vás vysvobodil z hrobu, který jste si sám vykopali. Vlastně byste teď v té díře měl hnít vy, ne on."

"Drž klapačku, mizerná ženská." Rozezleně se k nám přiblížil o pár kroků.

"Nějak nesnesete pravdu, co?" odpověděla trucovitě. "Vaše mstivý tažení přece není nic jiného než hora potlačených výčitek a vin, co si chcete vybit na nevinným zvířeti."

"Nevinný zvíře?" zařval Maloney. "Ta potvora mi zabila přítele. Rozpárala ho, roztrhala a rozdrtila, až z něj skoro nic nezbylo." Hlas se mu chvěl. Vyskočil jsem, a přestože jsem přesně nevěděl, kde je, pokusil jsem se mu postavit. V duchu jsem počítal s tím, že mě srazí k zemi nebo přinejmenším odstrčí, ale nic z toho se nestalo. Namísto toho jsem zaslechl podivné zabzučení a pak tupé mlasknutí. Znělo to jako zásah šípu.

Maloney vykřikl. Neviděl jsem, co se stalo, ale věděl jsem to. Egomo se vrátil. Ted' jsem ho slyšel přiběhnout.

Následovalo funění a hekání bojujících lidí. Uvědomil jsem si, jak jsem bezmocný. V bezbřehé zlosti jsem zatínal pěsti. Toho zavlého souboje před sebou jsem se mohl doslova dotknout, slyšel jsem těžké dýchání, rány, tu a tam potlačený výkřik bolesti.

Najednou všechno skončilo, a to nejhorším možným způsobem. "Ne, Stewarte, nedělejte to!" vykřikla Elieshi. Ozvala se strašlivá rána ze zbraně. Zásah. Zasténání, pád. Elieshi vyrazila dlouhý nařikavý výkřik. Věděl jsem, že Maloney střelil na Egoma. Leží teď někde přede mnou. Zděšeně jsem se vydal směrem, kde jsem ho tušil.

"Zpátky Astbury," zahřměl Maloney. "Ani krok dál." Ignoroval jsem ho. "Já vás varuju, Astbury, mám pořád ještě nabito."

"Tak střilejte." Víc jsem mu neměl co říct. Klekl jsem si vedle těla padlého přítele. Egomo si pořád ještě držel kuši na prsou. Vzal jsem jeho hrubou ruku do své. Jako by z něj na mě přecházelo zvláštní teplo. Stoupalo mou paží a dralo se mi do hrudi, odkud zahánělo smutek a chlad. Doslova jsem viděl, jak se Egomo usmívá a cítil jsem, že se vnitřně loučí. Kupodivu jsem neměl ten dojem, že by ho jeho odchod ze života mrzel. Jako by smrt vítal. V tom okamžiku jsem myslel jeho myšlenky a cítil jeho pocity. Jako by část z něho přešla na mě. Pak jeho tělo ochablo. Zvedl se vítr a vlny pleskaly

o břeh. Po jezeře se rozlehl hrom, posel blížící se bouřky.

"Je mrtvej?" V Maloneyho hlase bylo překvapivě cítit lítost.

Přikývl jsem.

Maloney přikulhal blíž. "Krucí, to jsem nechtěl. Je ho škoda, měl odvalu. Krom toho jsem myslel, že je můj přítel," mumlal. "Proč to udělal?"

"Protože dokázal rozlišovat správný od špatného a dobrý od zlého," zasyčela Elieshi, v níž dosud vřela jiskra útočnosti. Jenže teď už nebylo co vyhrát. Bitva byla rozhodnutá.

"Nech toho, Elieshi," vzdychl jsem. "Nemá cenu dál bojovat. Má nás v hrsti."

"Ale..."

"Žádné ale. Prosím, buď zticha, jinak to jen zhoršíš," řekl jsem a sedl si. Poslední zbytky síly mě opustily

"To je řeč," houkl na nás Australan, jenž měl podle všeho schopnost stáhnout ze sebe smutek jako rukavici. "Klobouk dolů, Davide. Zrovna jste mě přivedl na nápad."

Kulhavě nás obešel, jako kočka, která se plíží kolem své oběti. Téměř jsem slyšel, jak se v jeho chorobném mozku tvoří plán. Když se konečně zastavil, věděl jsem, že se stane něco strašlivého. "Vlastně jsem chtěl jako návnadu použít antilopu, co jsem zastřelil v lese," řekl, "ale když o tom tak uvažuji, bude něco živého mnohem lepší."

"My? Jako návnada? Na co?" zavrčela Elieshi.

Lovec zakašlal a odplivl si na zem. Ať už ho Egomův šíp zasáhl kamkoli, zjevně mu to působilo velké bolesti. "Můžete třikrát hádat, milostivá. Vstaňte, a žádný hlouposti." Slyšel jsem ránu a tichý výkřik, jak bioložku nutil na nohy.

Zvedl jsem se. "Přestaňte s tím," řekl jsem unaveně. "Nechte Elieshi, vemte mě. Stejně jste se na to celou dobu těšil. No tak, co je? Tady jsem."

K uchu mi dolehlo cynické zachechtání. "Jak dobře už mě znáte, Mr. Astbury." Rána do oblasti žaludku mě složila jako zaklapnutí kapesního nožiku. Ale já jsem s tím počítal a vnitřně jsem se připravil. Elieshi vyrazila řadu kleteb, ale Maloney ji neposlouchal. Jemu teď šlo zjevně už jen o mě.

"Jakpak se cítíte, Mr. Astbury? Jsme připravený předstoupit před stvořitele?"

"Vašeho nebo mého?" hekl jsem bolestí. "Já bych neřekl, že nás dva stvořil tentýž Bůh."

"Pohyb, mladej," zavelel a hrubě mě strčil směrem k lodi.

"Počkejte tady," řekl Maloney, když jsem vylezl do člunu a sedl si. "Já jen rychle přivážu naši kamarádku ke stromu.

Vždyť víme, jaká nezpůsobná holčička dovede bejt."

Slyšel jsem šplouchání, jak se vzdálil, a pak mnoho vzteklych nadávek. Maloney zřejmě při pokusu Elieshi svázat narazil na nezanedbatelný odpor. Když se vrátil, funěl jako stará lokomotiva. "Ta ženská je pěkná čertice," odplivl si.

"Co jste s ní udělal?"

"Nic, co by si nezasloužila. Řek bych, že mademoiselle n'Garong bude mít dost bolavou hlavu, až se probudí." Tím bylo to téma pro něj vyřízené. Halasně cosi kutil na druhé straně lodi. Asi se snažil za nafukovací člun připevnit svůj vlastnoručně postavený vor. Po chvíli se mu to podařilo a sedl si ke mně. Slyšel jsem, jak vrátil svíčky na své místo a zatáhl za startovní šňůru. Tentokrát motor okamžitě naskočil. Vypluli jsme na naši poslední společnou plavbu. Cítil jsem na kůži vítr.

Loďka se vzdalovala od břehu a mířila do středu jezera. Vzduch naplňovalo temné dunění hromů, snesly se první jemné kapky deště.

33

Plavba se mi tentokrát zdála delší než poprvé. "Co vlastně chcete dělat?" zeptal jsem se lovce. "Nemyslíte, že mi aspoň v tomhle případě dlužíte vysvětlení?"

"Co chcete vědět?"

Jeho otevřenost mě překvapila. Vlastně jsem čekal, že na sebe až do konce cesty budeme mlčet. "Chci vědět, proč je pro vás tak prokletě důležité zabít Mokéleho. Copak vám nestačí, že zemřel váš přítel? Navíc jsme svůj úkol splnili."

Maloney zakašlal. "Víte, v čem je problém, Mr. Astbury? Naše představy o tom, kdy je úkol splněný a kdy ne, se dost rozcházejí. Vzpomínáte si na tu historku, co jsem vám vyprávěl na Palmbridge Manor?"

"Myslíte tu historku s krokodýlem?"

"Přesně tu. Vy jste mi tehdy nevěřil, to bylo z vaší reakce jasně znát. A přitom bylo každé slovo pravda. Počítám, že důvod vašich pochybností byl ten, že jste nepochopil hlubší smysl té historie. Nedovedete si představit, že by někdo nechal plavat půl milionu dolarů jen kvůli osobní pomstě. Nemám pravdu?"

"Ovšem."

"Že to uznáte. Ale nemá cenu vám vysvětlovat tu věc s Mokélem, když jste nepochopil už tu s tím krokodýlem. Protože v zásadě je to ta samá historie, jen s tím rozdílem, že můj protivník je v tomhle případě o něco větší a chytřejší."

Zavrtěl jsem hlavou. "To si pište, že jsem ji pochopil. A musím přiznat, že jsem vás přecenil, Maloney. Na chvíli jsem myslel, že za tím vězí víc než jen pomsta. Jenže to skutečně je všechno, o co vám jde. O uspokojení ješitných, samolibých pomstychtivých choutek, zrozených z komplexu méněcennosti a sebelítosti. Mít ještě dřevěnou nohu, byl byste kapitán Achab jako malovaný." S despektem jsem plivl do vody. "Mně vás může být jen upřímně líto."

"Abych se přiznal, můžou mi vaše výklady bejt ukradený," řekl. "Pomsta, říkáte? Nenechte se vysmát. Pomsta s tím nemá vůbec nic společného. Jde o rovnováhu věcí, o přirozenou balanc, ale i kdybych vám to chtěl vysvětlovat, nepochopil byste to. Stejně jako jste nepochopil tu ságu o Béowulfovi."

"Co to má znamenat? Grendel byl zlý, proto ho Béowulf vyřídil. To je všechno."

"Blbost. Dobro a zlo jsou lidský měřítko, který nemá platnost v přírodě ani ve starejch legendách. Béowulfovi šlo o to

znovu nastolit rovnováhu. Oko za oko, zub za zub, copak jste to zapomněl? Aha, vy vlastně už nečtete Starý Zákon. To jste měl. V něm se totiž najdou pravdy, který ještě zdaleka nevyčpěly. U nás máme mimochodem podobnou legendu. Ta sága se jmenuje Nyngarra."

Zpozorněl jsem. "To je to jméno, které jste vyřezal do stromu?"

"Přesně. Nyngarra byl tvor z kamene. Neporazitelný. Křižoval krajinu a zabil každého, kdo se mu postavil do cesty. Ani sto chlapů najednou ho nemohlo porazit. Jeden moudrý stařec pak navrhl postavit obrovskou past, díru v zemi, zakrytou větvema, a na ni položit kusy opečeného klokana. Nyngarra přišel, přilákala ho ta vůně. Chňapnul po mase a spadnul do pasti. Chlapi pak k němu házeli hořící větve, tak dlouho, dokud to vedro kamenného muže neroztrhlo. Všude pršely balvany a kusy skal. Červený byly jeho tělo, černý jeho játra a světlý jeho tuk. Rovnováha se vrátila."

Zavrtěl jsem hlavou. "Ten příběh by se dal interpretovat i docela jinak. Vy si prostě přizpůsobujete svět tak, jak se vám to zrovna hodí."

"A vy patříte k lidem, co strávěj celý život v klíně své vlastnoručně vytvořené civilizace, k lidem, co ztratili poslední cit pro přirozený, bohem danej řád věcí. Chytáte se pojmů jako etika nebo morálka, což jsou hodnoty, který pro lidský soužití můžou mít určitou důležitost, ale v přírodě nemaj nejmenší význam. Nebo si snad fakt myslíte, že zvířata nebo rostliny jednaj eticky? Tak co by to mělo za smysl vykládat ausgerechnet vám, co chci dělat?"

"Ale vy jste přece člověk, nebo se snad pletu?" Zasmál se. "Podle vašich měřítek nejspíš ne. Další otázka."

"Jakým způsobem hodláte tu rovnováhu znovu nastolovat a zbavit se mě i Mokéleho?" nadhodil jsem sarkasticky

"Docela jednoduše. Požádám vás, abyste si udělal pohodlí na tom voru a počkal tam. Jistě nepotrvá dlouho, než se vám ohlásí návštěva."

"A proč by Mokéle měl napadnout mě a ne vás?"

"Protože vy na rozdíl ode mě, budete až po zuby ozbrojený. Vidíte, Mr. Astbury, jestli jsem se z našeho setkání s tím kongosaurem poučil, pak v tom, že reaguje dost agresivně na jakoukoli formu zbraní."

Cítil jsem, jak mi pod obvazem teče po obličejí pot.

"Já žádnou zbraň do ruky nevezmu, ani kdybyste mě zabil," opáčil jsem vzdorovitě.

"Ale to nebude ani potřeba," odpověděl klidně. "Nebezpečí, že byste ji jednoduše hodil do vody, by mi bylo upřímně řečeno trochu moc velké. Ne, já mám v plánu něco mnohem lepšího, něco, co Mokéleho postaví před pěkný problémek. Ale víc bych vám zatím nerad prozrazoval. Jinak by to nebylo překvapení."

Asi za pět minut nato jsme dosáhli cíle. Maloney vypnul motor a přitáhl vor blíž. Déšť zesílil. Bubnování kapek o gumový povrch člunu bylo tak hlasité, že Maloney musel křičet, aby ho bylo vůbec slyšet.

"Přelezte na ten vor. A tempo, jestli můžu prosit."

"V žádném případě," křikl jsem zpátky. Strach z toho, co mě tam možná čeká, posílil mou odvahu.

"Co jste to řekl?" hulákal Maloney, ale znělo to spíš jako hrozba, než jako otázka.

"Já jsem řekl, že v žádném případě nevlezu na ten zpropadený vor..." Ta rána přišla neočekávaně a tvrdě. Zasáhla mě přímo na hlavě. Levou půlku obličeje mi ovládla příšerná bolest.

"Opakujte, co jste prve řekl," řval Maloney zlostně. "Já vám nerozuměl."

"Řekl jsem, že neudělám ani krok na..." znovu mě něco zasáhlo, tentokrát do pravé části hlavy. Čekal jsem to, což ovšem působení té rány nezmírilo. Byl jsem na omdlení. Na rtech jsem cítil teplou krev.

"Ani kdybyste mě zabil," mumlal jsem vysíleně, "na mém rozhodnutí to nic nemění. V žádném případě nevstoupím na ten vor."

Napnul jsem všechny svaly v očekávání další rány, ale nic se nestalo. Místo toho Maloney řekl: "Máte odvahu, Astbury to se musí nechat. Ale co říkáte, je pošetilost. Vždyť nemáte vůbec žádnou pozici k vyjednávání. Jestli na tom voru budete sedět živej nebo mrtvej, je mně totiž celkem vzato šumafuk. Ale nakonec tam sedět budete, to je jistý."

"To byste mě musel odpravit."

"Když na tom trváte..."

Vzduchem prosvištěl těžký předmět. Slyšel jsem hrozivé zapraskání, hlava mi zahořela bodavou bolestí. Zhroutil jsem se.

Probudilo mě vytrvalé hučení. Na hlavě jsem cítil bušení teplých kapek deště, které mi malým potůčkem odtékaly po zádech. To bubnování je monotónní, uklidňující, objímá mě a dává mi pocit bezpečí. Jsem snad na onom světě? Kapky mi stékají po straně obličeje a sbíhají se v ústech, odkud mi proudí do klína.

Sedím. Teprve teď jsem si pomalu uvědomil svou tělesnost. To poznání mě přivedlo na podivnou myšlenku. Jestli je ze mě už jen duch a duše, jak to, že mám tělo? Něco tu nehráje. Pokusil jsem se pohnout, což mě potrestalo pocitem, který do mě představu onoho světa nezapadal už vůbec. Bolest. Hořící, pulsující bolest. Bušení kovářského kladiva jako by se šířilo z mé lebky podél páteře do rukou i do nohou. Zatímco jsem se pokoušel tu bolest nějak omezit, dospěl jsem k přesvědčení, že asi těžko můžu být mrtvý. Kde jsem? Pokus ohnout levou nohu skončil další bolestí. Má zvědavost však teď získala převahu. Při druhém pokusu se bolest trochu umírnila. Narovnal jsem se a postupně otestoval funkčnost všech končetin. Vypadá to, že všechno funguje, jen rukama nemůžu hnout, i když cítím, že jsou tam, kam patří. Nejspíš je mám svázané za zády. Kovová tyč brání jakémukoli pokusu je zvednout. Postupně jsem se rozpomínal a pomalu začínal chápat, co se se mnou stalo. Maloney!

Uvědomil jsem si děsivou skutečnost: sedím spoutaný na rozhoupaném voru uprostřed jezera Tělé.

Teplý tropický déšť zahaloval svět stejnoměrným šumotem. Polykal veškeré zvuky v okolí, takže jsem nebyl s to odhadnout, jestli je lovec ještě nablízku. Stejně tak jsem si nedovedl představit, co má za lubem. Jen mi bylo jasné, že to není nic dobrého. Zbraně, na to slovo jsem si dobře pamatoval. "Na rozdíl ode mě budete až po zuby ozbrojený," tak to

řekl. Přepadl mě zničující pocit bezmoci. Tak tady sedím, uprostřed jezera, obklopený věčnou nocí. Slepý, spoutaný a bez sebemenší potuchy jaký ďábelský plán mohl Maloneyho mozek stvořit.

Obvaz, co jsem měl kolem hlavy, byl už tak nasáklý vodou, že stačil jen malý pohyb, abych ho uvolnil a nechal ho jako mokré hadr sklouznout dolů. Déšť dělal mé poraněné pokožce dobře. Chladil rány a smýval slaný pot. Zvedl jsem hlavu a pokusil se chytit do úst pár kapek, abych zmírnil strašnou žízeň. Déšť ve mně probudil chuť k životu a zahnal bušící bolest ze spánků. Nejprve se musím vyprostit, ostatní přijde potom. Prsty jsem ohmatl hrubou šňůru kolem svých zápěstí. Byla tak prosáklá vodou, že její rostlinná vlákna nabobtnala, takže jsem pokusů uvolnit ji nehty brzy nechal. Tápal jsem po zemi a hledal nějaký ostrý předmět, abych jím provaz přefezal. I tento pokus vyšel naprázdno. Vypadá to, že sedím na hromadě válcovitých věcí, které nemají ani rohy, ani hrany. Jako poslední naděje zůstává spoutané ruce přetáhnout přes konec tyče, která ze dna voru trčí jako šikmý stěžeň. S velkou námahou jsem se postavil. Musel jsem však konstatovat, že ta tyč je příliš dlouhá. Převyšuje mě aspoň o hlavu. Pokus ohnout ji vahou těla byl taktéž k ničemu. Nejde s ní pohnout ani o centimetr. Pravděpodobně je to jedna z výztuží, jimiž byly připevněné k letadlu plováky. O tom, co taková výztuž vydrží, nemůže být pochyb.

Výčerpaně jsem zase klesl na dno. Znovu jsem se pokusil vypátrat nějaký ostrý předmět, moje naděje však rychle mizela. Co to vlastně je za divné válcovité věci, na nichž sedím? Na omak to je umělá hmota. Nemohl jsem si vzpomenout, že bych v letadle něco takového zahlédl. Jsou na sobě volně položené..., ne, moment..., když strčím prst mezi ně, cítím, že jsou na dolním konci mezi sebou spojené drátem. Drátem?

Vtom mi došlo, že jsem tyhle válečky už viděl. Tělo mi na okamžik ochrnulo zděšením. Sedím na složeném C4, na křesle z výbušniny. Malá rezerva, kdyby všechno ostatní selhalo, tak Maloney láskyplně svou zásobu popsal. Vzpomněl jsem si na roli kabelu a na malou ovládací krabičku, s níž se dá trhavina vyhodit do povětří, a vtom mi došlo, co Maloney plánuje. Číhá někde v té ochranné temnotě a čeká, až na mě kongosaurus zaútočí. Jakmile se dostatečně přiblíží, vybuchne spolu. Dvě mouchy jednou ranou.

Perfidní plán, stejně geniální jako jistý. "Maloney!" zařval jsem. "Já jsem váš plán odhalil, vy prokletej zkurvysynu! Ale to vám neprojde, za to zaplatíte!"

Ticho.

Možná mi nemůže odpovědět, protože je moc daleko. Pravděpodobnější ovšem je, že odpovědět nechce. Moje hrozba je ovšem poněkud směšná.

"Maloney, odpovězte!"

Pořád nic. Nejspíš je v bezpečné vzdálenosti, sedí si ve člunu, v ruce ovládač, a proklátě se baví mým pokřikováním. Hloupé je, že já v ruce nemám nic. Po všech těch katastrofách, které se nám cestou přihodily, by pro něj nebylo nic snazšího než po návratu vyprávět libovolnou historku o naší smrti. Elieshinu smrt v to rovnou zahrnuju, protože po tom, co se tady odehraje, ji nemůže nechat naživu. Naplnila mě panika. Musím se odsud za každou cenu dostat. Vší silou jsem začal trhat pouty, až jsem tu bolest už nemohl vydržet. Pak jsem začal nohama kopat do umělohmotných váleček v domnění, že bych jeden z nich mohl uvolnit a tak přerušit vedení. Ta výbušina však byla jako přišroubovaná. Nepodařilo se mi ani odtrhnout některou ze zápalných šňůr. Zklamaně jsem zadupal. Tupé rány do dna voru se rozlehly po vodě. Jistě jsou slyšet i pod vodou.

Zděšeně jsem ztuhl. Copak jsem se úplně pomátl? Stejně tak jsem mohl zavolat: "Haló, tady jsem! Sežer mě!"

Zatímco jsem uvažoval, jaké možnosti by tu ještě byly, ozvalo se po levé straně pořádné šplouchnutí. Šplouchnutí, které veškeré moje naděje na to, že bych odsud přece jen mohl nějak vyvážnout, pohřbilo jednou ranou.

Mokéle m'Bembé je tu, a já nepochybuju ani na vteřinu, že mi zbývá už jen pár okamžiků života.

Šplouchání se přesunulo z levé strany na pravou, pak ustalo. Nedělal jsem si iluze, že by o mě Mokéle ztratil zájem, na to jsem byl příliš přitažlivá jednohubka. Kdo by konečně odolal spoutanému slepci, sedícímu na pár kilech vysoce výbušného C4? A skutečně, jen o několik minut později se to šplouchání vrátilo. Současně mě v nose zaštipal ten nezaměnitelný pach po shnilých rybách. Mokéle mě teď už nespustí z očí. Vypadá to, že mne ta nestvůra chce párkrát z dostatečné vzdálenosti obkroužit a udělat si obrázek situace, než se do mě pustí. A jakmile se to stane, vyhodí Maloney výbušninu pod mým zadkem do povětří. Vysíleně jsem se schoulil. Nemám ani nejmenší šanci.

Sarah. Představoval jsem si, jak teď možná sedí v knihovně a studuje, anebo se s šálkem čaje v ruce dívá do deště. Myslel jsem na lady Palmbridgeovou, jak bloudí domem a doufá, že se brzy doví něco o své dceři. Za ní se plouží Aston, připravený jí splnit každé přání. Je všechny Maloney v tomto okamžiku zradí, protože se nikdo z nich nikdy nedoví, co se doopravdy stalo u jezera Télé v onu zoufalou středu 17. února.

Zatímco jsem se zabíral takovými trudnomyslnými úvahami, vplížil se do mého vědomí hlas, který mi byl jaksi zvláštně povědomý. Zvedl jsem hlavu a naslouchal. Ne, musel jsem se zmýlit, až na neustávající déšť tu není nic slyšet. A přece, najednou tu ten hlas byl zase, tentokrát hlasitěji a silněji.

Moje únava a rezignace šmahem zmizely. V nesouvislém pořadí se přese mě hrnuly fragmenty obrazů jako vlny přes skálu. Zřetelné však byly sotva víc než tetelící se staccato televizních obrazů. Buď jsem zešílel anebo trpím následky otřesu mozku po Maloneyho ranách. Ale možná je tu i nějaká třetí možnost. Vtom jsem si vzpomněl na zážitek ze dna jezera. Ty podivné signály, které jsem tam zachytil. Obrazy, slova, řeč. Je tu snad nějaká souvislost? Snad nejsem blázen, snad se opravdu jedná o Mokéleho myšlenky. To je ale absurdní nápad. A co když...

Je to třeba něco jako rudimentární forma telepatie? Nebo to, co mi naznačovala Sarah, když jsme spolu telefonovali - mluvila o nějakém "nebezpečném tajemství"? Jsou tyto signály možná klíčem ke kontaktu s tím ještěřem? Pokud má Mokéle skutečně telepatické schopnosti, vysvětlovalo by to smysl neuvěřitelného množství dat, které jsme s Elieshi

našli při rozboru jeho genetického vzorku. A pak ta slova v Emilyině deníku: "Mají dar, kterému my nerozumíme." Je jen jediný způsob, jak zjistit, jestli mám pravdu, ale musím sebou hodit, protože moc času mi už nezbyvá. Soustředil jsem se, abych z hlavy vytěsnil veškeré nepodstatné myšlenky. Musel jsem se pokusit vyfiltrovat Mokéleho myšlenky zpoza svých.

Pomaličku začaly ty obrazy nabývat ostroty a kontur. Zdálo se mi, že rozeznávám známé motivy jako jezero, džungli a savanu, další výjevy naopak byly naprosto abstraktní. Připadaly mi jako chaotická řada fotografií, taková koláž, kterou splácal dohromady nějaký zdvořelý umělec. Ale čím déle jsem se soustředil, tím jasnější bylo, že se za těmi obrazy skrývá opakující se systém. Systém, přenášející místo obsahů pocity. Emoce, které mě ve své jasnosti a výraznosti uchvátily. Zlost a smutek, o nichž vypovídaly, měly takovou intenzitu, že se mi slepé oči zalily slzami. Napadla mě zvláštní věc. Je možné, že můj duch tolik žíznil po obrazech zvenčí, až získal potřebnou citlivost, aby se napojil na cizí myšlenky? To by znamenalo, že teprve moje slepota umožnila s tím tvorem navázat kontakt. Cítil jsem, že se blížím řešení té hádanky. Ty hlasy, obrazy, naše laboratorní testy, zážitky v chrámu, to všechno najednou dává smysl. Mokéle m'Bembé je skok evoluce, přesně jak to řekla Elieshi. Je první a jediný živý tvor, který vyvinul telepatii, tedy schopnost komunikovat pomocí myšlenek, samostatný smysl vedle zraku či sluchu.

Šplouchání se ozvalo znovu, tentokrát děsivě blízko. Téměř současně se nade mnou srazila vlna zlosti a rozhořčení. Mokéle zjevně poznal, jaké nebezpečí vor představuje. Smysl tohoto smrtelného zařízení vyrozuměl z mých myšlenek. Musím teď něco udělat, a to rychle. Útržky myšlenek, které jsem zachycoval, jednaly čím dál častěji o smrti, a nepotřeboval jsem dlouho, abych přišel na to, že jde o mou vlastní smrt. V naprostém zoufalství jsem se chopil poslední možnosti, která mi k mé obhajobě zbyla, přestože jsem měl pramalou naději, že mi to k něčemu bude. Jestli Mokéle umí myšlenky vysílat, jistě je umí i přijímat.

Vší mocí jsem se soustředil na odpalovací zařízení, dával jsem si záležet, abych nevynechal žádný detail. Můj vnitřní zrak klouzal přes válečky z umělé hmoty po drátech, jimiž jsou spojené, až ke kabelu, který vede ke spínači. Opakovaně jsem si přehrával scénář, co by se stalo, kdyby ho Maloney zmáčkl. Představoval jsem si, jak zážehová jiskra hledá cestu zápalnou šňůrou, jak dosáhne voru a aktivuje jeho výbušný náklad. Přestavoval jsem si tu mohutnou ránu, s níž by vor explodoval, tlakovou vlnu, která by zničila veškerý život v okruhu padesáti metrů, ohnivý sloup, který by jako velkolepý závěr stoupal do nebe, zatímco by se kolem něj do vody snášely trosky voru. To vše jsem si maloval v nejkrásnějších barvách, i s příhodnou zvukovou kulisou, jak jsem to viděl v tolika hollywoodských filmech.

Mokéleho reakce byla ohromující. Nestvůra vydala hrůzný řev strachu a rozhořčení a okamžitě se znovu zanořila do vody. Vlny, které tak vznikly, zvedly můj vor do výšky a rozkomíhaly ho jako korkovou zátku. Švihlo to se mnou, až jsem se hlavou praštil o železnou tyč. Ovšem ta bolest nebyla nic proti nadšení, které mě naplnilo. Ani v nejbláznivějších snech by mě nenapadlo, že by můj plán mohl fungovat. To nemohla být náhoda. Musel jsem se smát. Skutečně se mi podařilo navázat kontakt.

Povzbuzený úspěchem jsem se rozhodl pokračovat. Třeba se mi podaří Mokéleho přimět k tomu, aby to zabíjecí zařízení zneškodnil. To bych ovšem musel přijít na slabinu toho systému. Navést kongosaura přímo na výbušninu by jistě nebylo to pravé. Jednak bych jistojistě mezi jeho strašnými zuby skončil i já, a navíc tu je nebezpečí, že by se náboje mohly vznítit samy. Útok na Maloneyho jsem také vyloučil. Ne že bych mu smrt nepřál, ale nebezpečí, že by v poslední vteřině mohl stisknout spoušť, bylo příliš velké. Zůstává poslední možnost, kabel, který spojuje výbušninu se spouští. To je ono. To je ta slabina, kterou hledám. Jakmile by se přerušilo spojení, neměl by Maloney šanci výbuch způsobit.

Snažil jsem se představit si, jak se ten drát táhne od mého voru až k Maloneyho člunu. Ten kabel je poměrně silný, nějaké čtyři milimetry, a před vodou ho chrání modročervená izolace. Takový kabel musí být dobře viditelný i pro tvora velikosti velryby. Ještě jsem tu myšlenku ani nedotáhl do konce, a už jsem zase slyšel bublání a šplouchání, jen pár metrů od voru. Mokéle je tu, a tentokrát jsem zjevně upoutal jeho pozornost. Jako v zrcadle jsem viděl, co vidí on.

Obrazy jeho vlastního oka se promítaly na mě. Dešťové mraky putovaly dál, snesla se noc, měsíční paprsky prořezávaly nebe jako stříbrné meče. Bylo to úchvatně krásné. Vtom jsem viděl sám sebe, jak sedím na tom voru, nohy zkřížené, oči pevně zavěně, tvář pořezanou a znetvořenou. Stíh. Mocné tělo se zanořilo a prohledávalo vodu těsně pod hladinou. Pozoroval jsem řasy a vzduchové bubliny, houpající se ve vlnkách jako na baletu. Kabel. Přesně jak jsem očekával, v hloubce několika centimetrů pod hladinou. Stíh. Mokéle otevírá tlamu a přetíná drát jediným kousnutím. Zadržel jsem vzduch v očekávání, že Maloney tuto možnost předvídal a vypracoval nějakou pojistku, ale nic se nestalo. Kongosaurus ještě jednou, dvakrát obkroužil vor a těsně vedle mě se vynořil z vody. Ačkoli mi do nosu stoupal ten pronikavý pach rybiny a uši mi zaléhaly vrčením té obrovské kreatury, necítil jsem tentokrát strach. Věděl jsem, že mi Mokéle nechce udělat nic zlého. Jeho hlava se teď skláněla přímo nade mnou a shlížela na mě. Zvedl jsem hlavu a pohlédl do vlastních slepých očí. Zalila mě vlna soucitu. Byl to můj vlastní soucit nebo Mokéleho? Někým nadpozemským způsobem jsme v tu chvíli byli spolu spojeni.

V tu chvíli se stalo něco naprosto nečekaného. Kdybych to mohl předvídat, jistě bych ucukl zděšením a odporem. Mokéle otevřel tlamu a plivl mi do tváře. Přesně tak, jak jsem to zažil v té noční můře v Brazzavillu.

Vykřikl jsem.

Hustá, smrdutá slina mě na kůži a v očích páčila jako oheň. Cítil jsem, jak mi stéká po obličejí a kape na ramena. Tahal jsem a trhal svými pouty, ale mé ruce ne a ne se vymanit. Přitom jsem si jen chtěl setřít z očí tu příšernou hmotu. Proč to udělal? Ty obrazy, které ke mně vysílal, byly přece přátelské, plné soucitu. Možná jsem se přece jen zmýlil a jeho telepatické schopnosti si jen namlouval. Možná je i to s tím překousnutým kabelem jen iluze, zoufalé přání...

Jestli to je tak, pak Maloney jistě v příštích okamžicích vyhodí výbušninu do povětří, protože tak blízko se ke mně Mokéle už asi neskloní. Bolest v obličejí tu myšlenku zahнала. V následujících vteřinách se její intenzita zvýšila až k hranici snesitelnosti. Křičel jsem. V té chvíli největšího zoufalství jsem spatřil záblesk světla. Nejprve to byl jen tenoučký paprsek barevného světla, pak se začal zvětšovat. Nejprve mě napadlo, že se mi to jen zdá, ale až jsem se

kroutil a svíjel jakkoli, ten paprsek zůstával. Byl čím dál světlejší a jasnější. Teď už dokonce i něco rozeznávám. Vidím své nohy, své pohorky. Vidím třpytící se vodu a cáry mlhy, které se udělaly nad ní. Válečky s trhavinou, na nichž sedím, plováky našeho starého letadla. Ale nejneuvěřitelnější bylo, že to všechno vidím vlastníma očima. Ve stejném okamžiku, kdy se mi vrátil zrak, zmizely i ty bolesti. Zvedl jsem hlavu a uviděl Mokéle m'Bembé přímo nad sebou. Šikmé panenky očí ke mně shlížejí s největší trpělivostí. Jako oči umělce, který pozoruje svou práci.

Vtom mi to došlo: reliéf v chrámu..., ti nemocní, chromí a umírající lidé, kteří se chtějí nechat uzdravit..., slzy ronící ještěr..., to všechno odpovídá pravdě. Až na to, že léčivou schopnost nemají slzy, ale sliny. Mají zřejmě regenerační působení na buňky - tento efekt má jistě co společného s Mokéleho změněnými geny. Tyto geny jsou jistě i základem enormní samoléčící schopnosti, kterou Mokéle má, takže se mu i nejtěžší poranění zahojí během několika vteřin.

Usmál jsem se, protože v té chvíli ten tvor ztratil svoji hrůznost. Najednou jsem ho viděl stejnýma očima, kterýma se na něj dívali i stavitelé onoho chrámu.

Mokéleho dlouhý krk se ohnul a jeho zubatá tlama se mi nebezpečně přiblížila. Přesto jsem neměl strach. Stačilo krátké škubnutí a kovová tyč se zlomila. Konečně jsem zase mohl hýbat rukama. Pak už byla hračka přerušit pouta o ostré hrany překousnuté tyče. Mokéle ještě vydal tlumené zavrčení, pak se odvrátil a zmizel v hlubinách. Seděl jsem tam jak přimražený a díval se na své ruce. Právě jsem zažil zázrak. Celé minuty jsem pak zíral do tmy. Kdybych byl jen trochu dával pozor, mohl jsem si dřív všimnout člunu, který se ke mně zezadu neslyšně přiblížil. Když jsem se otočil, bylo už pozdě.

35

"Dobry večer, Mr. Astbury," ozval se nepříjemně známý hlas. Prudce jsem se otočil.

"Dlouho jsme se neviděli."

"Maloney!" na víc jsem se nezmohl.

"Jak vidím, nezapomněl jste na mě. Musím se přiznat, že mi to lichotí." Založil si ruce na prsou a výsměšně se předklonil. "Já jsem na vás samozřejmě taky nezapomněl." Nedůvěřivě se rozhlédl. "Kde je ta potvora? Z dálky jsem měl dojem, že vás hodlá slupnout zaživa. Jak vidím, spletl jsem se. Jak se vám jenom mohlo povést se osvobodit a sabotovat moji malou konstrukci? A hlavně jak to, že zase vidíte? Vidíte přece, no ne?" Udělal rukou rychlý pohyb, na nějž mé oči okamžitě reagovaly. "Ať se propadnu, jestli to tady je všechno košer," dodal a tvářil se dost zle. "No co, ten omyl s vašimi očima se dá snadno napravit." Vtom se mu v rukou něco zablýsklo. Byla to leštěná čepel nože, na niž se odrazilo měsíční světlo. Nepochyboval jsem ani na okamžik, že s tím Maloney umí zacházet, a radši jsem se ani nehnul. "Jak vidím, přece jste si vzal s sebou zbraň," poznamenal jsem, aniž jsem tu blýskající se stětku spustil z očí. "To je takovej můj zvyk. Docela neozbrojený si připadám jako nahej." Očima přejížděl po koberci z výbušniny a hledal defekt. "Nechápu, jak se vám podařilo mi zkřížit plány. Vždyť jsem to zařízení předem několikrát testoval. Dovedete si představit moje zklamání, když jsem stiskl spoušť a nic se nestalo. Přitom jsem vás měl tak pěkně na mušce, vás i Mokéleho. Copak jste si tu vykládali, a proč vás ta nestvůra nesežrala? Copak jste něco jako zařikávač koní? No jo, však já už na to kápnu." Zatáhl za zápalný kabel a okamžitě zjistil, kde je chyba. Silnými pohyby si šňůru přitáhl až k místu, kde ji Mokéle překousl.

"Co je k čertu tohle?" zaklel. Prohlížel si roztržený konec. "To vypadá jako přehryzaný. Ta zpropadená potvora je chytřejší, než jsem myslel. No počkejte, já vám ukážu." Poodstoupil, natáhl se pro krabičku se spouští. Zjevně chtěl oba konce šňůry znovu spojit a pustit se do druhého pokusu. Jakmile se sehnul, na okamžik nedával pozor. To byla příležitost, na niž jsem čekal. Co jsem teď udělal, hraničilo se sebevraždou, ale neviděl jsem jinou možnost. Vyhlídku na to, že by mě znovu spoutal a použil jako živoucí bombu, byla horší než smrt. Už nikdy jsem nechtěl prožít tak strašlivé minuty. Rozmáchl jsem se a plnou vahou jsem se na něj vrhl. Snažil jsem se mu vyrazit nůž z ruky. Podařilo se mi to jen částečně. Naše těla se srazila, ale nepovedlo se mi chytit ho za ruku. Místo toho jsme ztratili rovnováhu a plnou vahou jsme se zřítily na kovový plovák, já bohužel vespod. Jeho váha mi ve chvíli dopadu vyrazila z plic vzduch. Chvilí trvalo, než jsem se zase mohl nadechnout, a tuto chvíli využil Maloney ve svůj prospěch. S rychlostí zmije zvedl ruku a bodl. Nůž se zaleskl a já v posledním zlomku vteřiny odvrátil hlavu tak, že se ostří se strašlivým zaskřípěním zabořila do plováku. Maloney zanačoval, vytáhl nůž a zvedl jej nade mnou do výšky, připravený znovu zaútočit. Já se oběma rukama snažil tu ránu vykrýt, ale ten chlap měl nadlidskou sílu. Jeho druhá ruka se mi sevřela kolem krku a hrozivá ocel klesala stále níž. Zasáhne přesně mé oko. Ať jsem se vzpouzel sebevíc, jeho síle jsem se nemohl vyrovnat. Byla jen otázka vteřin, kdy se mi čepel zaboří do lebky.

Zaslechl jsem nějaké lupnutí a vyrazil poslední, zoufalý výkřik. V tom okamžiku se sevření kolem mého krku povolilo. Maloneyho oči dostaly zděšený výraz, pak otevřel ústa, aby něco řekl. Nejdřív jsem si myslel, že ho snad můj výkřik přivedl zpátky k rozumu, ale když mu ze rtů stekla krvavá slina, poznal jsem, že se stalo něco strašlivého. Maloney najednou už nebyl tak těžký. Jeho tělo se s trháním zvedlo z mého. A to už jsem viděl, jak se jako loutka kývá na konci zeleně skvrnitého, svalnatého krku, který ho jako jeřáb zvedal do výšky.

Mokéle!

Vrátil se. Viděl jsem blýskající se oči jezerního monstra, nafouknuté nozdry a zažloutlé zuby, které se zbarvily doruda. Musel jsem myslet na to lupnutí a cítil jsem, jak se mi zvedá žaludek. Maloney se teď už tolik necukal. Nůž mu vypadl z ruky a skončil kousek ode mě. Jak jsem ho tam viděl ležet a studeně se lesknout, uvědomil jsem si, že právě této zbrani vděčím za to, že žiju. Bez ní by se Mokéle nevrátil. Jen v jedné věci jsem se mýlil. Mokéle nemá odpor ke zbraním pro zbraně samotné, k tomu mu schází znalost věci. On nenávidí myšlenku zabíjení, která s nimi souvisí.

S hrůzou jsem sledoval, jak lovec mizí v hlubinách.

Nad jezerem se rozhostilo ticho. Poslední vlnky se rozeběhly a zanechaly plochu, která reflektovala světlo měsíce jako

leštěný kalich.

Jako ve snu jsem přestoupil z voru na člun a sedl si na vnější okraj. Vzal jsem startovní lanko a chtěl jsem zatáhnout, když jsem si všiml vybavení, které s sebou Maloney vzal. Najednou jsem měl jasno. To je potápěčské vybavení. Maloney je vzal s sebou, aby byl připravený na všechny eventuality, aby se svému nepříteli mohl v případě nutnosti postavit ve vodě. Pohledem jsem z neoprenového obleku přešel k hladině jezera, černé jako smola, a zase zpátky. Vtom se mi vybavila slova Sarah. Jestli budeš chtít to tajemství rozluštit, budeš se muset potopit ještě jednou, tak nějak to řekla. Tu myšlenku bych byl ve svém dosavadním životě okamžitě odvrhl, jak absurdní byla. Ale tohle je nový svět. A nový život. Svlekl jsem se, vklouzl do gumové kombinézy a skočil do vody

O nějaké dvě hodiny později jsem přistál u břehu. Sice jsem ztratil hodinky, ale podle postavení měsíce jsem poznal, že muselo být po půlnoci. Tábor působil klidně a opuštěně. Když jsem zabočil kolem Maloneyho stanu, všiml jsem si slabého světélka, které pronikalo ze zásobního stanu. Pátral jsem ve tmě po Elieshi, která tu někde byla připoutaná ke stromu.

"Elieshi?"

Žádná odpověď.

"Elieshi, kde jsi?"

Zase nic. S nedobрым pocitem v žaludku jsem se rozhodl nejprve si opatřit svítilnu, abych se mohl dát do hledání pořádně. Snad nejdu pozdě. Spěchal jsem ke stanu a odhrnul vchodovou plachtu.

"Ani hnout!" Ten rozkaz přišel tak nečekaně, že jsem zůstal stát jako zkamenělý.

"Ruce nad hlavu!"

"Elieshi?" Zamrkal jsem, abych uvykl náhlému světlu.

"Davide?" Z rohu stanu se vynořila postava a vstoupila do kuželu světla. V ruce měla pušku, ale podle zvonění jejích copánků jsem poznal, že to je naše bioložka. To už mě poznala i ona. "Davide!" Ozval se nadšený výkřik, pak se mi vrhla kolem krku a začala mě líbat. Trvalo hezkou chvíli, než mě zase pustila. Obličej měla celý uslzený. Najednou však ustoupila a pozorovala mě, jako by viděla strašidlo.

"Co se ti stalo s obličejem? A co tvoje oči?"

"Zase vidím."

Špinavým rukávem si utřela slzy z očí. "Cože? Jak je to možné? Vždyť jsi byl slepý..., viděla jsem to na vlastní oči."

"Řekněme prostě, že se stal zázrak."

"Ty mluvíš o zázracích? Ausgerechnet ty?"

Přikývl jsem. "Svět je jich plný. Jeden se jen musí naučit je vidět."

"A Maloney?"

Zavrtěl jsem hlavou. "Ten to nezvládl. Ale než ti začnu vyprávět, řekni, jak je tobě? Jak ses vyprostila?"

"To jsem nebyla já." Vzala mě za ruku a vedla mě dozadu do stanu, kde jsem spatřil malé lůžko z oblečení a dek. Na něm ležel Egom. Kolem ramene měl krvavý obvaz a zíral na mě jako na zjevení. Byl naživu.

"Jak je to možné?" zašeptal jsem a sedl jsem si k němu. Vzal jsem ho za ruku.

"Už jsem ti nestihla říct, že Pygmejové dokážou v případě smrtelného ohrožení naprosto ztuhnout. Z tohoto strnutí se po čase zase probouzí," šeptala Elieshi. "Dech a puls při tom jdou na nulu. Je to vrozený reflex, který jim umožňuje přežít. Probudil se, když už jste byli na jezeře. Dokázal mě osvobodit, ale tou střelou přišel o spoustu krve. Je slabší. Nevím, jestli přežije noc."

"Dojdi pro ten šíp s Mokéleho krví," řekl jsem, "pospěš si!"

Elieshi se zamračila, ale pak odspěchala. Brzy se vrátila se šípem. "Co chceš dělat?" špitla a dívala se, jak jsem otevřel všechny přihrádky kromě jedné a vyndal z nich ampule.

"Jen počkej." Opatrně jsem Egomovi shrnul obvaz, otevřel jednu z ampulí a nalil krev do otevřené rány. Pygmejova ruka se sevřela v křeči. "Důvěřuj mi, Egom. Ta bolest přejde. Brzy budeš zase zdravý."

"Co to děláš?" ptala se Elieshi. Dívala se na mě, jako bych přišel o rozum.

"Napadlo mě to už, když jsme analyzovali Mokéleho geny v sekvencí. Ta neuvěřitelná rozmanitost genetických informací přece musí mít smysl, samas to řekla," vysvětloval jsem, a dál jsem kapal Egomovi do rány červenou tekutinu.

"V těle toho dinosaura působí určitým způsobem. Způsobem, který je nám cizí. Tuto schopnost my nemáme."

Elieshi kývla. "Jen bohužel nevíme, co to je."

"Omyl," usmál jsem se. "Já jsem objevil hned dvě vlastnosti. Jedna je schopnost přenosu myšlenek..."

"Telepatie?"

"Přesně. A ta druhá posiluje samohojení. Předpokládám, že Mokéle má geny kódované na to, aby mohly opravovat DNA a buňky a kontrolovat buněčný růst, to jest zařídit, aby poškozená tkáň během několika vteřin znovu dorostla. Jedná se tu o inteligentní geny, které kontrolují veškerou jeho DNA."

Elieshi vrtěla hlavou. "To je přece absurdní. Telepatie a zázračný hojení neexistují. Nikdy neexistovaly a nikdy nebudou."

Otočil jsem k ní hlavu, až se naše obličeje přiblížily jen na několik centimetrů. "Tak se mi podívej do očí a řekni mi, že jsem se zbláznil. Já vím, že to zní neuvěřitelně, ale já prostě nemám jiné vysvětlení. Víím jen to, že tu vedle tebe sedím a vidím tě. A za to vděčím jedině Mokélemu a jeho schopnostem."

V tu chvíli se Egom zvedl a protáhl se, jako by se probudil z hlubokého transu. Ztuhlost byla ta tam. Setřel si krev z ramene a nevěřícně zíral na místo, kde ještě před chvílí zela hluboká střelná rána. Zavřela se jako zázračnou rukou. Sklonil jsem se, abych se mu podíval na záda, ale ani tam nebylo patrné žádné zranění.

"To přece není možné," koktala Elieshi a prohmatala Pygmeje shora dolů. "Kolem zlomených klíční kosti se udělal nový

callus, vazivo spojující úlomky kostí. Ta zlomenina je podle všeho kompletně zahojená."

Úplně se jí podlomila kolena, nebyla schopná slova. "Měls pravdu," zamumlala po chvíli. "Je to zázrak. Tuplovanej."

"A proto se teď musíme mít dobře na pozoru."

"Jak to myslíš?"

Přemýšlel jsem, jak jí to mám vysvětlit. Pro ni to bylo, jako by se právě otevřely dveře do ráje, zatímco já už měl několik hodin příležitost se nad naší situací zamyslet. Myšlenky, které mě při tom napadaly, vedly všechny jediným směrem.

"To, co ti teď řeknu, ti bude připadat ještě bláznivější než všechno ostatní," řekl jsem s úsměvem. "Ale mohlo by to být dost důležité. Pro nás, pro život u tohoto jezera, dokonce možná pro veškerý život na naší Zemi."

"To zní dost tajemně. No tak už mluv."

"Podle mě by se nemělo nic z toho, co se tu stalo, dostat ven. Ani to o Mokélem a jeho příbuzenstvu, ani o jeho schopnostech. Měli bychom zachovat naprosté mlčení a kongosaura zase vrátit do říše legend, kde si mírumilovně žil už tisíce let."

Elieshi si mě nedůvěřivě přeměřila. "A proč?"

"Jen si to představ. Svět, na němž by se každý člověk, každý živočich zbavil svých trápení pomocí zázračné drogy."

"Náhdera."

"Ano, ale taky by se to mohlo pořádně zvrtnout, když si domyslíš následky. Vem si jen problémy současnosti, přelidnění, války o teritoriální nároky a zneužívání naší planety. Dopadlo by to tak, že by se pár jedinců ještě víc obohacovalo na úkor druhých. Jednou ranou bychom ztratili přirozenou rovnováhu. Rovnováhu, která je naším přičiněním už stejně dost vymknutá z kloubů. Následky by byly katastrofální." Pohodlně jsem se opřel. "Od Stewarty Maloneyho jsem se naučil jednu věc - že je fatální měnit rovnováhu. My lidi k tomu máme zvláštní talent, a dosud z toho nic dobrého nevzešlo."

Mezi Elieshiným obočím se vytvořila úzká vráska. Musela si má slova nechat chvíli projít hlavou. Konečně pak dospěla k nějakému závěru. "Ze všech věcí, co jsem dneska slyšela, je tahle ta nejmíň bláznivá." Pročísla si rukou vlasy a přikývla. "Souhlasím. Můžeš se na mou podporu spolehnout."

"Jak? Cože? Jen tak? Žádné protesty, žádné stížnosti, žádný profesor?"

Vážně se na mě podívala, ale v očích už jí zase hrálo šibalství. "Varuju tě. Toho profesora ti můžu klidně zase přišít, jestli chceš."

Odzbrojeně jsem rozhodil rukama. "Okay okay vždyť já už nic neříkám. Mír..."

Elieshi na mě mrkla. Pak se otočila, sklonila se nad bednou s alkoholem a pohotově vytáhla tu nejlepší láhev červeného vína, kterou jsme s sebou měli. Poklad ze sklípku lady Palmbridgeové, který jsme celou dobu opatrovali jako oko v hlavě a plánovali jako odměnu za vydařený lov. Zvedla láhev a prohlížela si etiketu. "Hm, Chateau Margaux 1986. Tobě to něco říká?"

"Nikdy jsem to neslyšel," zalhal jsem statečně a s hrůzou pozoroval, jak Elieshi razantně vytáhla korek a přiložila si láhev k ústům. "No tak na tu rovnováhu." Dala si pořádný lok a požitkářsky mlaskla. "Není to zlý," poznamenala, utřela si ústa rukávem a podala mi víno. "Margaux, to jméno bych si měla zapamatovat."

"Uděláš dobře." Napil jsem se, zavřel oči a chvíli jsem na sebe nechal tu chuť působit. Pak jsem se pohodlně uvelebil a podal láhev Egomovi. Svět byl najednou o něco kulatější a dokonalejší.

36

Čtvrtek, 18. února

Další den ráno nás čekalo smutné loučení. Egomo nás chtěl opustit. Přes noc se docela zotavil ze svých zranění a chtěl hned vyrazit zpátky do své vesnice. Veškeré mé pokusy mu pomocí mapy vysvětlit, že cesta přes přítoky Likoualy je podstatně kratší, a že by udělal dobře, kdyby se k nám přidal, kvitoval vrtěním hlavy. Zkrátka nehodlal dát nohu do naší loďky. Rozhodl se pro cestu po souši, a jestli domů dorazí o den dřív nebo později, konečně nehraje roli. Jeho myšlenky se točily jen kolem Kalemy již hned po návratu požádá o ruku. Nechali jsme ho, aby si z našich zásob vybral svatební dary. Stejně jsme měli v plánu kromě proviantu na cestu nechat všechno ležet, takže měl velký výběr. Po dlouhém váhání se rozhodl pro pestře potištěné tričko od Elieshi, Sixpencovu malou dřevěnou dýmku a Maloneyho těžký lovecký nůž. Přestože věděl, že ten Australan byl zlý člověk, jako lovce ho zjevně ctil.

Já jsem mu daroval svůj starý kompas, dědictví po otci, a vysvětlil jsem mu, že vždycky ukazuje směrem, kde je můj domov. Egomo vážně přikývl, pak popadl svůj vak a vytáhl z něj kus kořene, který vyřezal. Po chvíli jsem v hnědém dřevě objevil tvar. Dvě do sebe propletené postavy.

Vtiskl mi ten kořen do ruky a naznačil, že si jej mám při spaní dávat pod hlavu, jestli ho chci ještě někdy vidět. Usmál se. Usmál jsem se také, i když mi spíš bylo do breku.

Pak nadešel okamžik rozloučení. I v Elieshiných očích jsem teď zahlédl podezřelý lesk.

"No tak, asi bude čas," mumlal jsem rozpačitě. Vzal jsem Egoma do náruči a objal ho. Elieshi ho objala také a na rozloučenou mu dala pusu na tvář. "Měj se, Egomo, a díky za všechno," řekla. Pak se dotkla mé ruky a společně jsme se vydali k nafukovacímu člunu. Sbalili jsme jen to, co se nám pro týdenní cestu do Brazzavillu zdálo potřebné, ale přesto se toho sešlo dost. Hlavně potraviny a pohonné hmoty, ale také osobní věci jako Maloneyho fotoaparát, Emilyin deník a poznámky seržanta Matuba.

Egomo stál na břehu a díval se, jak se mačkáme v lodi. Usadil jsem se a zatáhl za startovní kabel. S chrchláním a modrými výfukovými plyny motor naskočil.

"Tak nashle, přáteli," zavolal jsem a zvedl ruku. Pomalu jsme se rozjeli. "A povídej o nás své rodině." Pygmej stál na břehu a mával. Vzdalovali jsme se.

"Ale jedna věc mě utěšuje," řekla Elieshi. "Jakmile nás už neuvidí, přestaneme pro něj existovat. Pak už budeme jen čist o jeho světě z legend a mýtů."

Vzdálili jsme se ode břehu nějakých sto metrů, když mě popadla za paži. "Podívej," řekla. "Co s tím Egomem je? Zdá se mi, že nám chce něco říct."

Podíval jsem se na břeh a viděl, že ho něco pořádně rozrušilo. Divoce mával rukama a pořád ukazoval doleva. Elieshi vzala dalekohled a prohledávala břeh. Vtom vyrazila překvapený výkřik.

"Davide, podívej," jákala a hledala fotoaparát. "Jen se podívej. Tamhle, hned vedle toho banánovníku."

Přitiskl jsem si dalekohled k očím a zaostřil. Vtom jsem ho uviděl. Stál tam ve vodě slon. Ale byl to sloní mrňous, sotva větší než prase. Nevypadal však jako mládě.

"*Loxodonta pumilio*," zvolala Elieshi nadšeně a fotila o sto šest. "Slon trpasličí. Zvíře, o němž nikdo nevěřil, že doopravdy existuje, kromě mě a Egoma. To je úžasný. Tak jsme ho přece viděli. Díky, Egomo, díky!" Elieshi byla bez sebe nadšením a mávala mu zpátky.

Pygmej zvedl ruku a naposledy pokynul. Pak se otočil a zmizel v zeleni lesa.

37

Středa, 2. března

Kalifornské pobřeží

Vlny Pacifiku se pravidelným, klidným tepem rozbíjely o skály. Vzduch byl plný droboučkových kapek. Vítr s sebou nesl křik racků a vůni chaluh. Sarah stála vedle mě a držela mě za ruku. Dívali jsme se přes bílé hřebínky vln tam, kde se voda s nebem slévaly v jednu zářící linii. Byl jsem v srdci temnoty a vrátil jsem se. Musel jsem cestovat kolem půl světa, abych našel sám sebe. Tady, na kraji největšího oceánu světa, jsem byl u cíle. Začal jsem cítit to, co jsem vždycky záviděl Sarah. Onu hlubokou důvěru, že se věci vyvinou tak, jak je to nejlepší. Konečně jsem přestal mít strach. Sarah se na mě z boku podívala, jako by přesně chápala, co se ve mně děje. Vlasy jí vlály ve větru a usmívala se do slunce.

Před pěti dny, hned jak jsme se vrátili do Brazzavillu, jsem jí telefonoval. Nechala všechno ležet, aby mohla mě s Elieshi doprovodit do Kalifornie. Když jsme si v hale londýnského letiště Gatwicku padli do náruči, dala mi svým nenapodobitelným způsobem najevo, že mě rozhodně znovu nenechá odejít. Jak bych mohl té fantastické ženě odmlouvat?

Když jsem ji držel za ruku, cítil jsem, že jsem poprvé po dlouhé době šťastný. "Představ si," řekl jsem, "dnes v noci se mi opravdu zdálo o Egomovi. Tak, jak mi to předpověděl. Dal jsem si ten kořínek pod polštář, a zdálo se mi o něm. Není to zvláštní?"

"Vůbec ne," usmála se na mě. "To je magie."

Stáli jsme tam u vody a povídali si. Kus dál jsem si všiml Elieshi, jak chodí lesíkem a krmí už tak dost plnoštíhlé veverky. Trvala na tom, že Emilyin deník předáme osobně. To lady Palmbridgeové dlužíme, jak řekla. Dokonce se zasadila o to, abychom té staré dámě navzdory naší úmluvě od jezera Tělé pověděli o skutečných událostech. Ten návrh jsem sice považoval za riskantní, ale po delším přemýšlení jsem přece jen souhlasil. Zbývalo jen doufat, že poslední vůle její dcery bude stačit k tomu, abychom tu starou dámu přesvědčili o našem plánu.

Už tři hodiny jsme ji teď neviděli ani neslyšeli. Zavřela se v horním patře svého paláce, aby měla na četbu klid. Ani Aston se v těch chvílích nesměl zdržovat v její blízkosti, což mu zjevně bylo velmi zatěžko. Pozoroval jsem ho, jak se nerozhodně potlouká ze zahrady do domu a zase zpátky, hlavu starostlivě skloněnou. Bylo mi ho líto.

"Davide!" Otočil jsem se a viděl, jak k nám spěchá Elieshi. Ukazovala směrem ke vchodu do domu. "Řekla bych, že už jde. Teď to bude napínavý."

Lady Palmbridgeová vyšla z domu a pomalými kroky se k nám blížila. Aston už byl po jejím boku a podepíral ji. Najednou se mi zdálo, jako by zestárla o sto let. Jistota, že její dcera zemřela, pro ni byla těžká rána. Když k nám došla, všiml jsem si, že plakala. Dívala se přes nás na moře. "Není tady nádherné? Emily tohle místo milovala. Vždycky, když měla nějaké starosti, nebo když prostě chtěla být sama, přicházela sem a poslouchala racky a vlny." Zvedla hlavu a vzala mě za ruku. Prsty měla studené jako led. "Děkuju vám všem, že jste přijeli, abyste mi zprávu o smrti mé dcery přinesli osobně." Podívala se na jednoho po druhém. Jen její železná disciplína ji držela, aby se znovu nerozplakala. "Znamená to pro mě mnoho, že jste ji ještě viděli, i když už nebyla naživu. Myslím, že tam, kde teď leží, našla důstojný hrob."

Překvapeně jsem zvedl obočí. "Takže vy ji nebudete převážet sem?"

Rozhodně zavrtěla hlavou. "Ne. Čím méně pozornosti vzbudíme, tím lépe. Krom toho mám pocit, že by byla spokojená s místem, kde teď je. Vždycky ji táhlo dobrodružství. S tímto místem odpočinku by jistě byla srozuměná." Lady Palmbridgeová zvedla hlavu a naléhavě se podívala na Elieshi a pak na mě. "Chtěla bych se vám teď formálně omluvit. Nebyla jsem k vám, co se expedice týče, naprosto otevřená. Byla jsem přesvědčená, že čím méně o tajemství jezera víte, tím snadnější pro vás bude tam jet a přivést mi zpátky mou dceru. Byl to dalekosáhlý omyl. Museli jste prodělat tolik hrůz. Pořád ještě považuji za zázrak, že jste to vůbec přežili. Já nevím, jestli mi to budete moci odpustit, ale o jedné věci vás mohu ujistit, Davide. Ronald by na vás byl hrdý, kdyby vás teď viděl."

Vzpomínkou na otce jsem posmutněl. "Vlastně měl tohle zvíře objevit on, vždyť většinu svého života věnoval hledání neznámého. Ale když pomyslím na to, že by své poznání nemohl zveřejnit..., myslím, že to by mu zlomilo srdce."

Podíval jsem se na ni a zlost mě přešla. Smrt dcery je pro ni dost velikým trestem. Zhluboka jsem se nadechl a položil nejdůležitější otázku: "Co teď hodláte udělat?"

Na tváři se jí objevil náznak úsměvu. "Já vím, jak moc vás ta myšlenka pálí. Cítím, že se vám tam dole přihodilo něco, co

z vás udělalo jiného člověka. Ten pocit jsem mimochodem měla i já při čtení Emilyina deníku. Nevím, co to je, a nechci to vědět, ale muselo to být něco velmi silného. Posledním přáním mé dcery bylo, aby jezero a jeho tajemství zase upadly v zapomnění. Jsem rozhodnutá tomuto přání vyhovět."

Sotva jsem se odvažoval uvěřit tomu, co jsem právě slyšel. "A co bude s projektem?"

Ústa se jí zúžila. "Ten projekt zemřel ve stejném okamžiku, kdy moje dcera naposledy zavřela oči. Vlastně to byl její nápad, a kromě toho..." pokrčila rameny, "...jsem pomalu nabyla přesvědčení, že je lepší nechat přírodě její běh. Je užitečné vědět, že proces evoluce nadále funguje a život se dále vyvíjí. I po člověku." Lady Palmbridgeová si sáhla do kapsy saka a vytáhla malou chladicí nádobku s poslední krví naplněnou ampulí, jediným dokladem pravdivosti našeho příběhu. "Vezměte si ji," řekla a vtiskla mi ampulí do ruky. "Já už ji nepotřebuju. Udělejte si s ní, co chcete."

Narovnala ramena. "A teď k té slíbené profesuře, Davide. Jste si jistý, že mou nabídku nechcete přijmout? Já jsem vám to slíbila, a já své sliby plním."

Zavrtěl jsem hlavou. "Mnohokrát děkuju, velice si toho vážím, ale bohužel musím odmítnout. Na té cestě jsem poznal své vlastní síly a pevně věřím, že to zvládnu i bez cizí pomoci."

"O tom jsem přesvědčená. V tom případě bych svou nabídku ráda předestřela mademoiselle n'Garong. Starému Ambroseovi se to sice zamlouvat nebude, ale myslím, že to přežije. Souhlasil byste s tím?"

"Ze srdce rád," řekl jsem a bavil jsem se pohledem na Elieshi, již pomalu klesala čelist. Tak slova neschopnou jsem ji ještě nezažil.

"Dobře, to bychom tedy měli," řekla lady Palmbridgeová. "Dva miliony dolarů na ochranu konžského Národního parku a k podpoře Animal Listening Projectu. S vámi ve vedoucí pozici, Elieshi. Souhlasíte?"

"Já...", bylo všechno, co bioložka byla schopná říct. Trvalo chvíli, než jí celá ta novina došla, pak zamávala rukama k nebi a vyrazila nadšený jásot. Tančila po ostrohu, až jsme se báli, aby se nezřítla. Pak se uklidnila natolik, že zase mohla mluvit. "Děkuju, lady Palmbridgeová," řekla celá bez dechu. "To je fantazie. Vůbec netušíte, co to pro mě a mou zemi znamená."

"Poděkujte radši Davidovi, že se těch peněz tak nezištně vzdal," odpověděla lady. Kolem očí se jí objevily vrásky smíchu. "Nezlobte se proto na mě, Davide, ale čím déle o tom přemýšlím, tím více mám pocit, že ty peníze jsou u Elieshi lépe investované. O Kongu toho moc nevím a ráda bych tu zemi jednou poznala osobně. Vy snad nebudete mít nic proti tomu, když vás čas od času navštívím?"

Bioložka zářila. "Kdykoli budete chtít! To mimochodem platí pro všechny přítomné. Páni, já se nemůžu dočkat, až se vrátím a všem o té skvělé novince povím. Vsadím boty, že z toho bude oslava, která bude slyšet až do Londýna!"

Lady Palmbridgeová přikývla a řekla: "Výborně, tak to bychom také měli. Prosím, omluvte mě teď, ráda bych byla o samotě. Vy přece ještě zůstanete do zítřka, ne?"

Přikývl jsem. "Jestli smíme. Pak bychom ještě chtěli strávit pár dní na Západním pobřeží a trochu si po té cestě odpočinout."

"Buďte mými hosty," odpověděla lady. "Hiller se o všechno postará a sestaví vám zajímavou trasu. Uvidíme se u večere." Pomalými kroky se vzdálila.

Jakmile zmizela v domě, dali jsme se všichni jeden přes druhého do řeči, nejhlasitěji Elieshi a Sarah. Připadal jsem si jako páté kolo u vozu, ale nevadilo mi to. Cítil jsem se, jako by mi z ramenou sňali stokilové závaží. Je zvláštní, jak někteří lidé změní názory, když přijdou o to nejmilejší, pomyslel jsem si. Život najednou dostane jiný význam. Změní se hodnota věcí, které se dřív zdály důležité.

Vtom nastalo ticho, a já postřehl, že se na mě obě ženy v očekávání dívají.

"Promiňte," řekl jsem. "Trochu jsem se zamyslel. Chtěly jste něco?"

Elieshi se sice usmívala, ale v očích jsem jí četl, že to míní velmi vážně. "Ptala jsem se tě, jestli bys nám nechtěl povědět, cos viděl na dně jezera, když ses tam znovu potopil po Maloneyho smrti."

"Odkud víš...?"

"Mám uši a oči. Krom toho si dovedu spočítat, kolik je jedna a jedna. Z tvých náznaků a ze skutečnosti, že tvůj potápěčský oblek byl mokrý, jsem si ten zbytek domyslela. Byls tam dole, to je jasné. No tak, cos viděl?"

Přikývl jsem, ale nebyl jsem si jistý, co mám odpovědět. Vlastně jsem si umínil mlčet, ale na druhé straně to teď už bylo jedno.

"No dobrá," řekl jsem s povzdechem. Pak jsem začal vyprávět, jak jsem se ponořil ke dnu jezera, jak jsem znovu našel tu průrvu a vplaval do ní. Jak se stále rozšiřovala, až přešla v labyrint chodeb a jeskyní, které jako by se rozkládaly na neuvěřitelně rozlehlé ploše. A jak jsem tam dole, na konci všeho, viděl světla. Tisíce světél, město, ne, moře světél. "To bylo všechno," řekl jsem s utrápeným úsměvem. "Čekám, že mi nebudete věřit ani slovo. Jak byste taky mohly."

Elieshi mi položila prst na rty a přikývla. Sarah mě vzala kolem boků a přitiskla se ke mně. "Pěkná historka. I když považuju za pravděpodobné, žeš měl halucinace a že ti tlak vody vykouzlil na duhovce malé pestré hvězdičky. Přesto, pořád je to krásný sen. Ale být tebou, nikde bych o tom nevyprávěla, pokud nechceš strávit zbytek života v gumové cele."

Usmál jsem se. "Souhlas."

Ještě dlouho jsme tam stáli vedle sebe a dívali se na moře.

"Co teď uděláte s tím vzorkem?" zeptala se Sarah po chvíli a ukázala na chladicí kartuši.

Elieshi se na mě podívala a udělala hlavou pohyb směrem k útesu. Hned jsem pochopil, co myslí.

Zadržel jsem dech, zaklonil se, zešíroka se rozmáchl a hodil ji daleko do moře.

přeložila Jesika Schaft
Redakční úprava Slávka Poberová
Grafická úprava obálky Tomáš Řízek
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokan, 2007
shop@alpress.cz
Tisk a knihařské zpracování Centa, spol. s r. o., Videňská 113, Brno
Vydání první